

Spis treści

II Akty o charakterze nieustawodawczym

ROZPORZĄDZENIA

- ★ **Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2017/1430 z dnia 18 maja 2017 r. uzupełniające rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej oraz uchylające rozporządzenia Komisji (WE) nr 2868/95 i (WE) nr 216/96** 1
- ★ **Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2017/1431 z dnia 18 maja 2017 r. określające szczegółowe zasady wykonania niektórych przepisów rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej** 39
- ★ **Rozporządzenie Komisji (UE) 2017/1432 z dnia 7 sierpnia 2017 r. zmieniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 dotyczące wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin w odniesieniu do kryteriów zatwierdzania substancji czynnych niskiego ryzyka ⁽¹⁾** 59
- ★ **Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2017/1433 z dnia 7 sierpnia 2017 r. rejestrujące w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych nazwę [Štajerski hmelj (ChOG)]** 63
- Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2017/1434 z dnia 7 sierpnia 2017 r. ustalające należności celne przywozowe w sektorze zbóż mające zastosowanie od dnia 8 sierpnia 2017 r. 65

DECYZJE

- ★ **Decyzja Rady (UE) 2017/1435 z dnia 17 lipca 2017 r. w sprawie stanowiska, jakie ma być zajęte w imieniu Unii Europejskiej w ramach Rady Stowarzyszenia ustanowionej na mocy Układu o stowarzyszeniu między Unią Europejską i Europejską Wspólnotą Energii Atomowej oraz ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Mołdawii, z drugiej strony, w odniesieniu do przyjęcia programu stowarzyszeniowego UE–Republika Mołdawii** 68

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG.

- ★ **Decyzja Komisji (UE) 2017/1436 z dnia 1 grudnia 2015 r. w sprawie pomocy państwa na rzecz przekształcenia elektrowni w Lynemouth w elektrownię na biomasę SA.38762 (2015/C), którą Zjednoczone Królestwo planuje wdrożyć (notyfikowana jako dokument nr C(2015) 8441) ⁽¹⁾** 70
- ★ **Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2017/1437 z dnia 4 sierpnia 2017 r. dotycząca niektórych środków ochronnych w odniesieniu do afrykańskiego pomoru świń w Republice Czeskiej (notyfikowana jako dokument nr C(2017) 5418) ⁽¹⁾** 87
- ★ **Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2017/1438 z dnia 4 sierpnia 2017 r. zmieniająca decyzję 2007/131/WE w sprawie udostępnienia w sposób zharmonizowany widma radiowego na potrzeby urzędów wykorzystujących technologię ultraszerokopasmową na terytorium Wspólnoty (notyfikowana jako dokument nr C(2017) 5456) ⁽¹⁾** 89

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG.

II

(Akty o charakterze nieustawodawczym)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE DELEGOWANE KOMISJI (UE) 2017/1430

z dnia 18 maja 2017 r.

uzupełniające rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej oraz uchylające rozporządzenia Komisji (WE) nr 2868/95 i (WE) nr 216/96

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej⁽¹⁾, w szczególności jego art. 42a, art. 43 ust. 3, art. 57a, art. 65a, art. 77 ust. 4, art. 78 ust. 6, art. 79 ust. 5, art. 79b ust. 2, art. 79c ust. 5, art. 80 ust. 3, art. 82a ust. 3, art. 93a, art. 136b, art. 154a ust. 3 i art. 156 ust. 4,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W rozporządzeniu Rady (WE) nr 40/94⁽²⁾, które zostało ujednolicone jako rozporządzenie (WE) nr 207/2009, utworzono specjalny unijny system ochrony znaków towarowych udzielanej na poziomie Unii na podstawie zgłoszenia do Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej („Urząd”).
- (2) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2424⁽³⁾ zmieniające rozporządzenie (WE) nr 207/2009 dostosowuje uprawnienia powierzone Komisji do postanowień art. 290 i 291 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej. Na potrzeby zgodności z nowymi ramami prawnymi wynikającymi z takiego dostosowania należy przyjąć pewne przepisy w drodze aktów wykonawczych i aktów delegowanych. Nowe przepisy powinny być stosowane w miejsce istniejących przepisów określonych w rozporządzeniach Komisji (WE) nr 2868/95⁽⁴⁾ i (WE) nr 216/96⁽⁵⁾, a ich celem powinno być wykonanie rozporządzenia (WE) nr 207/2009. Należy zatem uchylić rozporządzenia (WE) nr 2868/95 i (WE) nr 216/96.
- (3) Przepisy proceduralne dotyczące sprzeciwów powinny zapewniać skuteczność, efektywność oraz sprawne rozpatrywanie i rejestrowanie zgłoszeń unijnych znaków towarowych przez Urząd, z zastosowaniem procedury, która jest przejrzysta, dokładna, uczciwa i sprawiedliwa. W celu poprawy pewności prawa i jasności przepisy dotyczące sprzeciwu powinny uwzględniać rozszerzone względne podstawy odmowy ochrony określone w rozporządzeniu (WE) nr 207/2009, w szczególności w odniesieniu do wymogów dopuszczalności i uzasadnienia w postępowaniach sprzeciwowych; powinny one również zostać dostosowane w celu odzwierciedlenia orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz skodyfikowania obecnych praktyk Urzędu.

⁽¹⁾ Dz.U. L 78 z 24.3.2009, s. 1.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 11 z 14.1.1994, s. 1).

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2424 z dnia 16 grudnia 2015 r. zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego i rozporządzenie Komisji (WE) nr 2868/95 wykonujące rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego oraz uchylające rozporządzenie Komisji (WE) nr 2869/95 w sprawie opłat na rzecz Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (Dz.U. L 341 z 24.12.2015, s. 21).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2868/95 z dnia 13 grudnia 1995 r., wykonujące rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 303 z 15.12.1995, s. 1).

⁽⁵⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 216/96 z dnia 5 lutego 1996 r. ustanawiające regulamin wewnętrzny izb odwoławczych Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (Dz.U. L 28 z 6.2.1996, s. 11).

- (4) W dążeniu do bardziej elastycznego, spójnego i nowoczesnego systemu znaków towarowych w Unii, przy jednoczesnym zapewnieniu pewności prawa, należy zmniejszyć obciążenia administracyjne dla stron w postępowaniach *inter partes* poprzez złagodzenie wymogów dotyczących uzasadniania wcześniejszych praw w przypadkach, gdy odnośne dowody są dostępne w źródłach online uznanych przez Urząd, jak również wymogów dotyczących przedkładania dowodów w języku postępowania.
- (5) W interesie jasności i pewności prawa ważne jest określenie wymogów dotyczących zmiany zgłoszenia unijnego znaku towarowego w jasny i wyczerpujący sposób.
- (6) Przepisy proceduralne regulujące procedurę stwierdzenia wygaśnięcia i unieważnienia unijnego znaku towarowego powinny zapewniać możliwość wygaśnięcia lub unieważnienia unijnego znaku towarowego w skuteczny i efektywny sposób w drodze przejrzystych, dokładnych, uczciwych i sprawiedliwych procedur. Ze względu na większą przejrzystość, spójność oraz skuteczność i pewność prawa przepisy proceduralne regulujące procedurę stwierdzenia wygaśnięcia i unieważnienia unijnego znaku towarowego należy dostosować do zasad mających zastosowanie do postępowania sprzeciwowego, pozostawiając tylko te różnice, które są niezbędne ze względu na szczególnie charakter procedur stwierdzenia wygaśnięcia i unieważnienia. Ponadto wnioski o przeniesienie unijnego znaku towarowego zarejestrowanego na rzecz nieupoważnionego agenta powinny mieć taki sam przebieg proceduralny jak postępowanie w sprawie unieważnienia, ponieważ służą one w praktyce jako alternatywa dla unieważnienia znaku.
- (7) Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości ⁽¹⁾, o ile inne przepisy nie stanowią inaczej, Urząd korzysta ze swobody decyzyjnej przy ocenie spóźnionych dowodów przedłożonych dla celów uzasadnienia sprzeciwu lub wykazania rzeczywistego używania wcześniejszego znaku towarowego w ramach postępowania sprzeciwowego lub w sprawie unieważnienia. W celu zapewnienia pewności prawa w przepisach regulujących postępowanie sprzeciwowe i postępowanie w sprawie unieważnienia unijnych znaków towarowych należy dokładnie określić odpowiednie granice takiej swobody decyzyjnej.
- (8) W celu umożliwienia skutecznej, efektywnej i, w zdefiniowanym przez strony zakresie odwołania, kompletnej rewizji decyzji podjętych przez Urząd w pierwszej instancji, w drodze przejrzystej, dokładnej, uczciwej i bezstronnej procedury odwoławczej dostosowanej do szczególnego charakteru prawa własności intelektualnej i uwzględniającej zasady określone w rozporządzeniu (WE) nr 207/2009, należy zwiększyć pewność i przewidywalność prawa poprzez wyjaśnienie i określenie zasad proceduralnych i gwarancji proceduralnych stron, w szczególności gdy pozwany korzysta z prawa do wniesienia odwołania wzajemnego.
- (9) W celu zapewnienia skutecznej i efektywnej organizacji izb odwoławczych od prezesa, przewodniczących i członków izb odwoławczych należy wymagać, w ramach wykonywania ich odnośnych funkcji powierzonych im na mocy rozporządzenia (WE) nr 207/2009 oraz niniejszego rozporządzenia, zapewnienia wysokiej jakości spójnych decyzji podejmowanych niezależnie przez izby odwoławcze, a także zapewnienia efektywności postępowań odwoławczych.
- (10) W celu zapewnienia niezależności prezesa, przewodniczących i członków izb odwoławczych, o czym mowa w art. 136 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, Zarząd powinien uwzględnić przepisy powyższego artykułu podczas przyjmowania odpowiednich przepisów wykonawczych do regulaminu pracowniczego i do warunków zatrudnienia innych pracowników zgodnie z art. 110 regulaminu pracowniczego.
- (11) Aby poprawić przejrzystość i przewidywalność w postępowaniach odwoławczych, regulamin wewnętrzny izb odwoławczych określony obecnie w rozporządzeniach (WE) nr 2868/95 i (WE) nr 216/96 powinien być określony w jednym tekście i odpowiednio powiązany z normami proceduralnymi mającymi zastosowanie do instancji Urzędu, od których decyzji przysługuje odwołanie.
- (12) W trosce o jasność i pewność prawa niezbędne jest skodyfikowanie i wyjaśnienie pewnych przepisów proceduralnych regulujących postępowania ustne, w szczególności dotyczących języka postępowań. Ponadto należy zapewnić większą efektywność i elastyczność poprzez wprowadzenie możliwości wzięcia udziału w postępowaniu ustnym za pomocą środków technicznych oraz zastąpienia protokołu z postępowań ustnych ich nagraniami.

⁽¹⁾ Wyrok z dnia 13 marca 2007 r. w sprawie C-29/05 P, OHIM przeciwko Kaul GmbH, (ARCOL/CAPOL), Zb.Orz. s. I-2213, ECLI:EU:C:2007:162, pkt 42–44; wyrok z dnia 18 lipca 2013 r. w sprawie C-621/11 P, New Yorker SHK Jeans GmbH & Co. KG przeciwko OHIM, (FISHBONE/FISHBONE BEACHWEAR), ECLI:EU:C:2013:484, pkt 28–30; wyrok z dnia 26 września 2013 r. w sprawie C-610/11 P, Centrotherm Systemtechnik GmbH przeciwko OHIM, (CENTROTHERM), ECLI:EU:C:2013:593, pkt 85–90 i 110–113; wyrok z dnia 3 października 2013 r. w sprawie C-120/12 P, Bernhard Rintisch przeciwko OHIM, (PROTI SNACK/PROTI), ECLI:EU:C:2013:638, pkt 32 i 38–39; wyrok z dnia 3 października 2013 r. w sprawie C-121/12 P, Bernhard Rintisch przeciwko OHIM, (PROTIVITAL/PROTI), ECLI:EU:C:2013:639, pkt 33 i 39–40; wyrok z dnia 3 października 2013 r. w sprawie C-122/12 P, Bernhard Rintisch przeciwko OHIM, (PROTI ACTIVE/PROTI), ECLI:EU:C:2013:628, pkt 33 i 39–40; wyrok z dnia 21 lipca 2016 r. w sprawie C-597/14 P, EUIPO przeciwko Xavierowi Grau Ferrerowi, pkt 26–27.

- (13) W celu dalszego uproszczenia i uspołnienienia procedur należy określić podstawową strukturę i format dowodów przedkładanych Urzędowi we wszystkich postępowaniach, a także konsekwencje nieprzedłożenia dowodów zgodnie z określoną strukturą lub formatem.
- (14) W dążeniu do unowocześnienia systemu znaków towarowych w Unii poprzez dostosowanie go do czasów internetu, należy ponadto zdefiniować „środki elektroniczne” w kontekście powiadomień i dla form powiadomień, które nie są przestarzałe.
- (15) W interesie efektywności, przejrzystości i przyjazności dla użytkownika Urząd powinien udostępnić standardowe formularze, które można wypełnić online, we wszystkich językach urzędowych Urzędu do celów komunikacji w postępowaniach przed Urzędem.
- (16) Do celów większej jasności, spójności i efektywności należy wprowadzić przepis dotyczący zawieszenia postępowań sprzecznych, postępowań o stwierdzenie wygaśnięcia i unieważnienia oraz postępowań odwoławczych, określający również maksymalny czas trwania zawieszenia wnioskowanego przez obie strony.
- (17) Zasady obliczania i czasu trwania terminów, procedury uchylecia decyzji lub wykreślenia wpisu z rejestru, szczegółowe zasady dotyczące wznowienia postępowania oraz szczegółowe zasady dotyczące reprezentowania przed Urzędem muszą zapewniać sprawne, skuteczne i efektywne funkcjonowanie systemu unijnych znaków towarowych.
- (18) Konieczne jest zapewnienie skutecznej i efektywnej rejestracji międzynarodowych znaków towarowych, w pełni zgodnej z postanowieniami Protokołu do Porozumienia madryckiego o międzynarodowej rejestracji znaków.
- (19) Przepisy określone w niniejszym rozporządzeniu uzupełniają przepisy rozporządzenia (WE) nr 207/2009, które zostało zmienione rozporządzeniem (UE) 2015/2424 ze skutkiem od dnia 1 października 2017 r. Niezbędne jest zatem opóźnione stosowanie tych przepisów od tej daty.
- (20) Niezależnie od uchylecia rozporządzeń (WE) nr 2868/95 i (WE) nr 216/96 konieczne jest dalsze stosowanie przepisów szczegółowych tych rozporządzeń do niektórych postępowań, które zostały wszczęte przed powyższą datą, do czasu zakończenia tych postępowań,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

TYTUŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Przedmiot

W niniejszym rozporządzeniu ustanawia się przepisy określające:

- a) szczegółowe procedury wnoszenia i rozpatrywania sprzeciwu w odniesieniu do rejestracji unijnego znaku towarowego w Urzędzie Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej („Urząd”);
- b) elementy szczegółowe procedury regulującej zmianę zgłoszenia unijnego znaku towarowego;
- c) szczegółowe zasady dotyczące stwierdzenia wygaśnięcia lub unieważnienia unijnego znaku towarowego, a także przeniesienia unijnego znaku towarowego zarejestrowanego na rzecz nieupoważnionego agenta;
- d) formalną treść odwołania oraz procedurę wnoszenia i rozpatrywania odwołania, formalną treść i formę decyzji izby odwoławczej oraz zwrot opłaty za odwołanie, szczegółowe zasady dotyczące organizacji izb odwoławczych oraz warunki, na jakich decyzje w sprawie odwołań mogą być podejmowane przez jednego członka;
- e) szczegółowe uregulowania dotyczące postępowania ustnego i postępowania dowodowego;
- f) szczegółowe uregulowania dotyczące powiadamiania przez Urząd oraz zasady dotyczące środków komunikacji z Urzędem;

- g) szczegółowe zasady obliczania i długości terminów;
- h) procedurę uchylania decyzji lub wykreślenia wpisu z rejestru unijnych znaków towarowych;
- i) szczegółowe uregulowania dotyczące wznowienia postępowania przed Urzędem;
- j) warunki i procedurę wyznaczania wspólnego pełnomocnika, warunki składania upoważnienia przez pracowników i zawodowych pełnomocników i treść takiego upoważnienia oraz okoliczności, w których dana osoba może zostać skreślona z listy dopuszczonych zawodowych pełnomocników;
- k) elementy szczegółowe procedury dotyczącej międzynarodowych rejestracji opartej na zgłoszeniu podstawowym lub rejestracji podstawowej w odniesieniu do znaku wspólnego, znaku certyfikującego lub znaku gwarancyjnego, oraz procedurę wnoszenia i rozpatrywania sprzeciwu w odniesieniu do międzynarodowych rejestracji.

TYTUŁ II

PROCEDURA SPRZECIWU I DOWÓD UŻYWANIA

Artykuł 2

Sprzeciw

1. Sprzeciw można zgłosić na podstawie jednego lub kilku wcześniejszych znaków lub innych praw w rozumieniu art. 8 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, pod warunkiem że właściciele lub osoby upoważnione do zgłoszenia sprzeciwu na podstawie art. 41 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 są do tego upoważnione w odniesieniu do wszystkich wcześniejszych znaków towarowych lub praw. Jeżeli wcześniejszy znak towarowy ma więcej niż jednego właściciela (jest współwłasnością) lub z wcześniejszego prawa może korzystać więcej niż jedna osoba, sprzeciw na podstawie art. 41 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 może wnieść każdy właściciel lub każda upoważniona osoba lub wszyscy właściciele lub upoważnione osoby.
2. Sprzeciw zawiera:
 - a) numer akt zgłoszenia, przeciw któremu zgłasza się sprzeciw, oraz nazwę zgłaszającego unijny znak towarowy;
 - b) wyraźne wskazanie wcześniejszego znaku lub prawa, na którym opiera się sprzeciw, tj.:
 - (i) jeżeli sprzeciw opiera się na wcześniejszym znaku w rozumieniu art. 8 ust. 2 lit. a) lub b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009, wskazanie numeru akt lub numeru rejestracji wcześniejszego znaku, wskazanie, czy wcześniejszy znak jest zarejestrowany czy zgłoszony do rejestracji, oraz wskazanie państw członkowskich, w tym w stosownych przypadkach państw Beneluksu, w których lub dla których wcześniejszy znak jest chroniony lub, w odpowiednim przypadku, wskazanie, że jest to unijny znak towarowy;
 - (ii) w przypadku gdy sprzeciw opiera się na znaku powszechnie znanym w rozumieniu art. 8 ust. 2 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009, wskazanie państwa członkowskiego lub państw członkowskich, w których znak jest powszechnie znany, oraz przedstawienie znaku;
 - (iii) jeżeli sprzeciw opiera się na braku zgody właściciela, o której mowa w art. 8 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, wskazanie terytorium, na którym wcześniejszy znak towarowy jest chroniony, przedstawienie znaku oraz, w stosownych przypadkach, wskazanie, czy wcześniejszy znak jest zgłoszony lub zarejestrowany, w którym to przypadku podaje się również numer zgłoszenia lub rejestracji;
 - (iv) jeżeli sprzeciw opiera się na wcześniejszym znaku lub innym oznaczeniu w rozumieniu art. 8 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, wskazanie jego rodzaju lub charakteru, przedstawienie wcześniejszego znaku lub oznaczenia, wskazanie, czy prawo do wcześniejszego znaku lub oznaczenia istnieje w całej Unii czy też w jednym lub większej liczbie państw członkowskich, a w przypadku tej drugiej możliwości wskazanie tych państw członkowskich;
 - (v) jeżeli sprzeciw opiera się na wcześniejszej nazwie pochodzenia lub wcześniejszym oznaczeniu geograficznym w rozumieniu art. 8 ust. 4a rozporządzenia (WE) nr 207/2009, wskazanie jego charakteru, przedstawienie wcześniejszej nazwy pochodzenia lub wcześniejszego oznaczenia geograficznego oraz wskazanie, czy ochrona istnieje w całej Unii czy też w jednym lub większej liczbie państw członkowskich, a w przypadku tej drugiej możliwości wskazanie tych państw członkowskich;

- c) podstawy, na których opiera się sprzeciw, poprzez oświadczenie o spełnieniu wymogów określonych w art. 8 ust. 1, 3, 4, 4a lub 5 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 w odniesieniu do każdego wcześniejszego znaku lub prawa wskazanego przez stronę wnoszącą sprzeciw;
 - d) w przypadku wcześniejszego zgłoszenia lub rejestracji znaku towarowego, datę zgłoszenia oraz, w przypadku ich dostępności, datę rejestracji oraz datę pierwszeństwa wcześniejszego znaku;
 - e) w przypadku wcześniejszych praw zgodnie z art. 8 ust. 4a rozporządzenia (WE) nr 207/2009, datę złożenia wniosku o rejestrację lub, jeżeli ta data nie jest dostępna, datę, od której obowiązuje ochrona;
 - f) w przypadku wcześniejszego zgłoszenia lub rejestracji znaku towarowego, przedstawienie wcześniejszego znaku w formie, w jakiej jest on zarejestrowany lub zgłoszony; jeżeli wcześniejszy znak był kolorowy, przedstawienie musi być również kolorowe;
 - g) wskazanie towarów lub usług, na których oparto każdą z podstaw, na której opiera się sprzeciw;
 - h) w odniesieniu do strony wnoszącej sprzeciw:
 - (i) dane strony wnoszącej sprzeciw zgodnie z art. 2 ust. 1 lit. b) rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2017/1431⁽¹⁾;
 - (ii) jeżeli strona wnosząca sprzeciw wyznaczyła pełnomocnika lub wyznaczenie pełnomocnika jest obowiązkowe zgodnie z art. 92 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, nazwisko i adres prowadzenia działalności gospodarczej pełnomocnika zgodnie z art. 2 ust. 1 lit. e) rozporządzenia wykonawczego (UE) 2017/1431;
 - (iii) jeżeli sprzeciw wnoszony jest przez licencjobiorcę lub osobę, którą odpowiednie przepisy unijne lub krajowe uprawniają do korzystania z wcześniejszego prawa, oświadczenie to potwierdzające oraz wskazanie upoważnienia lub uprawnienia do wniesienia sprzeciwu;
 - i) wskazanie towarów lub usług, przeciwko którym skierowany jest sprzeciw; w przypadku braku takiego wskazania przyjmuje się, że sprzeciw jest skierowany przeciwko wszystkim towarom lub usługom objętym zgłoszeniem unijnego znaku towarowego, przeciw któremu wnoszony jest sprzeciw.
3. Jeżeli sprzeciw opiera się na większej liczbie wcześniejszych znaków lub praw, ust. 2 ma zastosowanie do każdego znaku, oznaczenia, oznaczenia geograficznego i każdej nazwy pochodzenia.
4. Sprzeciw może również zawierać uzasadnione oświadczenie dotyczące powodów oraz faktów i argumentów, na których opiera się sprzeciw, oraz dowody na poparcie sprzeciwu.

Artykuł 3

Języki postępowania sprzeciwowego

Strona wnosząca sprzeciw lub zgłaszający mogą, przed datą, z jaką sporny etap postępowania sprzeciwowego uznaje się za wszczęty zgodnie z art. 6 ust. 1, powiadomić Urząd, że zgłaszający i strona wnosząca sprzeciw uzgodniły inny język postępowania sprzeciwowego zgodnie z art. 119 ust. 7 rozporządzenia (WE) nr 207/2009. Jeżeli sprzeciw nie został złożony w tym języku, zgłaszający może zażądać od strony wnoszącej sprzeciw tłumaczenia na ten język. Wniosek taki musi wpłynąć do Urzędu nie później niż w dniu, w którym sporny etap postępowania sprzeciwowego uznaje się za wszczęty. Urząd określa termin złożenia tłumaczenia przez stronę wnoszącą sprzeciw. Jeżeli tłumaczenie nie zostanie złożone lub zostanie złożone z opóźnieniem, język postępowania ustalony zgodnie z art. 119 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 („język postępowania”) pozostaje niezmienny.

Artykuł 4

Informacje dla stron postępowania sprzeciwowego

Sprzeciw i wszystkie dokumenty przedkładane przez stronę wnoszącą sprzeciw, jak również korespondencję Urzędu kierowaną do jednej ze stron przed ustaleniem dopuszczalności, Urząd przesyła drugiej stronie w celu poinformowania o wniesieniu sprzeciwu.

⁽¹⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2017/1431 z dnia 18 maja 2017 r. określające szczegółowe zasady wykonania niektórych przepisów rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej (zob. s. 39 niniejszego Dziennika Urzędowego).

Artykuł 5

Dopuszczalność sprzeciwu

1. Jeżeli opłata za sprzeciw nie została uiszczona przed upływem terminu do wniesienia sprzeciwu określonego w art. 41 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, sprzeciw uznaje się za niewniesiony. Jeżeli opłata za sprzeciw została uiszczona po upływie terminu do wniesienia sprzeciwu, jest ona zwracana stronie wnoszącej sprzeciw.
2. Jeżeli sprzeciw został wniesiony po upływie terminu do wniesienia sprzeciwu, Urząd odrzuca sprzeciw z powodu jego niedopuszczalności.
3. Jeżeli sprzeciw został wniesiony w języku, który nie jest jednym z języków Urzędu zgodnie z wymogiem w art. 119 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, lub jeżeli sprzeciw jest niezgodny z art. 2 ust. 2 lit. a), b) lub c) niniejszego rozporządzenia, i jeżeli braki te nie zostały uzupełnione przed upływem terminu do wniesienia sprzeciwu, Urząd odrzuca sprzeciw z powodu jego niedopuszczalności.
4. Jeżeli strona wnosząca sprzeciw nie przedkłada tłumaczenia wymaganego na mocy art. 119 ust. 6 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, sprzeciw jest odrzucany z powodu jego niedopuszczalności. Jeżeli strona wnosząca sprzeciw przedkłada niepełne tłumaczenie, części sprzeciwu, która nie została przetłumaczona, nie uwzględnia się w rozpatrywaniu dopuszczalności.
5. Jeżeli sprzeciw jest niezgodny z przepisami art. 2 ust. 2 lit. d)–h), Urząd powiadamia o tym odpowiednio stronę wnoszącą sprzeciw, wzywając ją do uzupełnienia stwierdzonych braków w terminie dwóch miesięcy. Jeżeli braki nie zostaną uzupełnione przed upływem tego terminu, Urząd odrzuca sprzeciw z powodu jego niedopuszczalności.
6. Urząd powiadamia zgłaszającego o każdym ustaleniu zgodnie z ust. 1, że sprzeciw uznaje się za niewniesiony, oraz o każdej decyzji o odrzuceniu sprzeciwu z powodu jego niedopuszczalności zgodnie z ust. 2, 3, 4 lub 5. Jeżeli sprzeciw zostaje odrzucony w całości jako niedopuszczalny zgodnie z ust. 2, 3, 4 lub 5, przed powiadomieniem, o którym mowa w art. 6 ust. 1, nie wydaje się decyzji w sprawie kosztów.

Artykuł 6

Rozpoczęcie spornego etapu postępowania sprzeciwowego i wcześniejsze zamknięcie postępowania

1. Jeżeli sprzeciw jest dopuszczalny zgodnie z art. 5, Urząd powiadamia strony, że sporny etap postępowania sprzeciwowego uznaje się za wszczęty dwa miesiące po otrzymaniu powiadomienia. Okres ten może zostać przedłużony łącznie do 24 miesięcy, jeżeli obie strony przedłożą wnioski o takie przedłużenie przed upływem dwumiesięcznego terminu.
2. Jeżeli w terminie określonym w ust. 1 zgłoszenie zostanie wycofane lub ograniczone do towarów lub usług, przeciwko którym sprzeciw nie jest skierowany, lub Urząd zostanie powiadomiony o ugodzie między stronami lub zgłoszenie zostanie odrzucone w toczącym się równoległym postępowaniu, postępowanie sprzeciwowe zostaje zamknięte.
3. Jeżeli w terminie, o którym mowa w ust. 1, zgłaszający ograniczy zgłoszenie, usuwając z niego niektóre towary lub usługi, przeciw którym wniesiono sprzeciw, Urząd wzywa stronę wnoszącą sprzeciw do określenia w terminie, który może jej wyznaczyć, czy podtrzymuje ona sprzeciw i, jeżeli tak, w stosunku do których pozostałych towarów lub usług. Jeżeli strona wnosząca sprzeciw, w związku z tymi ograniczeniami, wycofa sprzeciw, postępowanie sprzeciwowe zostaje zamknięte.
4. Jeżeli przed upływem terminu, o którym mowa w ust. 1, postępowanie sprzeciwowe zostaje zamknięte na podstawie ust. 2 lub 3, nie wydaje się decyzji w sprawie kosztów.
5. Jeżeli przed upływem terminu, o którym mowa w ust. 1, postępowanie sprzeciwowe zostaje zamknięte w związku z wycofaniem lub ograniczeniem zgłoszenia na podstawie ust. 2 lub w związku z wycofaniem sprzeciwu na podstawie ust. 3, zwraca się opłatę za sprzeciw.

Artykuł 7

Uzasadnienie sprzeciwu

1. Urząd daje stronie wnoszącej sprzeciw możliwość przedstawienia stanu faktycznego, dowodów i argumentów na poparcie sprzeciwu lub uzupełnienia stanu faktycznego, dowodów lub argumentów, które zostały już przedłożone zgodnie z art. 2 ust. 4. W tym celu Urząd określa termin, który wynosi co najmniej dwa miesiące, licząc od daty, kiedy sporny etap postępowania sprzeciwowego uznaje się za wszczęty zgodnie z art. 6 ust. 1.

2. W okresie, o którym mowa w ust. 1, strona wnosząca sprzeciw przedkłada ponadto dowód istnienia, ważności i zakresu ochrony jej wcześniejszego znaku lub wcześniejszego prawa oraz dowód jej uprawnienia do wniesienia tego sprzeciwu. W szczególności strona wnosząca sprzeciw przedstawia następujące dowody:

a) jeżeli sprzeciw opiera się na wcześniejszym znaku towarowym w rozumieniu art. 8 ust. 2 lit. a) i b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009, który nie jest unijnym znakiem towarowym, dowód jego zgłoszenia lub rejestracji, poprzez przedłożenie:

- (i) kopii odpowiedniego świadectwa zgłoszeniowego lub równoważnego dokumentu pochodzącego z urzędu, do którego wniesiono zgłoszenie tego znaku towarowego, jeżeli znak towarowy nie jest jeszcze zarejestrowany; lub
- (ii) jeżeli wcześniejszy znak towarowy jest zarejestrowany, kopii odpowiedniego świadectwa rejestracji oraz, w odpowiednim przypadku, najnowszego świadectwa odnowienia rejestracji wskazującego, iż okres ochrony znaku towarowego jest dłuższy niż okres, o którym mowa w ust. 1, wraz z wszystkimi przedłużeniami tego okresu lub równoważnych dokumentów wydanych przez urząd, który zarejestrował dany znak towarowy;

b) jeżeli sprzeciw opiera się na znaku powszechnie znanym, w rozumieniu art. 8 ust. 2 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009, dowód potwierdzający, że jest on powszechnie znany na danym terytorium w odniesieniu do towarów lub usług wskazanych zgodnie z art. 2 ust. 2 lit. g) niniejszego rozporządzenia;

c) jeżeli sprzeciw opiera się na braku zgody właściciela, o której mowa w art. 8 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, dowód na to, że strona wnosząca sprzeciw jest właścicielem wcześniejszego znaku, oraz dowód jej stosunku względem agenta lub pełnomocnika;

d) jeżeli sprzeciw opiera się na wcześniejszym prawie w rozumieniu art. 8 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, dowód potwierdzający korzystanie z tego prawa w obrocie gospodarczym o znaczeniu większym niż lokalne, jak również dowód nabycia takiego prawa, jego trwania i zakresu ochrony, a w przypadku gdy wcześniejsze prawo powoływane jest na podstawie przepisów prawa państwa członkowskiego, również jasne określenie treści wskazanego prawa krajowego poprzez przytoczenie publikacji odpowiednich przepisów lub orzecznictwa;

e) jeżeli sprzeciw opiera się na wcześniejszej nazwie pochodzenia lub wcześniejszym oznaczeniu geograficznym w rozumieniu art. 8 ust. 4a rozporządzenia (WE) nr 207/2009, dowód ich nabycia, ich trwania oraz zakresu ochrony, a w przypadku gdy wcześniejsza nazwa pochodzenia lub wcześniejsze oznaczenie geograficzne powoływane są na podstawie przepisów prawa państwa członkowskiego, również jasne określenie treści wskazanego prawa krajowego poprzez przytoczenie publikacji odpowiednich przepisów lub orzecznictwa;

f) jeżeli sprzeciw opiera się na znaku cieszącym się renomą w rozumieniu art. 8 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, oprócz dowodu, o którym mowa w lit. a) niniejszego ustępu, dowód potwierdzający renomę znaku w Unii lub w danym państwie członkowskim w odniesieniu do towarów lub usług wskazanych zgodnie z art. 2 ust. 2 lit. g) niniejszego rozporządzenia oraz dowód lub argumenty potwierdzające, że używanie zgłoszonego znaku towarowego bez uzasadnionej przyczyny spowodowałoby nienależną korzyść lub byłoby szkodliwe dla odróżniającego charakteru lub renomy wcześniejszego znaku towarowego.

3. Jeżeli dowody dotyczące zgłoszenia lub rejestracji wcześniejszych praw, o których mowa w ust. 2 lit. a) lub, w stosownych przypadkach, w ust. 2 lit. d) lub e), lub dowody dotyczące treści odpowiedniego prawa krajowego są dostępne w źródłach online uznanych przez Urząd, strona wnosząca sprzeciw może dostarczyć takie dowody przez odwołanie do takiego źródła.

4. Wszystkie świadectwa zgłoszeniowe, świadectwa rejestracji lub odnowienia lub dokumenty równoważne, o których mowa w ust. 2 lit. a), d) lub e), jak również wszelkie przedkładane stosowne przepisy prawa krajowego dotyczące nabycia prawa lub zakresu ochrony, o których mowa w ust. 2 lit. d) i e), w tym dowody dostępne online, o których mowa w ust. 3, muszą być sporządzone w języku postępowania lub dołącza się do nich tłumaczenie na ten język. Strona wnosząca sprzeciw składa tłumaczenie z własnej inicjatywy w terminie ustalonym dla składania

dokumentu oryginalnego. Wszelkie inne dowody przedłożone przez stronę wnoszącą sprzeciw w celu uzasadnienia sprzeciwu podlegają art. 24 rozporządzenia wykonawczego (UE) 2017/1431 Tłumaczenia złożone po upływie odpowiednich terminów nie są brane pod uwagę.

5. Urząd nie uwzględni przedłożonych na piśmie dokumentów lub ich części, jeżeli te dokumenty lub ich tłumaczenia na język postępowania nie zostały złożone w terminie wyznaczonym przez Urząd zgodnie z ust. 1.

Artykuł 8

Rozpatrywanie sprzeciwu

1. Jeżeli przed upływem terminu, o którym mowa w art. 7 ust. 1, strona wnosząca sprzeciw nie przedłożyła dowodów, lub przedłożone dowody są jednoznacznie nieistotne lub jednoznacznie niewystarczające, aby spełnić wymogi określone w art. 7 ust. 2 w odniesieniu do wcześniejszych praw, sprzeciw odrzuca się jako bezzasadny.

2. Jeżeli sprzeciw nie zostaje odrzucony zgodnie z ust. 1, Urząd powiadania zgłaszającego o sprzeciwie zgłoszonym przez stronę wnoszącą sprzeciw i wzywa go do przedstawienia swoich uwag w terminie wyznaczonym przez Urząd.

3. Jeżeli zgłaszający nie przedstawi żadnych uwag, Urząd wydaje orzeczenie w sprawie sprzeciwu, opierając się na dowodach, jakimi dysponuje.

4. Uwagi przedłożone przez zgłaszającego są przekazywane stronie wnoszącej sprzeciw, którą Urząd wzywa, jeżeli uzna to za konieczne, do odpowiedzi w terminie wyznaczonym przez Urząd.

5. Jeżeli po upływie okresu, o którym mowa w art. 7 ust. 1, strona wnosząca sprzeciw przedstawia stan faktyczny lub dowody, które uzupełniają istotne fakty lub dowody przedstawione w powyższym terminie i dotyczące tego samego wymogu określonego w art. 7 ust. 2, Urząd może skorzystać z przysługującej mu swobody zgodnie z art. 76 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 przy podejmowaniu decyzji o przyjęciu tego stanu faktycznego lub tych dowodów uzupełniających. Do tego celu Urząd uwzględnia w szczególności etap postępowania oraz to, czy stan faktyczny i dowody są dowodami *prima facie*, czy mogą one mieć znaczenie dla wyniku sprawy oraz czy istnieją istotne przyczyny spóźnionego przedłożenia stanu faktycznego lub dowodów.

6. Urząd wzywa zgłaszającego do przedłożenia dalszych uwag w odpowiedzi, jeżeli uzna to za właściwe w danych okolicznościach.

7. Jeżeli sprzeciw nie zostaje odrzucony zgodnie z ust. 1 i dowody przedłożone przez stronę wnoszącą sprzeciw nie są wystarczające do uzasadnienia sprzeciwu zgodnie z art. 7 w odniesieniu do wcześniejszych praw, sprzeciw odrzuca się jako bezzasadny.

8. Art. 6 ust. 2 i 3 stosuje się odpowiednio po dacie, kiedy sporny etap postępowania sprzeciwowego uznaje się za wszczęty. Jeżeli zgłaszający chce wycofać lub ograniczyć sporne zgłoszenie, czyni to za pośrednictwem odrębnego dokumentu.

9. W odpowiednich przypadkach Urząd może wezwać strony do ograniczenia uwag do konkretnych zagadnień, zezwalając im w takim przypadku na wniesienie innych uwag na dalszym etapie postępowania. Urząd nie musi informować strony o możliwości przedstawienia właściwego stanu faktycznego lub dowodów, których dana strona nie przedłożyła wcześniej.

Artykuł 9

Wiele sprzeciwów

1. Jeżeli w odniesieniu do tego samego zgłoszenia unijnego znaku towarowego wniesiono wiele sprzeciwów, Urząd może rozpatrzyć je w ramach jednego postępowania. Urząd może następnie podjąć decyzję o rozpatrzeniu sprzeciwów oddzielnie.

2. Jeżeli ze wstępnego rozpatrzenia jednego lub kilku sprzeciwów wynika, że unijny znak towarowy, w odniesieniu do którego złożony został wniosek o rejestrację, może nie kwalifikować się do rejestracji w odniesieniu do niektórych lub wszystkich zgłaszanych do rejestracji towarów lub usług, Urząd może zawiesić inne postępowania sprzeciwowe odnoszące się do tego zgłoszenia. Urząd powiadamia strony wnoszące sprzeciw, których dotyczy takie zawieszenie, o każdej odpowiedniej decyzji podjętej w kontekście postępowań będących w toku.
3. Po uprawomocnieniu się decyzji o odrzuceniu zgłoszenia, o której mowa w ust. 1, sprzeciwy, w odniesieniu do których zawieszono postępowanie zgodnie z ust. 2, uznaje się za umorzone, a właściwe strony wnoszące sprzeciw powiadamia się odpowiednio. Umorzenie w tym przypadku jest jednoznaczne z postępowaniem, które nie prowadzi do wydania orzeczenia w rozumieniu art. 85 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 207/2009.
4. Urząd zwraca 50 % opłaty za sprzeciw uiszczonej przez każdą ze stron wnoszących sprzeciw, których sprzeciw uznaje się za umorzony zgodnie z ust. 3, pod warunkiem że zawieszenie postępowania odnoszącego się do danego sprzeciwu miało miejsce przed rozpoczęciem etapu spornego postępowania.

Artykuł 10

Dowód używania

1. Wniosek o przedstawienie dowodu używania wcześniejszego znaku towarowego zgodnie z art. 42 ust. 2 lub 3 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 jest dopuszczalny, jeżeli zostaje on złożony jako bezwarunkowy wniosek w odrębnym dokumencie w terminie wyznaczonym przez Urząd zgodnie z art. 8 ust. 2 niniejszego rozporządzenia.
2. Jeżeli zgłaszający złożył wniosek o przedstawienie dowodu używania wcześniejszego znaku towarowego, który spełnia wymogi art. 42 ust. 2 lub 3 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, Urząd wzywa stronę wnoszącą sprzeciw do przedstawienia wymaganego dowodu w terminie wyznaczonym przez Urząd. Jeżeli strona wnosząca sprzeciw nie przedstawi żadnego dowodu ani powodów nieużywania przed upływem terminu lub jeżeli przedstawione dowody lub powody są jednoznacznie niewystarczające lub nieistotne, Urząd odrzuca sprzeciw w zakresie, w jakim został on oparty na danym wcześniejszym znaku.
3. We wskazaniach oraz dowodach używania określa się miejsce, czas, zakres oraz charakter używania znaku towarowego, którego dotyczy sprzeciw, dla towarów lub usług, w odniesieniu do których jest on zarejestrowany oraz co do których wniesiono sprzeciw.
4. Dowody, o których mowa w ust. 3, są przedkładane zgodnie z art. 55 ust. 2, art. 63 i 64 i ograniczają się do przedłożenia dokumentów i przedmiotów mających znaczenie dowodowe, takich jak opakowania, etykiety, cenniki, katalogi, faktury, fotografie, ogłoszenia prasowe oraz oświadczenia pisemne, o których mowa w art. 78 ust. 1 lit. f) rozporządzenia (WE) nr 207/2009.
5. Wniosek o przedstawienie dowodu używania może być złożony w tym samym czasie co uwagi dotyczące podstaw, na których opiera się sprzeciw. Uwagi takie mogą być także składane łącznie z uwagami zgłaszanymi w odpowiedzi na dowód używania.
6. Jeżeli przedstawione dowody nie są w języku postępowania sprzeciwowego, Urząd może wezwać stronę wnoszącą sprzeciw do przedłożenia tłumaczenia tych dowodów na ten język zgodnie z art. 24 rozporządzenia wykonawczego (UE) 2017/1431.
7. Jeżeli po upływie terminu, o którym mowa w ust. 2, strona wnosząca sprzeciw przedstawia wskazania lub dowody, które uzupełniają istotne wskazania lub dowody złożone już przed upływem tego terminu i dotyczące tego samego wymogu określonego w ust. 3, Urząd może skorzystać z przysługującej mu swobody zgodnie z art. 76 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 przy podejmowaniu decyzji o przyjęciu tych wskazań lub dowodów uzupełniających. Do tego celu Urząd uwzględnia w szczególności etap postępowania oraz to, czy wskazania i dowody są dowodami *prima facie*, czy mogą one mieć znaczenie dla wyniku sprawy oraz czy istnieją istotne przyczyny spóźnionego przedłożenia wskazań lub dowodów.

TYTUŁ III

ZMIANA ZGŁOSZENIA*Artykuł 11***Zmiana zgłoszenia**

1. Wniosek o zmianę zgłoszenia zgodnie z art. 43 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 zawiera:
 - a) numer akt zgłoszenia;
 - b) nazwę (imię i nazwisko) i adres zgłaszającego zgodnie z art. 2 ust. 1 lit. b) rozporządzenia wykonawczego (UE) 2017/1431;
 - c) wskazanie elementu zgłoszenia, który ma zostać zmieniony, oraz ten element w wersji zmienionej;
 - d) w przypadku gdy zmiana dotyczy przedstawienia znaku, zmienione przedstawienie znaku zgodnie z art. 3 rozporządzenia wykonawczego (UE) 2017/1431.
2. Jeżeli nie są spełnione wymogi w zakresie zmiany zgłoszenia, Urząd powiadamia zgłaszającego o brakach i wyznacza termin na uzupełnienie braków. Jeżeli zgłaszający nie uzupełni braków w wyznaczonym terminie, Urząd odrzuca wniosek o zmianę.
3. Jeżeli zmienione zgłoszenie znaku towarowego jest publikowane zgodnie z art. 43 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, stosuje się odpowiednio art. 2–10 niniejszego rozporządzenia.
4. Zgłaszający może złożyć jeden wniosek o zmianę tego samego elementu w dwóch swoich zgłoszeniach lub w większej ich liczbie.
5. Ustępy 1, 2 i 4 stosuje się odpowiednio do wniosków o poprawienie nazwiska lub adresu prowadzenia działalności pełnomocnika wyznaczonego przez zgłaszającego.

TYTUŁ IV

WYGAŚNIĘCIE I UNIEWAŻNIENIE LUB PRZENIESIENIE*Artykuł 12***Wniosek o stwierdzenie wygaśnięcia lub o unieważnienie**

1. Wniosek do Urzędu o stwierdzenie wygaśnięcia lub o unieważnienie, na podstawie art. 56 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, zawiera:
 - a) numer rejestracji unijnego znaku towarowego, w odniesieniu do którego wnioskuje się o stwierdzenie wygaśnięcia lub unieważnienie, oraz nazwę jego właściciela;
 - b) podstawy, na których oparty jest wniosek, poprzez oświadczenie o spełnieniu odpowiednich wymogów określonych w art. 51, 52, 53, 73, 74, 74i lub 74j rozporządzenia (WE) nr 207/2009;
 - c) w odniesieniu do zgłaszającego:
 - (i) dane zgłaszającego zgodnie z art. 2 ust. 1 lit. b) rozporządzenia wykonawczego (UE) 2017/1431;
 - (ii) jeżeli zgłaszający wyznaczył pełnomocnika lub wyznaczenie pełnomocnika jest obowiązkowe w rozumieniu art. 92 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, nazwisko i adres prowadzenia działalności gospodarczej pełnomocnika zgodnie z art. 2 ust. 1 lit. e) rozporządzenia wykonawczego (UE) 2017/1431;
 - d) wskazanie towarów lub usług, w odniesieniu do których wniesiono o stwierdzenie wygaśnięcia lub unieważnienie, przy czym w razie ich braku uznaje się, że wniosek dotyczy wszystkich towarów lub usług objętych spornym unijnym znakiem towarowym.

2. Oprócz wymogów określonych w ust. 1 wniosek o unieważnienie oparty na względnych podstawach zawiera:
 - a) w przypadku wniosku na podstawie art. 53 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, określenie wcześniejszego prawa, na którym oparty jest wniosek, zgodnie z art. 2 ust. 2 lit. b) niniejszego rozporządzenia, który stosuje się odpowiednio do takiego wniosku;
 - b) w przypadku wniosku na podstawie art. 53 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, określenie rodzaju wcześniejszego prawa, na którym oparty jest wniosek, jego przedstawienie i wskazanie, czy to wcześniejsze prawo istnieje w całej Unii czy też w jednym lub większej liczbie państw członkowskich, a w przypadku tej drugiej możliwości wskazanie tych państw członkowskich;
 - c) dane zgodnie z art. 2 ust. 2 lit. d)–g), które stosuje się odpowiednio do takiego wniosku;
 - d) jeżeli wniosek składany jest przez licencjobiorcę lub osobę, którą odpowiednie przepisy unijne lub krajowe uprawniają do korzystania z wcześniejszego prawa, wskazanie upoważnienia lub uprawnienia do złożenia wniosku.
3. Jeżeli wniosek o unieważnienie na podstawie art. 53 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 opiera się na większej liczbie wcześniejszych znaków lub praw, ust. 1 lit. b) i ust. 2 niniejszego artykułu stosuje się do każdego z tych znaków lub praw.
4. Wniosek może zawierać uzasadnione oświadczenie dotyczące powodów oraz zawierające fakty i argumenty, na których się opiera, wraz z dowodami na ich poparcie.

Artykuł 13

Języki używane w postępowaniach w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia lub unieważnienia

Wnioskujący o stwierdzenie wygaśnięcia lub unieważnienie lub właściciel unijnego znaku towarowego może powiadomić Urząd przed upływem terminu dwóch miesięcy od daty otrzymania przez właściciela unijnego znaku towarowego powiadomienia, o którym mowa w art. 17 ust. 1, że zgodnie z art. 119 ust. 7 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 uzgodniono inny język postępowania. Jeżeli wniosek nie został złożony w tym języku, właściciel może zażądać od wnioskującego tłumaczenia na ten język. Żądanie tłumaczenia musi wpłynąć do Urzędu przed upływem dwóch miesięcy od otrzymania przez właściciela unijnego znaku towarowego powiadomienia, o którym mowa w art. 17 ust. 1. Urząd określa termin złożenia tłumaczenia przez wnioskującego. W przypadku gdy tłumaczenie nie zostanie złożone lub zostanie złożone po upływie wyznaczonego terminu, język postępowania nie zmienia się.

Artykuł 14

Informacje dla stron dotyczące wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia lub o unieważnienie

Wniosek o stwierdzenie wygaśnięcia lub o unieważnienie oraz wszystkie dokumenty przedkładane przez wnioskodawcę, jak również korespondencję Urzędu kierowaną do jednej ze stron przed ustaleniem dopuszczalności, Urząd przesyła drugiej stronie w celu poinformowania jej o złożeniu wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia lub o unieważnienie.

Artykuł 15

Dopuszczalność wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia lub o unieważnienie

1. Jeżeli opłata wymagana na mocy art. 56 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 nie została uiszczona, Urząd wzywa wnioskodawcę do uiszczenia opłaty w terminie wyznaczonym przez Urząd. Jeżeli przewidziana opłata nie zostanie uiszczona w tym terminie, Urząd informuje wnioskodawcę, że wniosek o stwierdzenie wygaśnięcia lub o unieważnienie uznaje się za niewniesiony. Jeżeli opłata została uiszczona po upływie tego terminu, jest ona zwracana wnioskodawcy.

2. Jeżeli wniosek został wniesiony w języku, który nie jest jednym z języków Urzędu zgodnie z wymogiem w art. 119 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, lub jeżeli jest on niezgodny z art. 12 ust. 1 lit. a) lub b) lub, w stosownych przypadkach, z art. 12 ust. 2 lit. a) lub b) niniejszego rozporządzenia, Urząd odrzuca wniosek z powodu jego niedopuszczalności.
3. Jeżeli tłumaczenie wymagane na mocy art. 119 ust. 6 akapit drugi rozporządzenia (WE) nr 207/2009 nie zostanie złożone w terminie jednego miesiąca od daty złożenia wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia lub o unieważnienie, Urząd odrzuca wniosek o stwierdzenie wygaśnięcia lub o unieważnienie z powodu jego niedopuszczalności.
4. Jeżeli wniosek jest niezgodny z przepisami określonymi w art. 12 ust. 1 lit. c), art. 12 ust. 2 lit. c) lub d), Urząd powiadamia o tym odpowiednio wnioskodawcę i wzywa go do uzupełnienia zauważonych braków w terminie dwóch miesięcy. Jeżeli braki nie zostaną uzupełnione przed upływem tego terminu, Urząd odrzuca wniosek z powodu jego niedopuszczalności.
5. Urząd powiadamia wnioskodawcę oraz właściciela unijnego znaku towarowego o każdym ustaleniu zgodnie z ust. 1, że wniosek o stwierdzenie wygaśnięcia lub o unieważnienie uznaje się za niewniesiony, oraz o każdej decyzji o odrzuceniu wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia lub o unieważnienie z powodu jego niedopuszczalności zgodnie z ust. 2, 3 lub 4. Jeżeli wniosek o stwierdzenie wygaśnięcia lub o unieważnienie zostaje odrzucony w całości jako niedopuszczalny zgodnie z ust. 2, 3 lub 4, przed powiadomieniem, o którym mowa w art. 17 ust. 1, nie wydaje się decyzji w sprawie kosztów.

Artykuł 16

Uzasadnienie wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia lub o unieważnienie

1. Wnioskodawca przedstawia stan faktyczny, dowody i argumenty na poparcie wniosku do momentu zamknięcia spornego etapu postępowania o stwierdzenie wygaśnięcia lub o unieważnienie. W szczególności wnioskodawca przedstawia:
 - a) w przypadku wniosku na podstawie art. 51 ust. 1 lit. b) lub c) lub art. 52 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, stan faktyczny, argumenty i dowody na poparcie podstaw, na których oparty jest wniosek o stwierdzenie wygaśnięcia lub o unieważnienie;
 - b) w przypadku wniosku na podstawie art. 53 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, dowody wymagane zgodnie z art. 7 ust. 2 niniejszego rozporządzenia, przy czym przepisy art. 7 ust. 3 stosuje się odpowiednio;
 - c) w przypadku wniosku na podstawie art. 53 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, dowód nabycia, trwania oraz zakres ochrony odpowiedniego wcześniejszego prawa oraz dowody potwierdzające, że wnioskodawca jest uprawniony do złożenia wniosku, w tym, w przypadku gdy wcześniejsze prawo powoływane jest na podstawie prawa krajowego, również jasne określenie treści wskazanego prawa krajowego poprzez przytoczenie publikacji odpowiednich przepisów lub orzecznictwa. Jeżeli dowody dotyczące zgłoszenia lub rejestracji wcześniejszego prawa na podstawie art. 53 ust. 2 lit. d) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 lub dowody dotyczące treści odpowiedniego prawa krajowego są dostępne w źródłach online uznanych przez Urząd, wnioskodawca może dostarczyć takie dowody przez odwołanie do takiego źródła.
2. Dowody dotyczące zgłoszenia, rejestracji lub odnowienia wcześniejszych praw lub, w stosownych przypadkach, treści odpowiedniego prawa krajowego, w tym dowody dostępne online, o których mowa w ust. 1 lit. b) i c), przedkłada się w języku postępowania lub przedkłada się tłumaczenie na ten język. Wnioskodawca składa tłumaczenie z własnej inicjatywy w terminie jednego miesiąca od przedłożenia takich dowodów. Wszelkie inne dowody złożone przez wnioskodawcę na poparcie wniosku lub, w przypadku wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia na podstawie art. 51 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 207/2009, złożone przez właściciela spornego unijnego znaku towarowego, podlegają przepisom art. 24 rozporządzenia wykonawczego (UE) 2017/1431. Tłumaczenia złożone po upływie odpowiednich terminów nie są brane pod uwagę.

Artykuł 17

Rozpatrzenie istoty wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia lub o unieważnienie

1. Jeżeli wniosek zostaje uznany za dopuszczalny zgodnie z art. 15, Urząd powiadamia strony o wszczęciu spornego etapu postępowania o stwierdzenie wygaśnięcia lub unieważnienie i wzywa właściciela unijnego znaku towarowego do przedstawienia uwag w wyznaczonym terminie.

2. Jeżeli Urząd wezwał stronę zgodnie z art. 57 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 do przedstawienia uwag w wyznaczonym terminie, a strona ta nie przedstawiła żadnych uwag w tym terminie, Urząd zamyka sporny etap postępowania oraz wydaje orzeczenie w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia lub unieważnienia na podstawie dowodów, jakimi dysponuje.
3. Jeżeli wnioskodawca nie przedstawił stanu faktycznego, argumentów lub dowodów wymaganych na poparcie wniosku, wniosek odrzuca się jako bezzasadny.
4. Nie naruszając przepisów art. 62, wszystkie uwagi przedstawiane przez strony przesyła się drugiej zainteresowanej stronie.
5. Jeżeli właściciel zrzeka się unijnego znaku towarowego będącego przedmiotem wniosku, o którym mowa w art. 12, tak aby objąć nim tylko towary i usługi, przeciw którym nie jest skierowany wniosek, lub unijny znak towarowy zostaje unieważniony w równoległym postępowaniu lub wygasa, postępowanie zamyka się, z wyjątkiem przypadku, w którym zastosowanie ma art. 50 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 lub wnioskodawca ma uzasadniony interes w uzyskaniu decyzji merytorycznej.
6. Jeżeli właściciel częściowo zrzeka się unijnego znaku towarowego, usuwając z jego zakresu niektóre towary lub usługi, przeciw którym skierowany jest wniosek, Urząd wzywa wnioskodawcę do określenia w terminie, który może mu wyznaczyć, czy podtrzymuje on wniosek i, jeżeli tak, w stosunku do których pozostałych towarów lub usług. Jeżeli wnioskodawca wycofuje wniosek w związku ze zrzeczeniem się lub Urząd zostaje powiadomiony o ugodzie między stronami, postępowanie zamyka się.
7. Jeżeli właściciel chce zrzec się spornego unijnego znaku towarowego, czyni to za pośrednictwem odrębnego dokumentu.
8. Art. 8 ust. 9 stosuje się odpowiednio.

Artykuł 18

Wiele wniosków o stwierdzenie wygaśnięcia lub unieważnienie

1. Jeżeli w odniesieniu do tego samego unijnego znaku towarowego złożono wiele wniosków o stwierdzenie wygaśnięcia lub unieważnienie, Urząd może rozpatrzyć je w ramach jednego postępowania. Urząd może następnie podjąć decyzję o rozpatrzeniu wniosków oddzielnie.
2. Art. 9 ust. 2, 3 i 4 stosuje się odpowiednio.

Artykuł 19

Dowód używania w odniesieniu do wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia lub o unieważnienie

1. W przypadku wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia na podstawie art. 51 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 Urząd wzywa właściciela unijnego znaku towarowego do przedstawienia w terminie wyznaczonym przez Urząd dowodu rzeczywistego używania tego znaku lub uzasadnionych powodów jego nieużywania. Jeżeli właściciel nie przedstawia takiego dowodu ani powodów nieużywania przed upływem terminu lub dostarczone dowody lub podane powody są jednoznacznie niewystarczające lub nieistotne, stwierdza się wygaśnięcie unijnego znaku towarowego. Art. 10 ust. 3, 4, 6 i 7 niniejszego rozporządzenia stosuje się odpowiednio.
2. Wniosek o przedstawienie dowodu używania zgodnie z art. 57 ust. 2 lub 3 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 jest dopuszczalny, jeżeli właściciel unijnego znaku towarowego złoży go jako bezwarunkowy wniosek w odrębnym dokumencie w terminie wyznaczonym przez Urząd zgodnie z art. 17 ust. 1 niniejszego rozporządzenia. Jeżeli właściciel unijnego znaku towarowego złożył wniosek o przedstawienie dowodu używania wcześniejszego znaku lub o uzasadnione powody jego nieużywania, który spełnia wymogi art. 57 ust. 2 lub 3 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, Urząd wzywa wnioskującego o unieważnienie do przedstawienia wymaganego dowodu w terminie wyznaczonym przez Urząd. Jeżeli wnioskujący o unieważnienie nie przedstawia żadnego dowodu ani powodów nieużywania przed upływem terminu lub jeżeli przedstawione dowody lub powody są jednoznacznie niewystarczające lub nieistotne, Urząd odrzuca wniosek o unieważnienie w zakresie, w jakim został on oparty na danym wcześniejszym znaku. Art. 10 ust. 3–7 niniejszego rozporządzenia stosuje się odpowiednio.

Artykuł 20

Wniosek o przeniesienie

1. Jeżeli właściciel znaku towarowego zwraca się z wnioskiem, zgodnie z art. 18 ust. 1 i ust. 2 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 207/2009, o przeniesienie zamiast unieważnienia, stosuje się odpowiednio art. 12–19 niniejszego rozporządzenia.
2. Jeżeli wniosek o przeniesienie zgodnie z art. 18 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 zostaje częściowo lub całkowicie uznany przez Urząd lub sąd orzekający w sprawach unijnych znaków towarowych i decyzja lub orzeczenie są prawomocne, Urząd zapewnia, aby odpowiednie częściowe lub całkowite przeniesienie unijnego znaku towarowego zostało zapisane w rejestrze i opublikowane.

TYTUŁ V

ODWOŁANIA

Artykuł 21

Odwołanie

1. Odwołanie składane zgodnie z art. 60 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 zawiera:
 - a) nazwę (imię i nazwisko) i adres wnoszącego odwołanie zgodnie z art. 2 ust. 1 lit. b) rozporządzenia wykonawczego (UE) 2017/1431;
 - b) jeżeli wnoszący odwołanie wyznaczył pełnomocnika, nazwisko i adres prowadzenia działalności pełnomocnika zgodnie z art. 2 ust. 1 lit. e) rozporządzenia wykonawczego (UE) 2017/1431;
 - c) jeżeli wyznaczenie pełnomocnika przez wnoszącego odwołanie jest obowiązkowe zgodnie z art. 92 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, nazwisko i adres prowadzenia działalności pełnomocnika zgodnie z art. 2 ust. 1 lit. e) rozporządzenia wykonawczego (UE) 2017/1431;
 - d) jasne i jednoznaczne wskazanie decyzji, od której służy odwołanie, ze wskazaniem daty jej wydania oraz numeru akt postępowania, którego dotyczy decyzja, od której służy odwołanie;
 - e) jeżeli zaskarża się tylko część decyzji, od której służy odwołanie, jasne i jednoznaczne wskazanie towarów lub usług, w odniesieniu do których zaskarzana jest decyzja, od której służy odwołanie.
2. Jeżeli odwołanie składane jest w innym języku urzędowym Unii niż język postępowania, wnoszący odwołanie dostarcza jego tłumaczenie w terminie czterech miesięcy od daty powiadomienia o decyzji, od której służy odwołanie.
3. Jeżeli w postępowaniu *ex parte* decyzję, od której służy odwołanie, przyjęto w języku urzędowym innym niż język postępowania, wnoszący odwołanie może złożyć odwołanie albo w języku postępowania, albo w języku, w którym przyjęto decyzję, od której służy odwołanie; w obu przypadkach język odwołania staje się językiem postępowania odwoławczego i ust. 2 nie ma zastosowania.
4. Jak tylko złożone zostanie odwołanie w postępowaniu *inter partes*, zostaje ono doręczone pozwanemu.

Artykuł 22

Uzasadnienie

1. Uzasadnienie odwołania składanego na podstawie art. 60 ust. 1 zdanie czwarte rozporządzenia (WE) nr 207/2009 zawiera jasne i jednoznaczne wskazanie:
 - a) postępowania odwoławczego, do którego się odnosi, poprzez odpowiedni numer odwołania lub decyzji, od której służy odwołanie, zgodnie z wymogami określonymi w art. 21 ust. 1 lit. d) niniejszego rozporządzenia;

- b) uzasadnienia odwołania, na którym opiera się wniosek o unieważnienie zaskarżonej decyzji, w zakresie określonym w art. 21 ust. 1 lit. e) niniejszego rozporządzenia;
 - c) stanu faktycznego, dowodów i argumentów na poparcie powołanego uzasadnienia, przedstawianych zgodnie z wymogami określonymi w art. 55 ust. 2.
2. Uzasadnienie składa się w języku postępowania odwoławczego określonym zgodnie z art. 21 ust. 2 i 3. Jeżeli uzasadnienie składane jest w innym języku urzędowym Unii, wnoszący odwołanie musi przedłożyć jego tłumaczenie w terminie jednego miesiąca od daty złożenia oryginalnego uzasadnienia.

Artykuł 23

Dopuszczalność odwołania

1. Izba odwoławcza odrzuca odwołanie jako niedopuszczalne w którymkolwiek z następujących przypadków:
- a) jeżeli odwołanie nie zostało złożone w terminie dwóch miesięcy od daty powiadomienia o decyzji, od której służy odwołanie;
 - b) jeżeli odwołanie jest niezgodne z art. 58 i 59 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 lub z wymogami określonymi w art. 21 ust. 1 lit. d) i art. 21 ust. 2 i 3 niniejszego rozporządzenia, chyba że braki zostaną uzupełnione w terminie czterech miesięcy od daty powiadomienia o decyzji, od której służy odwołanie;
 - c) jeżeli odwołanie nie spełnia wymogów określonych w art. 21 ust. 1 lit. a), b), c) i e) i wnoszący odwołanie, pomimo poinformowania go o tym przez izbę odwoławczą, nie uzupełni braków w terminie wskazanym w tym celu przez izbę odwoławczą;
 - d) jeżeli uzasadnienie nie zostało złożone w terminie czterech miesięcy od daty powiadomienia o decyzji, od której służy odwołanie;
 - e) jeżeli uzasadnienie nie spełnia wymogów określonych w art. 22 ust. 1 lit. a) i b) i wnoszący odwołanie, pomimo poinformowania go o tym przez izbę odwoławczą, nie uzupełni braków w terminie wskazanym w tym celu przez izbę odwoławczą lub nie przedłoży tłumaczenia uzasadnienia w ciągu jednego miesiąca od daty złożenia oryginalnego uzasadnienia zgodnie z art. 22 ust. 2.
2. Jeżeli odwołanie wydaje się niedopuszczalne, przewodniczący izby odwoławczej, której przydzielono sprawę zgodnie z art. 35 ust. 1, może zwrócić się do izby odwoławczej o niezwłoczne przyjęcie decyzji o dopuszczalności odwołania przed powiadomieniem pozwanego o odwołaniu lub o uzasadnieniu, w zależności od przypadku.
3. Izba odwoławcza uznaje odwołanie za niewniesione, jeżeli opłata za odwołanie została uiszczona po upływie terminu określonego w art. 60 ust. 1 zdanie pierwsze rozporządzenia (WE) nr 207/2009. W takim przypadku zastosowanie ma ust. 2 niniejszego artykułu.

Artykuł 24

Odpowiedź

1. W postępowaniu *inter partes* pozwany może złożyć odpowiedź w terminie dwóch miesięcy od daty powiadomienia o uzasadnieniu złożonym przez wnoszącego odwołanie. W wyjątkowych okolicznościach termin ten może zostać przedłużony na uzasadniony wniosek pozwanego.
2. Odpowiedź musi zawierać nazwę (imię i nazwisko) i adres pozwanego zgodnie z art. 2 ust. 1 lit. b) rozporządzenia wykonawczego (UE) 2017/1431 oraz musi być odpowiednio zgodna z warunkami określonymi w art. 21 ust. 1 lit. b), c) i d), art. 22 ust. 1 lit. a) i c) oraz art. 22 ust. 2 niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 25

Odwołanie wzajemne

1. Jeżeli pozwany wnosi o uchylenie lub zmianę zaskarżonej decyzji z powodów niepodniesionych w odwołaniu, zgodnie z art. 60 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, takie odwołanie wzajemne składa się w terminie składania odpowiedzi zgodnie z art. 24 ust. 1 niniejszego rozporządzenia.
2. Odwołanie wzajemne składa się w dokumencie odrębnym od odpowiedzi.
3. Odwołanie wzajemne zawiera nazwę (imię i nazwisko) i adres pozwanego zgodnie z art. 2 ust. 1 lit. b) rozporządzenia wykonawczego (UE) 2017/1431 oraz jest odpowiednio zgodne z warunkami określonymi w art. 21 ust. 1 lit. b)–e) i art. 22 niniejszego rozporządzenia.
4. Odwołanie wzajemne odrzuca się jako niedopuszczalne w którymkolwiek z następujących przypadków:
 - a) jeżeli nie zostało złożone w terminie wyznaczonym w ust. 1;
 - b) jeżeli nie zostało złożone zgodnie z wymogami określonymi w ust. 2 albo w art. 21 ust. 1 lit. d);
 - c) jeżeli nie spełnia wymogów, o których mowa w ust. 3, i pozwany, pomimo poinformowania go o tym przez izbę odwoławczą, nie uzupełni braków w terminie wskazanym w tym celu przez izbę odwoławczą lub nie przedłoży tłumaczenia odwołania wzajemnego i odpowiedniego uzasadnienia w terminie jednego miesiąca od daty złożenia oryginału.
5. Wnoszący odwołanie zostaje wezwany do przedstawienia uwag w przedmiocie odwołania wzajemnego złożonego przez pozwanego w ciągu dwóch miesięcy od daty powiadomienia o nim wnoszącego odwołanie. W wyjątkowych okolicznościach termin ten może zostać przedłużony przez izbę odwoławczą na uzasadniony wniosek wnoszącego odwołanie. Art. 26 stosuje się odpowiednio.

Artykuł 26

Replika i duplika w postępowaniu *inter partes*

1. Na uzasadniony wniosek wnoszącego odwołanie złożony w terminie dwóch tygodni od otrzymania powiadomienia o odpowiedzi izba odwoławcza może, zgodnie z art. 63 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, zezwolić wnoszącemu odwołanie na uzupełnienie uzasadnienia repliką w terminie wskazanym przez izbę odwoławczą.
2. W takim przypadku izba odwoławcza zezwala również pozwanemu na uzupełnienie odpowiedzi dupliką w terminie wskazanym przez izbę odwoławczą.

Artykuł 27

Rozpatrywanie odwołania

1. W postępowaniu *ex parte* i w odniesieniu do tych towarów lub usług, które stanowią przedmiot odwołania, izba odwoławcza, zgodnie z art. 40 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, proceduje zgodnie z art. 37 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, jeżeli powołuje się na podstawy odrzucenia zgłoszenia znaku towarowego, które nie zostały wcześniej przywołane w decyzji, od której służy odwołanie, w zastosowaniu tego przepisu.
2. W postępowaniu *inter partes* rozpatrywanie odwołania i, w stosownych przypadkach, odwołania wzajemnego, ogranicza się do podstaw powołanych w uzasadnieniu i, w stosownych przypadkach, w odwołaniu wzajemnym. Izba odwoławcza rozpatruje kwestie prawne niepodniesione przez strony tylko wtedy, gdy dotyczą one istotnych wymogów proceduralnych lub zachodzi konieczność ich rozwiązania w celu zapewnienia prawidłowego stosowania rozporządzenia (WE) nr 207/2009 po uwzględnieniu stanu faktycznego, dowodów i argumentów przedstawionych przez strony.

3. Rozpatrywanie odwołania obejmuje również następujące roszczenia lub wnioski, jeżeli zostały one podniesione w uzasadnieniu odwołania lub, w zależności od przypadku, w odwołaniu wzajemnym, i jeżeli zostały one podniesione w odpowiednim terminie w postępowaniu przed instancją Urzędu, która przyjęła decyzję, od której służy odwołanie:

- a) odróżniający charakter nabyty w następstwie używania, o czym mowa w art. 7 ust. 3 i art. 52 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009;
- b) rozpoznawalność wcześniejszego znaku towarowego na rynku nabyta w następstwie używania do celów art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009;
- c) dowód używania zgodnie z art. 42 ust. 2 i 3 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 lub art. 57 ust. 2 i 3 rozporządzenia (WE) nr 207/2009.

4. Zgodnie z art. 76 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 izba odwoławcza może przyjąć stan faktyczny lub dowody przedstawione jej po raz pierwszy tylko wtedy, gdy stan faktyczny lub dowody spełniają następujące wymagania:

- a) *prima facie* mogą one mieć znaczenie wyniku sprawy; oraz
- b) nie zostały one przedstawione w odpowiednim czasie z istotnych przyczyn, w szczególności jeżeli stanowią one jedynie uzupełnienie istotnych faktów i dowodów, które zostały już przedłożone w odpowiednim czasie, lub zostały one złożone w celu zakwestionowania ustaleń poczynionych lub zbadanych w pierwszej instancji z własnej inicjatywy w decyzji, od której służy odwołanie.

5. Izba odwoławcza, najpóźniej w decyzji w sprawie odwołania i, w zależności od przypadku, odwołania wzajemnego, podejmuje decyzje w sprawie wniosków o ograniczenie, podział lub częściowe zrzeczenie się spornego znaku zgłoszonych w toku postępowania odwoławczego przez zgłaszającego lub właściciela zgodnie z art. 43, 44 lub 50 rozporządzenia (WE) nr 207/2009. Jeżeli izba odwoławcza zgadza się na ograniczenie, podział lub częściowe zrzeczenie się, niezwłocznie informuje o tym odpowiednio departament odpowiedzialny za prowadzenie rejestru oraz departamenty zajmujące się równoległymi postępowaniami dotyczącymi tego samego znaku.

Artykuł 28

Przekazywanie informacji przez izbę odwoławczą

1. Informacje przekazywane przez izbę odwoławczą w toku rozpatrywania odwołania lub w celu ułatwienia polubownego rozstrzygnięcia postępowania są przygotowywane przez sprawozdawcę i podpisywane przez sprawozdawcę w imieniu izby odwoławczej w porozumieniu z przewodniczącym izby odwoławczej.

2. Jeżeli izba odwoławcza przekazuje stronom informacje dotyczące wstępnej opinii w sprawie okoliczności faktycznych lub prawnych, izba odwoławcza oświadcza, że nie jest związana taką informacją.

Artykuł 29

Opinia dotycząca kwestii ogólnych

Izba odwoławcza może, z własnej inicjatywy lub na uzasadniony pisemny wniosek dyrektora wykonawczego Urzędu, wezwać dyrektora wykonawczego do wydania opinii w sprawie kwestii ogólnych powstałych w toku postępowania przed izbą. Strony są uprawnione do przedłożenia uwag odnośnie do opinii dyrektora wykonawczego.

Artykuł 30

Ponowne badanie podstaw bezwzględnych

1. Jeżeli w postępowaniu *ex parte* izba odwoławcza uzna, że bezwzględna podstawa odmowy rejestracji może mieć zastosowanie do towarów lub usług wymienionych w zgłoszeniu znaku towarowego, które nie stanowią części przedmiotu odwołania, informuje ona o tym eksperta odpowiedzialnego za rozpatrzenie tego zgłoszenia, który może podjąć decyzję o ponownym badaniu zgodnie z art. 40 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 w odniesieniu do tych towarów lub usług.

2. Jeżeli przedmiotem odwołania jest decyzja Wydziału Sprzeciwów, izba odwoławcza może, w drodze uzasadnionej decyzji tymczasowej oraz nie naruszając przepisów art. 58 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, zawiesić postępowanie odwoławcze i przekazać zaskarżone zgłoszenie ekspertowi odpowiedzialnemu za jego zbadanie z zaleceniem ponownego zbadania zgodnie z art. 40 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, jeżeli uzna, że bezwzględna podstawa odmowy rejestracji ma zastosowanie do niektórych lub wszystkich towarów lub usług wymienionych w zgłoszeniu znaku towarowego.

3. Jeżeli zaskarżone zgłoszenie zostaje przekazane zgodnie z ust. 2., ekspert niezwłocznie informuje izbę odwoławczą, czy wszczęte zostało ponowne badanie zaskarżonego zgłoszenia, czy też nie. Jeżeli badanie zostało ponownie wszczęte, postępowanie odwoławcze pozostaje zawieszony do czasu wydania decyzji przez eksperta i, w przypadku gdy zaskarżone zgłoszenie zostanie odrzucone w całości lub w części, do czasu uprawomocnienia decyzji eksperta w tej sprawie.

Artykuł 31

Rozpatrywanie odwołania w trybie pilnym

1. Na uzasadniony wniosek wnoszącego odwołanie lub pozwanego i po wysłuchaniu drugiej strony izba odwoławcza może zdecydować, ze względu na szczególnie pilny charakter oraz okoliczności sprawy, o rozpatrzeniu odwołania w trybie pilnym, nie naruszając przepisów art. 23 i 26, w tym przepisów dotyczących terminów.

2. Wniosek o rozpatrzenie odwołania w trybie pilnym można złożyć w dowolnej chwili w trakcie postępowania odwoławczego. Składa się go w odrębnym dokumencie i dołącza się do niego dowody potwierdzające pilność i szczególne okoliczności danej sprawy.

Artykuł 32

Treść formalna decyzji izby odwoławczej

Decyzja izby odwoławczej zawiera:

- a) oświadczenie o tym, że została ona wydana przez izby odwoławcze;
- b) datę przyjęcia decyzji;
- c) nazwy (nazwiska) stron i ich pełnomocników;
- d) numer odwołania, do którego się odnosi, oraz wskazanie decyzji, od której służy odwołanie, zgodnie z wymogami określonymi w art. 21 ust. 1 lit. d);
- e) wskazanie składu izby odwoławczej;
- f) imiona i nazwiska oraz, nie naruszając przepisów art. 39 ust. 5, podpisy przewodniczącego i członków, którzy wzięli udział w przyjęciu decyzji, w tym informację o tym, kto był sprawozdawcą w danej sprawie, lub w przypadku decyzji wydanej przez jednego członka – imię i nazwisko oraz podpis członka, który przyjął decyzję;
- g) imię i nazwisko oraz podpis sekretarza lub, w stosownych przypadkach, członka sekretariatu podpisującego w imieniu sekretarza;
- h) streszczenie stanu faktycznego i argumentów przedstawionych przez strony;
- i) oświadczenie o powodach wydania decyzji;
- j) orzeczenie izby odwoławczej, w razie potrzeby wraz z decyzją w sprawie kosztów.

Artykuł 33

Zwrot opłaty za odwołania

Opłatę za odwołanie zwraca się na mocy orzeczenia izby odwoławczej w jednym z następujących przypadków:

- a) jeżeli odwołanie uznaje się za niewniesione zgodnie z art. 60 ust. 1 zdanie drugie rozporządzenia (WE) nr 207/2009;
- b) jeżeli instancja decyzyjna Urzędu, która przyjęła zaskarżoną decyzję, zmienia decyzję zgodnie z art. 61 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 lub uchyła zaskarżoną decyzję w zastosowaniu art. 80 rozporządzenia (WE) nr 207/2009;
- c) jeżeli w następstwie ponownego zbadania sprawy w rozumieniu art. 40 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, na zalecenie izby odwoławczej zgodnie z art. 30 ust. 2 niniejszego rozporządzenia, zaskarżone zgłoszenie zostało odrzucone prawomocną decyzją eksperta i odwołanie stało się w ten sposób bezprzedmiotowe;
- d) jeżeli izba odwoławcza uzna taki zwrot za słuszny z powodu istotnego naruszenia zasad proceduralnych.

Artykuł 34

Zmiana i uchylenie decyzji, od której służy odwołanie

1. Jeżeli w postępowaniu *ex parte* odwołanie nie zostanie odrzucone zgodnie z art. 23 ust. 1, izba odwoławcza składa odwołanie i uzasadnienie odwołania do instancji Urzędu, która wydała zaskarżoną decyzję, do celów art. 61 rozporządzenia (WE) nr 207/2009.
2. Jeżeli instancja Urzędu, która wydała decyzję, od której służy odwołanie, zdecyduje o zmianie decyzji zgodnie z art. 61 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, informuje o tym niezwłocznie izbę odwoławczą.
3. Jeżeli instancja Urzędu, która wydała decyzję, od której służy odwołanie, wszczyna procedurę uchylenia decyzji, od której służy odwołanie, zgodnie z art. 80 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, informuje o tym niezwłocznie izbę odwoławczą do celów art. 71 niniejszego rozporządzenia. Informuje ona również niezwłocznie izbę odwoławczą o ostatecznym wyniku procedury.

Artykuł 35

Przydzielenie odwołania izbie i wyznaczenie sprawozdawcy

1. Gdy tylko odwołanie zostanie złożone, prezes izb przydziela sprawę izbie odwoławczej na podstawie obiektywnych kryteriów określonych przez prezydium izb odwoławczych, o których to kryteriach mowa w art. 136 ust. 4 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009.
2. W każdej sprawie przydzielonej izbie odwoławczej zgodnie z ust. 1, jej przewodniczący wyznacza na sprawozdawcę członka izby odwoławczej lub siebie samego.
3. Jeżeli sprawa mieści się w kompetencjach jednego członka zgodnie z art. 36 ust. 1, izba odwoławcza rozpatrująca sprawę wyznacza sprawozdawcę jako jednego członka zgodnie z art. 135 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 207/2009.
4. Jeżeli decyzja izby odwoławczej w danej sprawie została unieważniona lub zmieniona w drodze prawomocnego orzeczenia Sądu lub, w stosownych przypadkach, Trybunału Sprawiedliwości, prezes izb odwoławczych, w celu wykonania tego orzeczenia zgodnie z art. 65 ust. 6 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, ponownie przydziela daną sprawę zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu izbie odwoławczej, w której skład nie wchodzi członkowie, którzy przyjęli unieważnioną decyzję, chyba że sprawa kierowana jest do rozszerzonej izby odwoławczej („Wielka Izba”) lub unieważniona decyzja została przyjęta przez Wielką Izbę.

5. Jeżeli od tej samej decyzji złożono kilka odwołań, są one rozpatrywane w ramach tego samego postępowania. Jeżeli odwołania z udziałem tych samych stron składane są od oddzielnych decyzji dotyczących tego samego znaku lub występują w nich inne istotne wspólne elementy faktyczne i prawne, odwołania te mogą być za zgodą stron rozpatrywane w połączonych postępowaniach.

Artykuł 36

Sprawy w kompetencji jednego członka

1. Izba odwoławcza prowadząca sprawę może wyznaczyć jednego członka w rozumieniu art. 135 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 do celów następujących decyzji:

- a) decyzje na podstawie art. 23;
- b) decyzje zamykające postępowanie odwoławcze w następstwie wycofania, odrzucenia, zrzeczenia się lub unieważnienia spornego lub wcześniejszego znaku;
- c) decyzje zamykające postępowanie odwoławcze w następstwie wycofania sprzeciwu, wycofania wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia lub o unieważnienie albo wycofania odwołania;
- d) decyzje w sprawach środków zgodnie z art. 79d ust. 1 i art. 80 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, pod warunkiem że sprostowanie lub, w odpowiednim przypadku, uchylenie decyzji w sprawie odwołania dotyczy decyzji przyjętych przez jednego członka;
- e) decyzje na podstawie art. 81 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 207/2009;
- f) decyzje na podstawie art. 85 ust. 3, 4 i 7 rozporządzenia (WE) nr 207/2009;
- g) decyzje w sprawie odwołań od decyzji w postępowaniu *ex parte* przyjętej na podstawach określonych w art. 7 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, które są jednoznacznie bezzasadne lub jednoznacznie zasadne.

2. Jeżeli członek uzna, że warunki określone w ust. 1 lub w art. 135 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 nie są spełnione lub przestają być spełnione, członek przekazuje sprawę z powrotem izbie odwoławczej w składzie trzech członków, przedkładając przy tym projekt decyzji zgodnie z art. 41 niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 37

Przekazanie sprawy Wielkiej Izbie

1. Bez uszczerbku dla możliwości przekazania sprawy Wielkiej Izbie na mocy art. 135 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, izba odwoławcza przekazuje przydzieloną jej sprawę Wielkiej Izbie, jeżeli uzna, że musi odstąpić od wykładni stosownych przepisów podanej we wcześniejszej decyzji Wielkiej Izby, lub jeżeli uzna, że izby odwoławcze wydały rozbieżne decyzje w kwestii prawnej, która może mieć wpływ na wynik sprawy.

2. We wszystkich decyzjach dotyczących przekazania spraw odwoławczych Wielkiej Izbie przekazująca sprawę izba odwoławcza lub, w stosownych przypadkach, prezydium izb odwoławczych podają uzasadnienie przekazania; o decyzjach tych powiadamiane są strony w sprawie oraz decyzje te publikowane są w Dzienniku Urzędowym Urzędu.

3. Wielka Izba niezwłocznie przekazuje sprawę z powrotem do izby odwoławczej, której została ona pierwotnie przydzielona, jeżeli uzna, że warunki pierwotnego przekazania nie są spełnione lub przestały być spełnione.

4. Wnioski o wydanie uzasadnionej opinii w kwestiach prawnych na podstawie art. 128 ust. 4 lit. l) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 przekazywane są Wielkiej Izbie na piśmie, wraz z określeniem kwestii prawnych, o których wykładnię się występuje, oraz ewentualnie ze stanowiskiem dyrektora wykonawczego w sprawie różnych możliwych wykładni oraz ich odpowiednich skutków prawnych i praktycznych. Wniosek publikowany jest w Dzienniku Urzędowym Urzędu.

5. Jeżeli izba odwoławcza musi zdecydować w sprawie będącej przed nią w toku o takiej samej kwestii prawnej, która została już wcześniej przekazana Wielkiej Izbie zgodnie z art. 135 ust. 3 lub art. 128 ust. 4 lit. l) rozporządzenia (WE) nr 207/2009, zawieszona ona dane postępowanie do czasu przyjęcia decyzji przez Wielką Izbę lub wydania przez nią uzasadnionej opinii.

6. Grupy lub organizacje reprezentujące wytwórców, producentów, usługodawców, handlowców lub konsumentów, które mogą mieć uzasadniony interes w rozstrzygnięciu sprawy odwoławczej lub wniosku o uzasadnioną opinię wniesionych przed Wielką Izbę, mogą przedstawić uwagi na piśmie w terminie dwóch miesięcy od publikacji w Dzienniku Urzędowym Urzędu decyzji o przekazaniu sprawy lub, w stosownych przypadkach, wniosku o wydanie uzasadnionej opinii. Podmioty te nie są stronami w postępowaniu przed Wielką Izbą i pokrywają własne koszty.

Artykuł 38

Zmiana w składzie izby

1. Jeżeli po postępowaniu ustnym zmieni się skład izby odwoławczej zgodnie z art. 43 ust. 2 i 3, informuje się wszystkie strony postępowania o tym, że na wniosek jednej ze stron odbywa się ponowne postępowanie ustne przed izbą odwoławczą w jej nowym składzie. Ponowne postępowanie ustne odbywa się również na wniosek nowego członka i pod warunkiem wyrażenia zgody przez pozostałych członków izby odwoławczej.

2. Przyjęte wcześniej decyzje tymczasowe są wiążące dla nowego członka izby odwoławczej w takim samym zakresie jak dla pozostałych członków.

Artykuł 39

Obrady, głosowanie i podpisywanie decyzji

1. Sprawozdawca przedkłada pozostałym członkom izby odwoławczej projekt decyzji, która ma zostać podjęta, i ustala rozsądny termin wniesienia wobec niego sprzeciwu lub zgłoszenia zmian.

2. Izba odwoławcza zbiera się i obraduje nad podjęciem decyzji, jeżeli okazuje się, że nie wszyscy członkowie są tego samego zdania. W obradach uczestniczą wyłącznie członkowie izby odwoławczej; przewodniczący izby odwoławczej może jednak upoważnić innych urzędników, takich jak sekretarz lub tłumacze, do uczestnictwa w obradach. Obrady są i pozostają tajne.

3. Podczas obrad między członkami izby odwoławczej najpierw wysłuchuje się opinii sprawozdawcy i, jeżeli sprawozdawca nie jest przewodniczącym, przewodniczący zabiera głos jako ostatni.

4. Jeżeli niezbędne jest głosowanie, głosy oddaje się w takiej samej kolejności, z wyjątkiem tego, że przewodniczący zawsze głosuje jako ostatni. Wstrzymanie się od głosu nie jest dozwolone.

5. Wszyscy członkowie izby odwoławczej przyjmujący decyzję podpisują ją. Jednakże w przypadku gdy izba odwoławcza podjęła już ostateczną decyzję, ale jeden z jej członków jest niezdolny do działania, członek ten nie jest zastępowany, a przewodniczący podpisuje decyzję w imieniu tego członka. Jeżeli przewodniczący jest niezdolny do działania, najstarszy stażem członek izby odwoławczej, określony zgodnie z art. 43 ust. 1, podpisuje decyzję w imieniu przewodniczącego.

6. Ust. 1–5 nie mają zastosowania, jeżeli decyzja podejmowana jest przez jednego członka zgodnie z art. 135 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 i art. 36 ust. 1 niniejszego rozporządzenia. W takich przypadkach decyzje są podpisywane przez jednego członka.

Artykuł 40

Przewodniczący izby odwoławczej

Przewodniczący przewodniczy izbie odwoławczej i wykonuje następujące zadania:

a) wyznacza członka izby odwoławczej, albo siebie samego, jako sprawozdawcę dla każdej sprawy przydzielonej izbie odwoławczej zgodnie z art. 35 ust. 2;

- b) wyznacza, w imieniu izby odwoławczej, sprawozdawcę jako jednego członka zgodnie z art. 135 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009;
- c) zwraca się do izby odwoławczej o podjęcie decyzji w sprawie dopuszczalności odwołania zgodnie z art. 23 ust. 2 niniejszego rozporządzenia;
- d) kieruje wstępnym badaniem sprawy prowadzonym przez sprawozdawcę zgodnie z art. 41 niniejszego rozporządzenia;
- e) przewodniczy rozprawom i postępowaniom dowodowym i podpisuje ich protokoły.

Artykuł 41

Sprawozdawca w izbie odwoławczej

1. Sprawozdawca przeprowadza wstępne badanie przydzielonego mu odwołania, przygotowuje sprawę do rozpatrzenia przez izbę odwoławczą i pod jej obrady oraz sporządza projekt decyzji, która ma zostać przyjęta przez izbę odwoławczą.
2. W związku z powyższym sprawozdawca, w razie potrzeby i pod kierownictwem przewodniczącego izby odwoławczej, wykonuje następujące zadania:
 - a) wzywa strony do złożenia uwag zgodnie z art. 63 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009;
 - b) podejmuje decyzje w sprawie wniosków o przedłużenie terminów i, w zależności od przypadku, ustala terminy w rozumieniu art. 24 ust. 1, art. 25 ust. 5 i art. 26 niniejszego rozporządzenia, oraz w sprawie zawieszenia zgodnie z art. 71;
 - c) przygotowuje informacje zgodnie z art. 28 oraz rozprawę;
 - d) podpisuje protokoły z postępowania ustnego i postępowania dowodowego.

Artykuł 42

Sekretariat

1. Przy izbach odwoławczych zakłada się sekretariat. Sekretariat odpowiada za przyjmowanie, wysyłanie, przechowywanie i notyfikowanie wszystkich dokumentów dotyczących postępowań przed izbami odwoławczymi oraz za zestawianie odpowiednich akt.
2. Pracą sekretariatu kieruje sekretarz. Sekretarz wykonuje zadania, o których mowa w niniejszym artykule, z upoważnienia prezesa izb odwoławczych, nie naruszając przepisów ust. 3.
3. Sekretarz zapewnia, aby przestrzegane były wszystkie wymogi formalne i terminy określone w rozporządzeniu (WE) nr 207/2009, w niniejszym rozporządzeniu oraz w decyzjach prezydium izb odwoławczych przyjętych zgodnie z art. 136 ust. 4 lit. c) i d) rozporządzenia (WE) nr 207/2009. W związku z powyższym sekretarz wykonuje następujące zadania:
 - a) podpisuje decyzje izb odwoławczych w sprawie odwołań;
 - b) przygotowuje i podpisuje protokoły z postępowania ustnego i postępowania dowodowego;
 - c) przedkłada izbie odwoławczej, z własnej inicjatywy lub na wniosek izby odwoławczej, uzasadnione opinie w sprawie wymogów proceduralnych i formalnych, również w sprawie nieprawidłowości zgodnie z art. 23 ust. 2 niniejszego rozporządzenia;
 - d) składa odwołanie zgodnie z art. 34 ust. 1 niniejszego rozporządzenia do instancji Urzędu, która wydała zaskarżoną decyzję;
 - e) zarządza, w imieniu rady odwoławczej, w przypadkach, o których mowa w art. 33 lit. a) i b) niniejszego rozporządzenia, zwrot opłaty za odwołanie.

4. Sekretarz, w ramach uprawnień przekazanych przez prezesa izb odwoławczych, wykonuje następujące zadania:
 - a) przydziela sprawy zgodnie z art. 35 ust. 1 i 4;
 - b) wdraża, zgodnie z art. 136 ust. 4 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009, decyzje prezydium izb odwoławczych dotyczące prowadzenia postępowań przed izbami odwoławczymi.
5. Sekretarz może, w ramach uprawnień przekazanych przez prezydium izb odwoławczych na wniosek prezesa izb odwoławczych, wykonywać inne zadania związane z prowadzeniem postępowań odwoławczych przed izbami odwoławczymi oraz z organizacją ich pracy.
6. Sekretarz może przekazywać zadania, o których mowa w niniejszym artykule, członkowi sekretariatu.
7. Jeżeli sekretarz nie może wykonywać obowiązków w rozumieniu art. 43 ust. 4 lub jeżeli stanowisko sekretarza jest nieobsadzone, prezes izb odwoławczych wyznacza członka sekretariatu, który wykonuje zadania sekretarza podczas jego nieobecności.
8. Członkami sekretariatu kieruje sekretarz.

Artykuł 43

Porządek starszeństwa oraz zastępowanie członków i przewodniczących

1. Starszeństwo przewodniczącego i członków oblicza się od daty objęcia stanowiska określonej w akcie mianowania, lub, w razie jego braku, ustalonej przez Zarząd Urzędu. W przypadku jednakowego starszeństwa o starszeństwie decyduje wiek. Przewodniczący i członkowie, których mandat został odnowiony, zachowują dotychczasowe starszeństwo.
2. Jeżeli przewodniczący izby odwoławczej nie może wykonywać obowiązków, jest on zastępowany, na podstawie starszeństwa określonego zgodnie z ust. 1, przez najstarszego stażem członka izby odwoławczej lub, jeżeli żaden z członków tej izby odwoławczej nie jest dostępny, przez najstarszego stażem spośród innych członków izb odwoławczych.
3. Jeżeli członek izby odwoławczej nie może wykonywać obowiązków, jest on zastępowany, na podstawie starszeństwa określonego zgodnie z ust. 1, przez najstarszego stażem członka izby odwoławczej lub, jeżeli żaden z członków tej izby odwoławczej nie jest dostępny, przez najstarszego stażem spośród innych członków izb odwoławczych.
4. Do celów ust. 2 i 3 przewodniczący i członkowie izb odwoławczych są uznawani za niemogących wykonywać obowiązków w przypadku urlopu, choroby, obowiązków, przed którymi nie można się uchylić, lub wyłączenia zgodnie z art. 137 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 i art. 35 ust. 4 niniejszego rozporządzenia. Uznaje się również, że przewodniczący nie może wykonywać obowiązków, jeżeli pełni on *ad interim* obowiązki prezesa izb odwoławczych zgodnie z art. 47 ust. 2 niniejszego rozporządzenia. Jeżeli stanowisko przewodniczącego lub członka pozostaje nieobsadzone, ich funkcje są wykonywane *ad interim* zgodnie z przepisami w ust. 2 i 3 niniejszego artykułu dotyczącymi zastępowania.
5. Każdy członek, który uznaje siebie za niemogącego wykonywać obowiązków, informuje o tym niezwłocznie przewodniczącego danej izby odwoławczej. Każdy przewodniczący, który uznaje siebie za niemogącego wykonywać obowiązków, informuje o tym niezwłocznie jednocześnie swojego zastępcę, określonego zgodnie z ust. 2, oraz prezesa izb odwoławczych.

Artykuł 44

Wyłączenie i wniosek o wyłączenie

1. Przed podjęciem decyzji przez izbę odwoławczą zgodnie z art. 137 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, przewodniczący lub dany członek zostaje wezwany do przedstawienia uwag w kwestii istnienia przyczyny uzasadniającej wyłączenie lub wniosek o wyłączenie.

2. Jeżeli rada odwoławcza dowie się, że źródeł innych niż dany członek lub strona postępowania, o ewentualnej przyczynie uzasadniającej wyłączenie lub wniosek o wyłączenie na podstawie art. 137 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, zastosowanie ma procedura określona w art. 137 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 207/2009.

3. Postępowanie zawiesza się do czasu podjęcia decyzji w sprawie działania, które ma zostać podjęte na podstawie art. 137 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 207/2009.

Artykuł 45

Wielka Izba

1. Listę zawierającą nazwiska wszystkich członków izb odwoławczych innych niż prezes izb odwoławczych i przewodniczący poszczególnych izb odwoławczych, na potrzeby losowania członków Wielkiej Izby w systemie rotacji, o którym mowa w art. 136a ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, sporządza się w porządku starszeństwa określonym zgodnie z art. 43 ust. 1 niniejszego rozporządzenia. Jeżeli odwołanie zostało przekazane Wielkiej Izbie zgodnie z art. 135 ust. 3 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009, w skład Wielkiej Izby wchodzi sprawozdawca wyznaczony przed przekazaniem sprawy.

2. Art. 40 stosuje się do prezesa izb odwoławczych działającego w charakterze przewodniczącego Wielkiej Izby. Art. 41 stosuje się do sprawozdawcy Wielkiej Izby.

3. Jeżeli prezes izb odwoławczych nie może wykonywać obowiązków przewodniczącego Wielkiej Izby, prezesa izb odwoławczych zastępuje w tej funkcji oraz, w stosownych przypadkach, w funkcji sprawozdawcy Wielkiej Izby, najstarszy stażem przewodniczący izby odwoławczej na podstawie starszeństwa określonego zgodnie z art. 43 ust. 1. Jeżeli członek wielkiej izby nie może wykonywać obowiązków, członka tego zastępuje inny członek izb odwoławczych wyznaczony zgodnie z art. 136a ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 i ust. 1 niniejszego artykułu. Art. 43 ust. 4 i 5 niniejszego rozporządzenia stosuje się odpowiednio.

4. Wielka Izba nie obraduje ani nie głosuje w sprawie oraz nie odbywają się postępowania ustne przed Wielką Izbą, jeżeli nie jest obecnych siedmiu jej członków, w tym przewodniczący i sprawozdawca.

5. Art. 39 ust. 1–5 stosuje się do obrad i głosowania w Wielkiej Izbie. W przypadku równego podziału głosów decyduje głos przewodniczącego.

6. Art. 32 stosuje się do decyzji Wielkiej Izby i odpowiednio do jej uzasadnionych opinii w rozumieniu art. 128 ust. 4 lit. l) rozporządzenia (WE) nr 207/2009.

Artykuł 46

Prezydium izb odwoławczych

1. Prezydium izb odwoławczych wykonuje następujące zadania:

- a) decyduje w sprawie składu izb odwoławczych;
- b) określa obiektywne kryteria przydzielania izbom odwoławczym odwołań i rozstrzyga wszelkie konflikty dotyczące ich stosowania;
- c) na wniosek prezesa izb odwoławczych określa wymagania w zakresie wydatków izb odwoławczych w celu sporządzenia preliminarza wydatków Urzędu;
- d) określa swój regulamin wewnętrzny;
- e) określa zasady rozpatrywania wyłączenia i wniosków o wyłączenia członków zgodnie z art. 137 rozporządzenia (WE) nr 207/2009;

- f) określa instrukcje robocze dla sekretariatu;
- g) przyjmuje wszelkie inne środki w ramach wykonywania swoich funkcji polegających na określaniu zasad i organizacji pracy izb odwoławczych zgodnie z art. 135 ust. 3 lit. a) i art. 136 ust. 4 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 207/2009.
2. Prezydium może prowadzić ważne obrady pod warunkiem obecności co najmniej dwóch trzecich jego członków, w tym przewodniczącego prezydium i połowy przewodniczących izb odwoławczych, w razie potrzeby po zaakrągleniu w górę. Decyzje prezydium podejmowane są większością głosów. W przypadku równego podziału głosów decyduje głos przewodniczącego.
3. Decyzje przyjmowane przez prezydium zgodnie z art. 43 ust. 1, art. 45 ust. 1 oraz ust. 1 lit. a) i b) niniejszego artykułu publikowane są w Dzienniku Urzędowym Urzędu.

Artykuł 47

Prezes izb odwoławczych

1. Jeżeli prezes izb odwoławczych nie może wykonywać obowiązków w rozumieniu art. 43 ust. 4, funkcje kierownicze i organizacyjne powierzone prezesowi izb odwoławczych na mocy art. 136 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 wykonuje najstarszy stażem przewodniczący izby odwoławczej na podstawie starszeństwa określonego zgodnie z art. 43 ust. 1 niniejszego rozporządzenia.
2. Jeżeli stanowisko prezesa izb odwoławczych pozostaje nieobsadzone, obowiązki prezesa wykonuje *ad interim* najstarszy stażem przewodniczący izby odwoławczej na podstawie starszeństwa określonego zgodnie z art. 43 ust. 1.

Artykuł 48

Zastosowanie do postępowania odwoławczego przepisów odnoszących się do innych postępowań

Jeżeli w niniejszym tytule nie przewidziano inaczej, przepisy odnoszące się do postępowania przed instancją Urzędu, która wydała decyzję, od której służy odwołanie, stosuje się odpowiednio do postępowania odwoławczego.

TYTUŁ VI

POSTĘPOWANIE USTNE I POSTĘPOWANIE DOWODOWE

Artykuł 49

Wezwania do postępowania ustnego

1. Strony wzywa się na postępowanie ustne, przewidziane w art. 77 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, i zwraca się ich uwagę na przepisy ust. 3 niniejszego artykułu.
2. Wydając wezwanie, Urząd zwraca się, w razie konieczności, do stron o dostarczenie wszelkich odpowiednich informacji i dokumentów przed rozprawą. Urząd może wezwać strony do skoncentrowania się podczas postępowania ustnego na jednej lub określonej liczbie konkretnych kwestii. Może także zaoferować stronom możliwość wzięcia udziału w postępowaniu ustnym za pośrednictwem wideokonferencji lub innych środków technicznych.
3. Jeżeli strona, która została prawidłowo wezwana na postępowanie ustne przed Urzędem, nie zjawi się na wezwanie, postępowanie można prowadzić bez tej strony.
4. Urząd zapewnia, aby sprawa była przygotowana do rozstrzygnięcia w chwili zamknięcia postępowania ustnego, chyba że zaistnieją szczególne przeciwwskazania.

Artykuł 50

Języki postępowania ustnego

1. Postępowanie ustne przeprowadza się w języku postępowania, chyba że strony uzgodnią użycie innego języka urzędowego Unii.
2. Urząd może komunikować się w postępowaniu ustnym w innym języku urzędowym Unii i może na żądanie upoważnić do tego stronę, jeżeli możliwe jest zapewnienie tłumaczenia symultanicznego na język postępowania. Koszty tłumaczenia symultanicznego są ponoszone przez stronę składającą wniosek lub przez Urząd, w zależności od przypadku.

Artykuł 51

Przesłuchanie stron, świadków lub biegłych oraz oględziny

1. Jeżeli Urząd uznaje za niezbędne przesłuchanie stron, świadków lub biegłych lub przeprowadzenie oględzin, podejmuje w tym celu tymczasową decyzję, przedstawiając środki, za pomocą których zamierza zebrać dowód, odpowiednie fakty do udowodnienia oraz datę, godzinę i miejsce przesłuchań lub oględzin. Jeżeli o przesłuchanie świadków lub biegłych wystąpi jedna ze stron, Urząd określa w swojej decyzji termin, w którym strona ta musi zawiadomić Urząd o nazwiskach i adresach świadków lub biegłych.
2. Wezwanie stron, świadków lub biegłych do złożenia zeznań zawiera:
 - a) wyciąg z decyzji, o której mowa w ust. 1, wskazujący datę, godzinę oraz miejsce zarządzonego przesłuchania oraz przedstawiający stan faktyczny, co do którego strony, świadkowie i biegli mają być przesłuchiwani;
 - b) nazwy (nazwiska) stron postępowania i szczegółowe informacje o prawach, do których świadkowie lub biegli mogą się odwołać zgodnie z art. 54 ust. 2–5.

W wezwaniu oferuje się także świadkom lub biegłym możliwość wzięcia udziału w postępowaniu ustnym za pośrednictwem wideokonferencji lub innych środków technicznych.

3. Art. 50 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

Artykuł 52

Powołanie biegłych i ich opinie

1. Urząd decyduje o formie, w jakiej biegli mają przedłożyć opinię.
2. Warunki powołania biegłego zawierają:
 - a) dokładny opis zadania biegłego;
 - b) termin określony na przedłożenie opinii przez biegłego;
 - c) nazwy (nazwiska) stron postępowania;
 - d) szczegółowe informacje o prawach, do których biegli mogą się odwołać zgodnie z art. 54 ust. 2, 3 i 4.
3. Jeżeli powołany został biegły, opinię biegłego składa się w języku postępowania lub dołącza się do niej tłumaczenie na ten język. Kopię opinii pisemnej i w razie potrzeby jej tłumaczenie przedkłada się stronom.
4. Strony mogą wnieść sprzeciw wobec powołania biegłego na podstawie jego niekompetencji lub na takich samych podstawach, na których można wnieść sprzeciw w odniesieniu do eksperta lub członka wydziału lub izby odwoławczej zgodnie z art. 137 ust. 1 i 3 rozporządzenia (WE) nr 207/2009. Sprzeciw wobec powołania biegłego składa się w języku postępowania lub dołącza się do niego tłumaczenie na ten język. O sprzeciwie orzeka odpowiedni departament Urzędu.

*Artykuł 53***Protokoły z postępowania ustnego**

1. Z postępowania ustnego lub dowodowego ustnego sporządza się protokół zawierający:
 - a) numer sprawy, której dotyczy postępowanie ustne, i datę postępowania ustnego;
 - b) nazwiska obecnych urzędników Urzędu, stron, pełnomocników stron oraz świadków i biegłych;
 - c) zgłoszenia i wnioski stron;
 - d) środki dowodowe;
 - e) w stosownych przypadkach, zarządzenia lub decyzje wydane przez Urząd.
2. Protokół dołącza się do akt zgłoszenia lub rejestracji danego unijnego znaku towarowego. Przesyła się go stronom.
3. Jeżeli rejestrowane jest nagranie postępowania ustnego lub dowodowego przed Urzędem, nagranie zastępuje protokół i ust. 2 stosuje się odpowiednio.

*Artykuł 54***Koszty przeprowadzenia dowodu w postępowaniu ustnym**

1. Postępowanie dowodowe przed Urzędem może być uzależnione od wniesienia przez stronę, która wnioskuje o przeprowadzenie dowodu, kaucji w wysokości ustalonej na podstawie oszacowania kosztów.
2. Świadcowie i biegli, którzy zostali wezwani przez Urząd i stawiają się przed nim, są uprawnieni do otrzymania zwrotu uzasadnionych kosztów przejazdu i pobytu, jeżeli koszty takie zostały poniesione. Urząd może przyznać zaliczkę na poczet takich kosztów.
3. Świadcowie uprawnieni do zwrotu kosztów zgodnie z ust. 2 mają ponadto prawo do stosownego odszkodowania za utracony zarobek, a biegli mają prawo do wynagrodzenia za swoją pracę. Środki te wypłacane są świadkom i biegłym po wypełnieniu ich obowiązków i zadań, jeżeli ci świadkowie i biegli zostali wezwani przez Urząd z jego własnej inicjatywy.
4. Kwoty oraz zaliczki na poczet kosztów wypłacane zgodnie z ust. 1, 2 i 3, ustalane są przez dyrektora wykonawczego i publikowane w Dzienniku Urzędowym Urzędu. Kwoty oblicza się na podstawie określonej w Regulaminie pracowniczym urzędników Unii Europejskiej i warunkach zatrudnienia innych pracowników Unii Europejskiej ustanowionych rozporządzeniem Rady (EWG, Euratom, EWWiS) nr 259/68 ⁽¹⁾ i w jego załączniku VII.
5. Odpowiedzialność za wypłacenie kwot zgodnie z ust. 1–4 leży po stronie:
 - a) Urzędu, jeżeli wezwał świadków lub biegłych z własnej inicjatywy;
 - b) zainteresowanej strony, jeżeli strona ta wnioskuje o przesłuchanie świadków i biegłych, z zastrzeżeniem decyzji dotyczącej podziału oraz ustalenia kosztów zgodnie z art. 85 i 86 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 oraz art. 18 rozporządzenia wykonawczego (UE) 2017/1431. Strona ta zwraca Urzędowi wszystkie odpowiednio wypłacone zaliczki.

⁽¹⁾ Dz.U. L 56 z 4.3.1968, s. 1.

*Artykuł 55***Badanie dowodów pisemnych**

1. Urząd bada wszelkie dowody przekazane lub uzyskane w toczącym się przed nim postępowaniu w zakresie niezbędnym do podjęcia decyzji w danym postępowaniu.
2. Dokumenty lub inne dowody zawiera się w załącznikach do wniosku, które numeruje się kolejno. Składany wniosek zawiera indeks określający dla każdego dokumentu lub załączonego dowodu:
 - a) numer załącznika;
 - b) krótki opis dokumentu lub dowodu oraz, w stosownych przypadkach, liczbę stron;
 - c) numer strony we wniosku, na której wspomina się o dokumencie lub dowodzie.Strona składająca dokument może również wskazać w indeksie załączników, które konkretne części dokumentu mają służyć poparciu argumentów.
3. Jeżeli wniosek lub jego załączniki nie spełniają wymagań określonych w ust. 2, Urząd może wezwać stronę składającą dowód do uzupełnienia braków w terminie wyznaczonym przez Urząd.
4. Jeżeli braki nie zostaną uzupełnione w terminie wyznaczonym przez Urząd i Urząd nadal nie może wyraźnie określić, do którego uzasadnienia lub zarzutu odnosi się dany dokument lub dowód, dokument ten lub dowód ten nie są brane pod uwagę.

TYTUŁ VII

POWIADOMIENIA DOKONYWANE PRZEZ URZĄD*Artykuł 56***Przepisy ogólne dotyczące powiadomień**

1. W postępowaniu przed Urzędem powiadomienia dokonywane przez Urząd muszą być zgodne z art. 75 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 i polegają na przekazaniu notyfikowanego dokumentu zainteresowanym stronom. Przekazanie może nastąpić poprzez zapewnienie dostępu elektronicznego do danego dokumentu.
2. Powiadomień dokonuje się za pomocą jednego z następujących środków:
 - a) środki elektroniczne zgodnie z art. 57;
 - b) poczta lub kurier zgodnie z art. 58;
 - c) powiadomienie publiczne zgodnie z art. 59.
3. Jeżeli odbiorca wskazał w danych kontaktowych do korespondencji środki elektroniczne, Urząd ma wybór między tymi środkami a powiadomieniem za pośrednictwem poczty lub kuriera.

*Artykuł 57***Powiadomienie za pośrednictwem środków elektronicznych**

1. Powiadomienie za pośrednictwem środków elektronicznych obejmuje transmisje za pomocą kabla, drogi radiowej, środków optycznych lub innych środków elektromagnetycznych, w tym internetu.
2. Dyrektor wykonawczy określa szczegółowe kwestie dotyczące konkretnych środków elektronicznych, sposobu ich używania oraz terminu powiadamiania za pośrednictwem środków elektronicznych.

*Artykuł 58***Powiadomienie za pośrednictwem poczty lub kuriera**

1. Niezależnie od art. 56 ust. 3, o decyzjach, od których służy odwołanie w wyznaczonym terminie, wezwaniach do stawienia się i innych dokumentach określonych przez dyrektora wykonawczego powiadamia się pocztą kurierską lub przesyłką poleconą, w obu przypadkach z potwierdzeniem odbioru. Wszelkie inne powiadomienia przesyła się pocztą kurierską lub przesyłką poleconą, z potwierdzeniem odbioru lub bez, lub zwykłą pocztą.
2. Niezależnie od art. 56 ust. 3, powiadomienia, których adresaci nie mają miejsca zamieszkania ani głównego miejsca prowadzenia działalności lub rzeczywistego i poważnego przedsiębiorstwa przemysłowego lub handlowego w Europejskim Obszarze Gospodarczym („EOG”) i nie wyznaczyli pełnomocnika zgodnie z wymogiem w art. 92 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, wysyła się przez nadanie dokumentu wymagającego powiadomienia zwykłą pocztą.
3. Jeżeli powiadomienie wysyłane jest pocztą kurierską lub przesyłką poleconą, z potwierdzeniem odbioru lub bez, jest ono uznawane za doręczone do adresata dziesiątego dnia po wysłaniu go pocztą, chyba że list nie doszedł do adresata lub doszedł do niego dopiero w późniejszym terminie. W przypadku sporu do Urzędu należy określić, czy list dotarł do miejsca docelowego, oraz ustalenie daty doręczenia adresatowi, zależnie od przypadku.
4. Powiadomienie pocztą kurierską lub przesyłką poleconą uznaje się za doręczone, nawet jeżeli adresat odmówił przyjęcia listu.
5. Powiadomienie zwykłą pocztą uznaje się za dokonane dziesiątego dnia po wysłaniu go pocztą.

*Artykuł 59***Powiadomienie publiczne za pośrednictwem ogłoszenia publicznego**

Jeżeli określenie adresu odbiorcy jest niemożliwe lub jeżeli powiadomienie po co najmniej jednej próbie powiadomienia zgodnie z art. 56 ust. 2 lit. a) i b) okazało się niemożliwe, powiadomienia dokonuje się poprzez ogłoszenie publiczne.

*Artykuł 60***Powiadomienie pełnomocników**

1. Jeżeli został wyznaczony pełnomocnik lub jeżeli zgłaszający wymieniony jako pierwszy we wspólnym zgłoszeniu uważany jest za wspólnego pełnomocnika zgodnie z art. 73 ust. 1, powiadomienia kieruje się do tego wyznaczonego lub wspólnego pełnomocnika.
2. Jeżeli jedna strona wyznaczyła kilku pełnomocników, powiadomienia dokonuje się zgodnie z art. 2 ust. 1 lit. e) rozporządzenia wykonawczego (UE) 2017/1431. Jeżeli kilka stron wyznaczyło wspólnego pełnomocnika, wystarczające jest jedno powiadomienie wspólnego pełnomocnika.
3. Powiadomienia lub inne informacje przesyłane przez Urząd do należycie upoważnionego pełnomocnika mają takie same skutki, jak gdyby były adresowane do osoby reprezentowanej.

*Artykuł 61***Nieprawidłowości w powiadomieniu**

W przypadku gdy dokument dotarł do adresata, a Urząd nie jest w stanie udowodnić, że został on należycie powiadomiony lub jeżeli przepisy odnoszące się do jego powiadomienia nie były przestrzegane, dokument uznaje się za doręczony z datą ustaloną jako data otrzymania powiadomienia.

*Artykuł 62***Powiadamianie o dokumentach w przypadku kilku stron**

O dokumentach pochodzących od stron powiadamia się co do zasady pozostałe strony. Powiadomienie nie jest konieczne, jeżeli dokument nie zawiera żadnych nowych roszczeń i możliwe jest orzeczenie w sprawie.

TYTUŁ VIII

KOMUNIKACJA PISEMNA ORAZ FORMULARZE*Artykuł 63***Komunikacja z Urzędem w formie pisemnej lub za pośrednictwem innych środków**

1. Wnioski o rejestrację unijnego znaku towarowego oraz pozostałe wnioski przewidziane w rozporządzeniu (WE) nr 207/2009, a także wszystkie inne dokumenty kierowane do Urzędu, przekazuje się w następujący sposób:
 - a) poprzez przekazanie dokumentu środkami elektronicznymi, w których wskazanie nazwiska wysyłającego uznaje się za równoważne podpisowi;
 - b) poprzez przekazanie Urzędowi podpisanego oryginału odpowiedniego dokumentu za pośrednictwem poczty lub kuriera.
2. W postępowaniu przed Urzędem datę doręczenia dokumentu do Urzędu uznaje się za datę dokonania zgłoszenia lub złożenia dokumentu.
3. Jeżeli dokumenty otrzymane środkami elektronicznymi są niekompletne lub nieczytelne lub jeżeli Urząd ma poważne wątpliwości co do dokładności transmisji, Urząd powiadamia o tym nadawcę i wzywa go, w terminie wyznaczonym przez Urząd, do ponownego przesłania oryginału lub przesłania go zgodnie z ust. 1 lit. b). Jeżeli powyższe żądanie zostaje spełnione we wskazanym terminie, datę odbioru ponownie przesłanego dokumentu lub doręczenia oryginału uznaje się za datę doręczenia pierwotnego dokumentu. Jednakże jeżeli nieprawidłowość dotyczy określenia daty zgłoszenia na potrzeby rejestracji znaku towarowego, zastosowanie mają przepisy dotyczące daty zgłoszenia. Jeżeli powyższe żądanie nie zostanie spełnione we wskazanym terminie, dokument uznaje się za niedoręczony.

*Artykuł 64***Załączniki do dokumentów przesłanych za pośrednictwem poczty lub kuriera**

1. Załączniki do dokumentów można składać na nośnikach danych zgodnie ze specyfikacjami technicznymi określonymi przez dyrektora wykonawczego.
2. Jeżeli strona składa dokument wraz z załącznikami zgodnie z art. 63 ust. 1 lit. b) w postępowaniu z udziałem więcej niż jednej strony, strona ta musi złożyć tyle egzemplarzy załączników, ile jest stron w postępowaniu. Załączniki indeksuje się zgodnie z wymaganiami określonymi w art. 55 ust. 2.

*Artykuł 65***Formularze**

1. Urząd udostępnia publicznie i nieodpłatnie formularze, które można wypełniać online, do celów:
 - a) zgłoszenia unijnego znaku towarowego, w tym, w stosownych przypadkach, wniosku w sprawie sprawozdań z poszukiwań;

- b) wniesienia sprzeciwu;
 - c) wniesienia o stwierdzenie wygaśnięcia praw;
 - d) wniesienia o unieważnienie lub przeniesienie unijnego znaku towarowego;
 - e) wniesienia o rejestrację przeniesienia oraz formularza lub dokumentu przeniesienia, o którym mowa w art. 13 ust. 3 lit. d) rozporządzenia wykonawczego (UE) 2017/1431;
 - f) wniesienia o rejestrację licencji;
 - g) wniesienia o przedłużenie unijnego znaku towarowego;
 - h) złożenia odwołania;
 - i) upoważnienia pełnomocnika w formie udzielenia pełnomocnictwa szczególnego lub ogólnego;
 - j) złożenia do Urzędu zgłoszenia międzynarodowego lub wniesienia o późniejsze wyznaczenie zgodnie z Protokołem do Porozumienia madryckiego o międzynarodowej rejestracji znaków, sporządzonym w Madrycie dnia 27 czerwca 1989 r. ⁽¹⁾.
2. Strony postępowania przed Urzędem mogą także stosować:
- a) formularze opracowane na mocy Traktatu o prawie znaków towarowych lub zgodnie z zaleceniami zgromadzenia Międzynarodowego Związku Ochrony Własności Przemysłowej;
 - b) z wyjątkiem formularza, o którym mowa w ust. 1 lit. i), formularze o tej samej treści i formie jak te, o których mowa w ust. 1.
3. Urząd udostępnia formularze, o których mowa w ust. 1, we wszystkich językach urzędowych Unii.

Artykuł 66

Informacje przekazywane przez pełnomocników

Każdy dokument skierowany do Urzędu przez należycie upoważnionego pełnomocnika wywołuje takie same skutki jak dokument pochodzący od osoby reprezentowanej.

TYTUŁ IX

TERMINY

Artykuł 67

Obliczanie i czas trwania terminów

1. Termin rozpoczyna bieg następnego dnia po dacie odpowiedniego zdarzenia, którym może być albo czynność procesowa, albo upływ innego terminu. Jeżeli nie postanowiono inaczej, w przypadku gdy czynność procesowa jest powiadomieniem, odpowiednim zdarzeniem jest doręczenie dokumentu.
2. Jeżeli termin wyrażony jest jako jeden rok lub pewna liczba lat, upływa on w danym kolejnym roku w miesiącu o tej samej nazwie i w dniu o tej samej dacie co miesiąc i dzień, w którym dane zdarzenie miało miejsce. Jeżeli w danym miesiącu nie ma dnia o tej samej dacie, termin upływa ostatniego dnia tego miesiąca.
3. Jeżeli termin wyrażony jest jako miesiąc lub pewna liczba miesięcy, upływa on w danym kolejnym miesiącu w dniu o tej samej dacie co dzień, w którym dane zdarzenie miało miejsce. Jeżeli w danym kolejnym miesiącu nie ma dnia o tej samej dacie, termin upływa ostatniego dnia tego miesiąca.

⁽¹⁾ Dz.U. L 296 z 14.11.2003, s. 22.

4. Jeżeli termin wyrażony jest jako tydzień lub pewna liczba tygodni, upływa on w danym kolejnym tygodniu w dniu o tej samej nazwie co dzień, w którym dane zdarzenie miało miejsce.

Artykuł 68

Przedłużenie terminu

Urząd może przedłużyć wyznaczony termin na uzasadniony wniosek, z zastrzeżeniem szczegółowych lub maksymalnych terminów określonych w rozporządzeniu (WE) nr 207/2009, rozporządzeniu wykonawczym (UE) 2017/1431 lub niniejszym rozporządzeniu. Zainteresowana strona składa taki wniosek przed upływem danego terminu. Jeżeli są dwie strony lub więcej stron, Urząd może uzależnić przedłużenie terminu od zgody pozostałych stron.

Artykuł 69

Upływ terminu w szczególnych przypadkach

1. Jeżeli termin upływa w dniu, w którym Urząd nie przyjmuje dokumentów lub w dniu, w którym zwykle listy nie są dostarczane w miejscowości, w której Urząd ma swoją siedzibę, z przyczyn innych niż określone w ust. 2, termin przedłuża się do pierwszego kolejnego dnia, w którym Urząd przyjmuje dokumenty oraz w którym dostarczane są zwykle listy.
2. Jeżeli termin upływa w dniu, w którym ma miejsce powszechna przerwa w doręczaniu poczty w państwie członkowskim, w którym mieści się Urząd, lub – jeżeli dyrektor wykonawczy zezwolił na przesyłanie dokumentów środkami elektronicznymi zgodnie z art. 79b ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 i w zakresie, w jakim na to zezwolił – w dniu kiedy ma miejsce rzeczywiste zakłócenie dostępu Urzędu do tych środków elektronicznych, termin przedłuża się do pierwszego kolejnego dnia, w którym Urząd przyjmuje dokumenty oraz w którym dostarczane są zwykle listy lub w którym przywrócone zostanie połączenie Urzędu z tymi elektronicznymi środkami komunikacji.

TYTUŁ X

UCHYLENIE DECYZJI

Artykuł 70

Uchylenie decyzji lub wykreślenie wpisu z rejestru

1. Jeżeli Urząd stwierdzi, z urzędu lub na podstawie odpowiednich informacji przekazanych przez strony postępowania, że decyzja lub wpis w rejestrze podlegają uchyleniu zgodnie z art. 80 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, Urząd powiadamia stronę, której to dotyczy, o planowanym uchyleniu.
2. Strona, której to dotyczy, przedstawia uwagi w sprawie planowanego uchylenia w terminie wyznaczonym przez Urząd.
3. Jeżeli strona, której to dotyczy, zgadza się na planowane uchylenie lub nie przedstawi swoich uwag w terminie, Urząd uchyla decyzję lub wykreśla wpis w rejestrze. Jeżeli strona, której to dotyczy, nie zgadza się na planowane uchylenie, Urząd przyjmuje decyzję w sprawie planowanego uchylenia.
4. Jeżeli planowane uchylenie może dotyczyć więcej niż jednej strony, stosuje się odpowiednio ust. 1, 2 i 3. W takich przypadkach o uwagach zgłaszanych przez jedną ze stron zgodnie z ust. 3 powiadamia się zawsze pozostałe strony i wzywa się je do przedłożenia uwag.
5. W przypadku gdy uchylenie decyzji lub wykreślenie wpisu w rejestrze dotyczy decyzji lub wpisu, które zostały opublikowane, decyzja o uchyleniu lub wykreśleniu jest również publikowana.

6. Do uchylenia zgodnie z ust. 1–4 uprawniony jest departament lub dział, który wydał decyzję.

TYTUŁ XI

ZAWIESZENIE POSTĘPOWANIA

Artykuł 71

Zawieszenie postępowania

1. W odniesieniu do postępowania sprzeciwowego, postępowania o stwierdzenie wygaśnięcia lub o unieważnienie i postępowania odwoławczego, właściwy departament lub izba odwoławcza może zawiesić postępowanie:
 - a) z własnej inicjatywy, gdy zawieszenie jest uzasadnione okolicznościami danej sprawy;
 - b) na uzasadniony wniosek jednej ze stron w postępowaniach *inter partes*, jeżeli zawieszenie jest uzasadnione okolicznościami sprawy, z uwzględnieniem interesów stron oraz etapu postępowania.
2. Na wniosek obu stron w postępowaniach *inter partes* właściwy departament lub izba odwoławcza zawieszają postępowanie na okres, którego długość nie może przekroczyć sześciu miesięcy. Zawieszenie można przedłużyć na wniosek obu stron do maksymalnie dwóch lat.
3. Bieg wszystkich terminów odnoszących się do danego postępowania, innych niż terminy uiszczenia stosownej opłaty, ulega przerwaniu od daty zawieszenia. Nie naruszając przepisów art. 137a ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, terminy przelicza się ponownie począwszy od dnia wznowienia postępowania.
4. Jeżeli jest to właściwe w okolicznościach danej sprawy, strony mogą zostać wezwane do przedstawienia uwag odnośnie do zawieszenia lub wznowienia postępowania.

TYTUŁ XII

PRZERWANIE POSTĘPOWANIA

Artykuł 72

Wznowienie postępowania

1. Jeżeli postępowanie przed Urzędem zostało przerwane zgodnie z art. 82a ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, Urząd powiadamia się o tożsamości osoby uprawnionej do kontynuowania postępowania przed nim zgodnie z art. 82a ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009. Urząd powiadamia tę osobę i wszystkie zainteresowane strony trzecie o wznowieniu postępowania od daty wyznaczonej przez Urząd.
2. Jeżeli w terminie trzech miesięcy od początku przerwania postępowania zgodnie z art. 82a ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 Urząd nie został powiadomiony o wyznaczeniu nowego pełnomocnika, informuje zgłaszającego lub właściciela unijnego znaku towarowego, że:
 - a) jeżeli zastosowanie ma art. 92 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, zgłoszenie unijnego znaku towarowego uznaje się za wycofane, jeżeli informacja nie zostanie dostarczona w ciągu dwóch miesięcy od doręczenia tego powiadomienia;
 - b) jeżeli nie ma zastosowania art. 92 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, postępowanie wznawia się z udziałem zgłaszającego lub właściciela unijnego znaku towarowego od dnia doręczenia tego powiadomienia.
3. Bieg terminów odnoszących się do zgłaszającego lub właściciela unijnego znaku towarowego w dniu przerwania postępowania, innych niż terminy wniesienia opłat za przedłużenie, rozpoczyna się ponownie począwszy od dnia wznowienia postępowania.

TYTUŁ XIII

PEŁNOMOCNICTWO

Artykuł 73

Wyznaczenie wspólnego pełnomocnika

1. Jeżeli jest więcej niż jeden zgłaszający, a zgłoszenie unijnego znaku towarowego nie określa wspólnego pełnomocnika, za wspólnego pełnomocnika uznawany jest zgłaszający wymieniony na pierwszym miejscu we wniosku, mający miejsce zamieszkania lub główne miejsce prowadzenia działalności lub rzeczywiste i poważne przedsiębiorstwo przemysłowe lub handlowe w EOG, lub jego pełnomocnik, jeżeli taki został wyznaczony. Jeżeli wszyscy zgłaszający są zobowiązani do wyznaczenia zawodowego pełnomocnika, za wspólnego pełnomocnika uznawany jest zawodowy pełnomocnik wymieniony na pierwszym miejscu we wniosku. Przepis ten stosuje się odpowiednio do stron trzecich działających wspólnie w celu wniesienia sprzeciwu lub wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia lub o unieważnienie oraz do współwłaścicieli unijnego znaku towarowego.

2. Jeżeli w trakcie postępowania następuje przeniesienie na rzecz więcej niż jednej osoby i jeżeli osoby te nie wyznaczyły wspólnego pełnomocnika, zastosowanie ma ust. 1. Jeżeli takie wyznaczenie nie jest możliwe, Urząd wzywa te osoby do wyznaczenia wspólnego pełnomocnika w terminie dwóch miesięcy. Jeżeli wezwanie to pozostaje bez odpowiedzi, Urząd sam wyznacza wspólnego pełnomocnika.

Artykuł 74

Pełnomocnictwo

1. Pracownicy, którzy reprezentują osoby fizyczne lub prawne w rozumieniu art. 92 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, oraz osoby wykonujące zawód prawnika i zawodowi pełnomocnicy wpisani na listę prowadzoną przez Urząd zgodnie z art. 93 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 składają w Urzędzie podpisane pełnomocnictwo, które włącza się do akt, zgodnie z art. 92 ust. 3 i art. 93 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, wyłącznie jeżeli Urząd tego wyraźnie wymaga lub jeżeli jest kilka stron postępowania, w którym pełnomocnik występuje przed Urzędem, i druga strona wyraźnie o to wystąpi.

2. Jeżeli zgodnie z art. 92 ust. 3 lub art. 93 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 wymagane jest, aby złożone zostało podpisane pełnomocnictwo, pełnomocnictwo takie może być złożone w dowolnym języku urzędowym Unii. Pełnomocnictwo może dotyczyć jednego lub większej liczby zgłoszeń lub zarejestrowanych znaków towarowych lub może mieć formę pełnomocnictwa ogólnego upoważniającego pełnomocnika do występowania we wszystkich postępowaniach przed Urzędem, w których osoba udzielająca pełnomocnictwa jest stroną.

3. Urząd wyznacza termin składania takiego pełnomocnictwa. Jeżeli pełnomocnictwo nie zostanie złożone w odpowiednim terminie, postępowanie odbywa się nadal z udziałem osoby reprezentowanej. Wszelkie czynności procesowe dokonane przez pełnomocnika, inne niż złożenie zgłoszenia, uważa się za niebyłe, jeżeli osoba reprezentowana ich nie potwierdzi w terminie wyznaczonym przez Urząd.

4. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio do odwołania pełnomocnictwa.

5. Każdy pełnomocnik, którego pełnomocnictwo utraciło swą ważność, uważany jest za pełnomocnika do chwili powiadomienia Urzędu o wygaśnięciu jego pełnomocnictwa.

6. Z zastrzeżeniem odmiennych postanowień pełnomocnictwa, pełnomocnictwo wobec Urzędu nie wygasa automatycznie wraz ze śmiercią osoby reprezentowanej.

7. W skierowanym do Urzędu powiadomieniu o wyznaczeniu pełnomocnika, wskazuje się nazwisko i adres prowadzenia działalności pełnomocnika zgodnie z art. 2 ust. 1 lit. e) rozporządzenia wykonawczego (UE) 2017/1431. Jeżeli pełnomocnik, który został już wyznaczony, występuje przed Urzędem, posługuje się on swoim nazwiskiem oraz numerem identyfikacyjnym nadanym mu przez Urząd. Jeżeli strona wyznacza kilku pełnomocników, mogą oni, bez względu na odmiennie postanowienia ich pełnomocnictw, działać albo wspólnie, albo oddzielnie.

8. Wyznaczenie lub upoważnienie stowarzyszenia pełnomocników uważa się za powołanie każdego pełnomocnikowi, który wykonuje swoją działalność w tym stowarzyszeniu, i udzielenie mu pełnomocnictwa.

Artykuł 75

Zmiana listy zawodowych pełnomocników

1. Zgodnie z art. 93 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, wpis zawodowego pełnomocnika wykreśla się automatycznie:
 - a) w przypadku śmierci lub braku zdolności do czynności prawnych zawodowego pełnomocnika;
 - b) jeżeli zawodowy pełnomocnik nie posiada już obywatelstwa państwa członkowskiego EOG, chyba że dyrektor wykonawczy przyzna odstępstwo na podstawie art. 93 ust. 4 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009;
 - c) jeżeli zawodowy pełnomocnik nie posiada już miejsca prowadzenia działalności lub zatrudnienia w EOG;
 - d) jeżeli zawodowy pełnomocnik nie posiada już uprawnień, o którym mowa w art. 93 ust. 2 lit. c) zdanie pierwsze rozporządzenia (WE) nr 207/2009.
2. Urząd z własnej inicjatywy zawiesza wpis zawodowego pełnomocnika, którego uprawnienie do reprezentowania osób fizycznych lub prawnych przed Urzędem Własności Intelektualnej Państw Beneluksu lub centralnym urzędem zajmującym się ochroną własności przemysłowej w państwie członkowskim, o czym mowa w art. 93 ust. 2 lit. c) zdanie pierwsze rozporządzenia (WE) nr 207/2009, jest zawieszona.
3. Jeżeli powody wykreślenia przestają istnieć, osoba wykreślona z listy może być ponownie wpisana na listę zawodowych pełnomocników na wniosek, do którego dołącza się świadectwo zgodnie z art. 93 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 207/2009.
4. Urząd Własności Intelektualnej Państw Beneluksu oraz centralne urzędy zajmujące się ochroną własności przemysłowej odpowiednich państw członkowskich informują niezwłocznie Urząd, jeżeli dowiadują się o zdarzeniu, o którym mowa w ust. 1 i 2.

TYTUŁ XIV

PROCEDURY DOTYCZĄCE MIĘDZYNARODOWEJ REJESTRACJI ZNAKÓW

Artykuł 76

Znaki wspólne i znaki certyfikujące

1. Nie naruszając przepisów art. 154 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, jeżeli rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię traktowana jest jako unijny znak wspólny lub unijny znak certyfikujący zgodnie z art. 154a ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, powiadomienie o tymczasowej odmowie z urzędu jest również wydawane zgodnie z art. 33 rozporządzenia wykonawczego (UE) 2017/1431 w następujących przypadkach:
 - a) jeżeli występuje jedna z podstaw odmowy przewidzianych w art. 68 ust. 1 lub 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 w związku z ust. 3 tego artykułu, lub w art. 74c ust. 1 lub 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 w związku z ust. 3 tego artykułu;
 - b) jeżeli nie przedłożono regulaminu używania znaku zgodnie z art. 154a ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009.
2. Informację o zmianie regulaminu używania znaku zgodnie z art. 71 i 74f rozporządzenia (WE) nr 207/2009 publikuje się w Biuletynie Znaków Towarowych Unii Europejskiej.

Artykuł 77

Postępowanie sprzeciwowe

1. Jeżeli zgodnie z art. 156 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 wniesiony został sprzeciw wobec międzynarodowej rejestracji wskazującej Unię, sprzeciw zawiera:
 - a) numer międzynarodowej rejestracji, przeciwko której wnoszony jest sprzeciw;

- b) wskazanie towarów lub usług wymienionych w międzynarodowej rejestracji, przeciwko której wnoszony jest sprzeciw;
- c) imię i nazwisko lub nazwę posiadacza międzynarodowej rejestracji;
- d) elementy wymagane w art. 2 ust. 2 lit. b)–h) niniejszego rozporządzenia.

2. Art. 2 ust. 1, 3 i 4 oraz art. 3–10 niniejszego rozporządzenia stosuje się do celów postępowania sprzeciwowego dotyczącego rejestracji międzynarodowych wskazujących Unię, z zastrzeżeniem następujących warunków:

- a) wszelkie odniesienia do wniosku o rejestrację unijnego znaku towarowego odczytuje się jako odniesienia do międzynarodowej rejestracji;
- b) wszelkie odniesienia do wycofania wniosku o rejestrację unijnego znaku towarowego odczytuje się jako odniesienia do zrzeczenia się międzynarodowej rejestracji w odniesieniu do Unii;
- c) wszelkie odniesienia do zgłaszającego odczytuje się jako odniesienia do posiadacza międzynarodowej rejestracji.

3. Jeżeli sprzeciw wniesiony został przed upływem okresu jednego miesiąca, o którym mowa w art. 156 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, uznawany jest on za wniesiony pierwszego dnia następującego po upływie terminu jednego miesiąca.

4. Jeżeli posiadacz międzynarodowej rejestracji zobowiązany jest być reprezentowanym w postępowaniu przed Urzędem zgodnie z art. 92 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 oraz jeżeli posiadacz międzynarodowej rejestracji nie wyznaczył jeszcze pełnomocnika w rozumieniu art. 93 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, zawiadomienie o sprzeciwie kierowane do posiadacza międzynarodowej rejestracji zgodnie z art. 6 ust. 1 niniejszego rozporządzenia zawiera wniosek o wyznaczenie pełnomocnika w rozumieniu art. 93 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 w terminie dwóch miesięcy od daty powiadomienia o takim zawiadomieniu.

Jeżeli posiadacz międzynarodowej rejestracji nie wyznaczy pełnomocnika w tym terminie, Urząd podejmuje decyzję o odmowie ochrony międzynarodowej rejestracji.

5. Postępowanie sprzeciwowe zostaje zawieszona, jeżeli tymczasowa odmowa z urzędu zostaje wydana zgodnie z art. 154 rozporządzenia (WE) nr 207/2009. Jeżeli tymczasowa odmowa z urzędu prowadzi do decyzji o odmowie ochrony znaku, która stała się prawomocna, Urząd nie przystępuje do wydania decyzji i zwraca opłatę za sprzeciw, a decyzja w sprawie podziału kosztów nie zostaje przyjęta.

Artykuł 78

Powiadomienie o tymczasowej odmowie w wyniku sprzeciwu

1. Jeżeli do Urzędu wniesiony zostaje sprzeciw wobec międzynarodowej rejestracji zgodnie z art. 156 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 lub jeżeli uznaje się, że sprzeciw został wniesiony zgodnie z art. 77 ust. 3 niniejszego rozporządzenia, Urząd wydaje powiadomienie o tymczasowej odmowie ochrony w wyniku sprzeciwu kierowane do Biura Międzynarodowego Światowej Organizacji Własności Intelektualnej („Biuro Międzynarodowe”).

2. Powiadomienie o tymczasowej odmowie udzielenia ochrony w wyniku sprzeciwu zawiera:

- a) numer międzynarodowej rejestracji;
- b) wskazanie, że odmowa oparta jest na fakcie wniesienia sprzeciwu wraz z odniesieniem do przepisów art. 8 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, na które powołano się w sprzeciwie;
- c) imię i nazwisko lub nazwę oraz adres strony wnoszącej sprzeciw.

3. Jeżeli sprzeciw oparty jest na zgłoszeniu lub rejestracji znaku towarowego, powiadomienie, o którym mowa w ust. 2, zawiera następujące wskazania:

- a) datę zgłoszenia, datę rejestracji oraz datę pierwszeństwa, jeżeli takie istnieją;
- b) numer akt zgłoszenia oraz, jeżeli jest inny, numer rejestracji;

- c) imię i nazwisko (nazwę) i adres właściciela;
 - d) przedstawienie znaku;
 - e) wykaz towarów lub usług, na których oparty jest sprzeciw.
4. Jeżeli tymczasowa odmowa dotyczy jedynie niektórych towarów lub usług, w powiadomieniu, o którym mowa w ust. 2, wymienia się te towary lub usługi.
5. Urząd podaje do wiadomości Biura Międzynarodowego, co następuje:
- a) jeżeli w wyniku postępowania sprzeciwowego nastąpiło wycofanie tymczasowej odmowy, potwierdzenie faktu ochrony znaku w Unii;
 - b) jeżeli decyzja o odmowie ochrony znaku stała się prawomocna po odwołaniu na podstawie art. 58 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 lub po skardze na podstawie art. 65 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, potwierdzenie faktu odmowy ochrony znaku w Unii;
 - c) jeżeli odmowa, o której mowa w lit. b), dotyczy jedynie części towarów lub usług, towary lub usługi, w odniesieniu do których znak jest chroniony w Unii.
6. Jeżeli w odniesieniu do jednej międzynarodowej rejestracji została wydana więcej niż jedna tymczasowa odmowa zgodnie z art. 154 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 lub ust. 1 niniejszego artykułu, powiadomienie, o którym mowa w ust. 5 niniejszego artykułu, odnosi się do całkowitej lub częściowej odmowy ochrony znaku zgodnie z art. 154 i 156 rozporządzenia (WE) nr 207/2009.

Artykuł 79

Potwierdzenie udzielenia ochrony

1. Jeżeli Urząd nie wydał powiadomienia o tymczasowej odmowie z urzędu zgodnie z art. 154 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, a w terminie na wniesienie sprzeciwu, o którym mowa w art. 156 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, do Urzędu nie wpłynął żaden sprzeciw i Urząd nie wydał powiadomienia o tymczasowej odmowie z urzędu w wyniku zgłoszenia uwag przez stronę trzecią, Urząd przesyła do Biura Międzynarodowego potwierdzenie udzielenia ochrony, w którym wskazuje, że znak jest chroniony w Unii.
2. Do celów art. 151 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 potwierdzenie udzielenia ochrony, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, ma taki sam skutek jak potwierdzenie przez Urząd wycofania odmowy.

TYTUŁ XV

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 80

Uchylenie

Rozporządzenia (WE) nr 2868/95 i (WE) nr 216/96 tracą moc. Stosuje się je jednak nadal do postępowań w toku, jeżeli niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania zgodnie z jego art. 81, do czasu zakończenia takich postępowań.

Artykuł 81

Wejście w życie i stosowanie

1. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

2. Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 października 2017 r., z zastrzeżeniem następujących odstępstw:
- a) art. 2–6 nie stosuje się do sprzeciwów wniesionych przed powyższą datą;
 - b) art. 7 i 8 nie stosuje się do postępowań sprzeciwowych, których sporny etap rozpoczął się przed powyższą datą;
 - c) art. 9 nie stosuje się do zawieszeń dokonanych przed powyższą datą;
 - d) art. 10 nie stosuje się do wniosków o przedstawienie dowodu złożonych przed powyższą datą;
 - e) tytułu III nie stosuje się do wniosków o zmianę złożonych przed powyższą datą;
 - f) art. 12–15 nie stosuje się do wniosków o stwierdzenie wygaśnięcia lub unieważnienie ani wniosków o przeniesienie złożonych przed powyższą datą;
 - g) art. 16 i 17 nie stosuje się do postępowań, których sporny etap rozpoczął się przed powyższą datą;
 - h) art. 18 nie stosuje się do zawieszeń dokonanych przed powyższą datą;
 - i) art. 19 nie stosuje się do wniosków o przedstawienie dowodu złożonych przed powyższą datą;
 - j) tytułu V nie stosuje się do odwołań złożonych przed powyższą datą;
 - k) tytułu VI nie stosuje się do postępowań ustnych wszczętych przed powyższą datą ani do dowodów pisemnych, jeżeli okres na ich przedstawienie rozpoczął się przed tą datą;
 - l) tytułu VII nie stosuje się do powiadomień dokonanych przed powyższą datą;
 - m) tytułu VIII nie stosuje się do dokumentów otrzymanych ani do formularzy udostępnionych przed powyższą datą;
 - n) tytułu IX nie stosuje się do terminów określonych przed powyższą datą;
 - o) tytułu X nie stosuje się do uchyleń decyzji przyjętych przed powyższą datą ani do wpisów w rejestrze dokonanych przed powyższą datą;
 - p) tytułu XI nie stosuje się do zawieszeń wnioskowanych przez strony lub nałożonych przez Urząd przed powyższą datą;
 - q) tytułu XII nie stosuje się do postępowań przerwanych przed powyższą datą;
 - r) art. 73 nie stosuje się do zgłoszeń unijnych znaków towarowych otrzymanych przed powyższą datą;
 - s) art. 74 nie stosuje się do przedstawicieli wyznaczonych przed powyższą datą;
 - t) art. 75 nie stosuje się do wpisów na listę zawodowych pełnomocników dokonanych przed powyższą datą;
 - u) tytułu XIV nie stosuje się do wskazań unijnego znaku towarowego dokonanych przed powyższą datą.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 18 maja 2017 r.

W imieniu Komisji
Jean-Claude JUNCKER
Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) 2017/1431**z dnia 18 maja 2017 r.****określające szczegółowe zasady wykonania niektórych przepisów rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej⁽¹⁾, w szczególności jego art. 17 ust. 5b, art. 26 ust. 4, art. 30 ust. 2, art. 33 ust. 4, art. 34 ust. 5, art. 39 ust. 5, art. 44 ust. 9, art. 45 ust. 3, art. 48 ust. 3 akapit drugi, art. 48a ust. 1, art. 49 ust. 8, art. 50 ust. 5, art. 67 ust. 3, art. 74b ust. 3, art. 85 ust. 1a akapit pierwszy, art. 89 ust. 4, art. 90 ust. 3, art. 113 ust. 6, art. 119 ust. 10, art. 132 ust. 2 akapit drugi, art. 147 ust. 9, art. 148a ust. 2, art. 149 ust. 2, art. 153a ust. 6, art. 154 ust. 8, art. 158 ust. 4, art. 159 ust. 10 oraz art. 161 ust. 6,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W rozporządzeniu Rady (WE) nr 40/94⁽²⁾, które zostało ujednolicone jako rozporządzenie (WE) nr 207/2009, utworzono specjalny unijny system ochrony znaków towarowych udzielanej na poziomie Unii na podstawie zgłoszenia do Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelktualnej („Urząd”).
- (2) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2424⁽³⁾ dostosowuje uprawnienia powierzone Komisji na mocy rozporządzenia (WE) nr 207/2009 do postanowień art. 290 i 291 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej. Na potrzeby zgodności z nowymi ramami prawnymi wynikającymi z takiego dostosowania należy przyjąć pewne przepisy w drodze aktów wykonawczych i aktów delegowanych. Nowe przepisy powinny zastąpić istniejące przepisy określone w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 2868/95⁽⁴⁾, a ich celem powinno być wykonanie rozporządzenia (WE) nr 207/2009.
- (3) W interesie przejrzystości, pewności prawa i efektywności oraz w dążeniu do usprawnień w zgłaszaniu unijnych znaków towarowych szczególnie ważne jest określenie, w jasny i wyczerpujący sposób i unikając przy tym zbędnych obciążeń administracyjnych, obowiązkowych i fakultatywnych elementów zgłoszenia unijnego znaku towarowego.
- (4) W rozporządzeniu (WE) nr 207/2009 nie wymaga się już graficznego przedstawienia znaku towarowego, o ile pozwala on właściwym organom i opinii publicznej jasno i dokładnie określić przedmiot ochrony. Dlatego w celu zapewnienia pewności prawa niezbędne jest wyraźne potwierdzenie, że dokładne określenie przedmiotu wyłącznego prawa przyznanego w wyniku rejestracji jest zdefiniowane poprzez przedstawienie znaku. Przedstawienie należy w stosownych przypadkach uzupełnić wskazaniem rodzaju danego znaku. W stosownych przypadkach można je uzupełnić opisem znaku. Takie wskazanie lub taki opis powinny być zgodne z przedstawieniem znaku.
- (5) Ponadto w celu zapewnienia spójności w trakcie zgłaszania unijnego znaku towarowego oraz poprawy skuteczności badania czystości patentowej należy określić ogólne zasady, z którymi przedstawienie każdego znaku musi być zgodne, a także określić szczegółowe zasady i wymogi dla przedstawienia niektórych rodzajów znaku towarowego zgodnie z jego specyficznym charakterem i cechami.
- (6) Wprowadzanie rozwiązań technicznych innych niż przedstawienie graficzne, z wykorzystaniem nowych technologii, wynika z konieczności modernizacji, dzięki czemu procedura rejestracji dotrzymuje kroku postępowi technicznemu. Równocześnie należy określić specyfikacje techniczne na potrzeby zgłaszania przedstawienia

⁽¹⁾ Dz.U. L 78 z 24.3.2009, s. 1.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 11 z 14.1.1994, s. 1).

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2424 z dnia 16 grudnia 2015 r. zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego i rozporządzenie Komisji (WE) nr 2868/95 wykonujące rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego oraz uchylające rozporządzenie Komisji (WE) nr 2869/95 w sprawie opłat na rzecz Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (Dz.U. L 341 z 24.12.2015, s. 21).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2868/95 z dnia 13 grudnia 1995 r., wykonujące rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 303 z 15.12.1995, s. 1).

znaku towarowego, w tym zgłaszania drogą elektroniczną, tak aby system unijnych znaków towarowych pozostał interoperacyjny z systemem ustanowionym na mocy Protokołu do Porozumienia madryckiego o międzynarodowej rejestracji znaków, sporządzonego w Madrycie dnia 27 czerwca 1989 r. ⁽¹⁾ (protokół madrycki). Zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 207/2009 oraz w celu zachowania większej elastyczności i szybszego dostosowania się do postępu technologicznego, dyrektor wykonawczy Urzędu powinien odpowiadać za określenie specyfikacji technicznych dla znaków przedkładanych drogą elektroniczną.

- (7) Należy usprawnić procedury, tak aby zmniejszyć obciążenia administracyjne w zgłaszaniu znaków oraz w procedurze zastrzegania pierwszeństwa i starszeństwa. Należy zatem zaprzestać wymagania uwierzytelnionych kopii wcześniejszego zgłoszenia lub rejestracji. Ponadto Urząd nie powinien być już zobowiązany do dołączania do dokumentacji kopii wcześniejszego zgłoszenia znaku towarowego w przypadku zastrzeżenia pierwszeństwa.
- (8) Po zniesieniu wymogu graficznego przedstawienia znaku towarowego niektóre rodzaje znaków towarowych mogą być przedstawione w formacie elektronicznym, a tym samym ich publikacja za pomocą konwencjonalnych środków przestaje być właściwa. Aby zapewnić publikację wszystkich informacji dotyczących zgłoszenia, wymaganych ze względu na przejrzystość oraz pewność prawa, należy uznać, że dostęp do przedstawienia znaku towarowego poprzez odnośnik do rejestru elektronicznego Urzędu jest obowiązującą formą przedstawienia oznaczenia do celów publikacji.
- (9) Z tych samych powodów Urząd powinien móc wydawać świadectwa rejestracji, w których reprodukcję znaku towarowego zastępuje się odnośnikiem elektronicznym. Ponadto w odniesieniu do świadectw wydawanych po rejestracji, oraz w celu uwzględnienia zgłoszeń złożonych w czasie, gdy dane rejestracyjne mogły ulec zmianie, należy przewidzieć możliwość wydawania zaktualizowanych wersji świadectwa, w którym wskazane są właściwe kolejne wpisy w rejestrze.
- (10) Praktyczne doświadczenia przy stosowaniu poprzedniego systemu wykazały potrzebę doprecyzowania niektórych przepisów, w szczególności w odniesieniu do częściowego przeniesienia i częściowego zrzeczenia się, aby zapewnić jasność i pewność prawa.
- (11) W celu zapewnienia pewności prawa przy równoczesnym zachowaniu pewnej elastyczności konieczne jest określenie minimalnej treści regulaminów używania unijnych znaków wspólnych i unijnych znaków certyfikujących złożonych zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 207/2009 w celu umożliwienia uczestnikom rynku korzystania z tej nowej formy ochrony znaków towarowych.
- (12) Należy określić maksymalne stawki kosztów zastępstwa procesowego poniesionych przez stronę wygrywającą w postępowaniu przed Urzędem, uwzględniając potrzebę zapewnienia, aby obowiązek pokrycia kosztów nie mógł zostać nadużyty przez drugą stronę, przykładowo ze względów taktycznych.
- (13) W celu zapewnienia efektywności należy umożliwić Urzędowi dokonywanie publikacji w formie elektronicznej.
- (14) W kontekście współpracy administracyjnej niezbędne jest zapewnienie skutecznej i efektywnej wymiany informacji między Urzędem a organami państw członkowskich, z należyтым uwzględnieniem ograniczeń, jakim podlega wgląd do akt.
- (15) Wymogi dotyczące wniosków o konwersję powinny zapewniać skuteczne i pozbawione przeszkód połączenie między systemem unijnego znaku towarowego a systemami krajowych znaków towarowych.
- (16) W celu usprawnienia postępowań przed Urzędem możliwe powinno być ograniczenie przedkładania tłumaczeń pisemnych do tych części dokumentów, które są istotne dla postępowania. Z tego samego powodu Urząd powinien mieć możliwość żądania dowodu zgodności tłumaczenia z tekstem oryginału tylko w razie wątpliwości.
- (17) Ze względu na efektywność niektóre decyzje Urzędu odnoszące się do sprzeciwu lub wniosków o stwierdzenie wygaśnięcia lub o unieważnienie unijnego znaku towarowego powinny być podejmowane przez jednego członka.
- (18) Z powodu przystąpienia Unii do protokołu madryckiego szczegółowe wymogi dla procedur dotyczących międzynarodowej rejestracji znaków muszą być w pełni zgodne z postanowieniami tego protokołu.

⁽¹⁾ Dz.U. L 296 z 14.11.2003, s. 22.

- (19) Szczegółowe przepisy określone w niniejszym rozporządzeniu odnoszą się do przepisów rozporządzenia (WE) nr 207/2009, które zostało zmienione rozporządzeniem (UE) 2015/2424 ze skutkiem od dnia 1 października 2017 r. Należy zatem odłożyć w czasie rozpoczęcie stosowania tych przepisów aż do tego samego dnia. Jednocześnie niektóre postępowania wszczęte przed tą datą powinny do czasu ich zamknięcia być nadal regulowane szczegółowymi przepisami rozporządzenia (WE) nr 2868/95.
- (20) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią komitetu ds. przepisów wykonawczych,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

TYTUŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Przedmiot

W niniejszym rozporządzeniu ustanawia się zasady określające:

- a) elementy szczegółowe, jakie ma zawierać zgłoszenie unijnego znaku towarowego składane w Urzędzie Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej („Urząd”);
- b) dokumentację wymaganą do zastrzeżenia pierwszeństwa wcześniejszego zgłoszenia i zastrzeżenia starszeństwa oraz dowody, jakie należy przedstawić w celu zastrzeżenia pierwszeństwa z wystawienia;
- c) elementy szczegółowe, jakie ma zawierać publikacja zgłoszenia unijnego znaku towarowego;
- d) treść oświadczenia o podziale zgłoszenia, sposób postępowania Urzędu z takim oświadczeniem oraz elementy szczegółowe, jakie ma zawierać publikacja zgłoszenia wydzielonego;
- e) treść i formę świadectwa rejestracji;
- f) treść oświadczenia o podziale rejestracji oraz sposób postępowania Urzędu z takim oświadczeniem;
- g) elementy szczegółowe, jakie ma zawierać wniosek o zmianę i wniosek o zmianę imienia i nazwiska lub nazwy lub adresu;
- h) treść wniosku o zarejestrowanie przeniesienia, dokumentację niezbędną do stwierdzenia przeniesienia oraz sposób postępowania z wnioskami o częściowe przeniesienie;
- i) elementy szczegółowe, jakie ma zawierać oświadczenie o zrzeczeniu się, i dokumentację niezbędną do stwierdzenia zgody osoby trzeciej;
- j) elementy szczegółowe, jakie mają zawierać regulaminy używania unijnego znaku wspólnego oraz regulaminy używania unijnego znaku certyfikującego;
- k) maksymalne stawki kosztów istotnych dla postępowania i faktycznie poniesionych;
- l) niektóre elementy dotyczące publikacji w Biuletynie Znaków Towarowych Unii Europejskiej i Dzienniku Urzędowym Urzędu;
- m) szczegółowe uregulowania dotyczące sposobu wymiany informacji między Urzędem a organami państw członkowskich i udostępniania akt do wglądu;
- n) elementy szczegółowe, jakie mają zawierać wnioski o konwersję oraz publikacja wniosku o konwersję;
- o) zakres, w jakim dokumenty potwierdzające, które mają zostać wykorzystane w postępowaniu pisemnym przed Urzędem, można składać w dowolnym języku urzędowym Unii, konieczność przedstawienia tłumaczenia oraz wymagane standardy tłumaczeń;
- p) decyzje podejmowane przez jednego członka Wydziału Sprzeciwów i Wydziału Unieważnień;

- q) w odniesieniu do międzynarodowej rejestracji znaków:
- (i) formularz, który ma być stosowany do dokonywania zgłoszeń międzynarodowych;
 - (ii) okoliczności i decyzje dotyczące nieważności, o których ma być powiadomione Biuro Międzynarodowe, i odpowiedni termin takiego powiadomienia;
 - (iii) szczegółowe wymogi dotyczące wniosków o rozszerzenie terytorialne po dokonaniu międzynarodowej rejestracji;
 - (iv) elementy szczegółowe, jakie ma zawierać zastrzeżenie starszeństwa w odniesieniu do międzynarodowej rejestracji, i szczegóły informacji przekazywanych do Biura Międzynarodowego;
 - (v) elementy szczegółowe, jakie ma zawierać wydawane z urzędu zawiadomienie o tymczasowej odmowie udzielenia ochrony, przesyłane do Biura Międzynarodowego;
 - (vi) elementy szczegółowe, jakie ma zawierać ostateczne udzielenie ochrony lub ostateczna odmowa udzielenia ochrony;
 - (vii) elementy szczegółowe, jakie ma zawierać powiadomienie o unieważnieniu;
 - (viii) elementy szczegółowe, jakie mają zawierać wnioski o konwersję międzynarodowej rejestracji i publikacja takich wniosków;
 - (ix) elementy szczegółowe, jakie ma zawierać wniosek o przekształcenie.

TYTUŁ II

PROCEDURA ZGŁOSZENIA

Artykuł 2

Treść zgłoszenia

1. Zgłoszenie unijnego znaku towarowego zawiera:
 - a) wniosek o rejestrację znaku towarowego jako unijnego znaku towarowego;
 - b) nazwę (imię i nazwisko) i adres zgłaszającego oraz państwo, w którym zgłaszający zamieszkuje, ma siedzibę lub prowadzi działalność. Osoby fizyczne oznaczone są przez nazwisko i imię (nazwiska i imiona). Osoby prawne oraz podmioty wchodzące w zakres art. 3 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 oznaczone są ich oficjalną nazwą z podaniem formy prawnej podmiotu, która może być zwyczajowym skrótem. Można również podać krajowy numer identyfikacyjny przedsiębiorstwa, jeżeli jest on dostępny. Urząd może wymagać od zgłaszającego podania numeru telefonu lub innych danych kontaktowych na potrzeby komunikacji drogą elektroniczną, według uznania dyrektora wykonawczego. Co do zasady, wskazuje się tylko jeden adres dla każdego zgłaszającego. Jeżeli wskazano kilka adresów, pod uwagę bierze się wyłącznie adres wymieniony na pierwszym miejscu, z wyjątkiem przypadków, gdy zgłaszający wyznacza jako adres do doręczeń jeden z wymienionych adresów. Jeżeli Urząd nadał już numer identyfikacyjny, wystarczy, że zgłaszający poda ten numer i nazwę (imię i nazwisko) zgłaszającego;
 - c) wykaz towarów lub usług, dla których zgodnie z art. 28 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 ma nastąpić rejestracja wspólnotowego znaku towarowego. Wykaz ten można utworzyć, w całości lub w części, dokonując wyboru z bazy danych przyjętych terminów udostępnianej przez Urząd;
 - d) sposób przedstawienia znaku towarowego zgodnie z art. 3 niniejszego rozporządzenia;
 - e) w przypadku wyznaczenia przez zgłaszającego pełnomocnika, nazwę (imię i nazwisko) i adres prowadzenia działalności gospodarczej tego pełnomocnika lub numer identyfikacyjny zgodnie z lit. b); jeżeli pełnomocnik ma kilka miejsc prowadzenia działalności lub jeżeli zgłaszający wyznaczył dwóch lub więcej pełnomocników mających różne miejsca prowadzenia działalności, pod uwagę jako adres do doręczeń bierze się wyłącznie adres wymieniony na pierwszym miejscu, z wyjątkiem przypadków gdy w zgłoszeniu wskazano, który adres ma być używany jako adres do doręczeń;
 - f) jeżeli zgodnie z art. 30 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 zastrzega się pierwszeństwo wcześniejszego zgłoszenia, oświadczenie w tej sprawie, określające datę dokonania zgłoszenia, oraz państwo, w którym lub dla którego dokonano zgłoszenia;
 - g) jeżeli zgodnie z art. 33 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 zastrzega się pierwszeństwo z wystawienia, oświadczenie w tej sprawie określające nazwę wystawy oraz datę pierwszego wystawienia towarów lub usług;

- h) jeżeli zgodnie z art. 34 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 wraz ze zgłoszeniem zastrzega się starszeństwo jednego lub większej liczby wcześniejszych znaków towarowych zarejestrowanych w państwie członkowskim, włącznie ze znakiem towarowym zarejestrowanym w krajach Beneluksu lub zarejestrowanym na podstawie porozumień międzynarodowych mających skutek w państwie członkowskim, oświadczenie w tej sprawie określające państwo członkowskie lub państwa członkowskie, w których lub dla których wcześniejszy znak towarowy został zarejestrowany, datę, od której odpowiednia rejestracja stała się skuteczna, numer odnośnej rejestracji oraz towary lub usługi, dla których znak towarowy został zarejestrowany. Oświadczenie takie może zostać również złożone w terminie, o którym mowa w art. 34 ust. 1a rozporządzenia (WE) nr 207/2009;
- i) w stosownych przypadkach oświadczenie, że zgłoszenie dotyczy rejestracji unijnego znaku wspólnego zgodnie z art. 66 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 lub rejestracji unijnego znaku certyfikującego zgodnie z art. 74a rozporządzenia (WE) nr 207/2009;
- j) określenie języka, w którym dokonano zgłoszenia, oraz drugiego języka, zgodnie z art. 119 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 207/2009;
- k) podpis zgłaszającego lub jego pełnomocnika zgodnie z art. 63 ust. 1 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2017/1430 ⁽¹⁾;
- l) w stosownych przypadkach wniosek w sprawie sprawozdania z poszukiwań, o którym mowa w art. 38 ust. 1 lub 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009.
2. Zgłoszenie może zawierać oświadczenie, że oznaczenie uzyskało odróżniający charakter w następstwie używania w rozumieniu art. 7 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, a także wskazanie, czy oświadczenie to należy rozumieć jako główne czy poboczne. Oświadczenie takie może zostać również złożone w terminie, o którym mowa w art. 37 ust. 3 zdanie drugie rozporządzenia (WE) nr 207/2009.
3. Zgłoszenie unijnego znaku wspólnego lub unijnego znaku certyfikującego może zawierać regulamin jego używania. Jeżeli regulamin taki nie jest dołączony do zgłoszenia, składa się go w terminie, o którym mowa w art. 67 ust. 1 i art. 74b ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 207/2009.
4. Jeżeli występuje więcej niż jeden zgłaszający, zgłoszenie może obejmować wyznaczenie jednego zgłaszającego lub pełnomocnika jako wspólnego pełnomocnika.

Artykuł 3

Przedstawienie znaku towarowego

1. Znak towarowy przedstawia się w dowolnej stosownej formie, z wykorzystaniem ogólnie dostępnej techniki, o ile może on zostać odtworzony w rejestrze w sposób jasny, precyzyjny, samodzielny, łatwo dostępny, zrozumiały, trwałe i obiektywny, tak aby umożliwić właściwym organom i opinii publicznej ustalenie jasnego i dokładnego przedmiotu ochrony udzielonej jego właścicielowi.
2. Przedstawienie znaku towarowego określa przedmiot rejestracji. Jeżeli do przedstawienia dołącza się opis zgodnie z ust. 3 lit. d), e), f) ppkt (ii), h) lub ust. 4, opis taki musi być zgodny z przedstawieniem i nie może rozszerzać jego zakresu.
3. Jeżeli zgłoszenie dotyczy rodzaju znaku towarowego wymienionego w lit. a)–j), w zgłoszeniu umieszcza się odpowiednią informację o tym. Bez uszczerbku dla przepisów ust. 1 lub 2 rodzaj znaku towarowego i jego przedstawienie muszą być zgodne ze sobą w następujący sposób:
- a) w przypadku znaku towarowego składającego się wyłącznie ze słów lub liter, cyfr, innych standardowych znaków typograficznych lub ich zestawienia (znak słowny) znak przedstawia się poprzez złożenie reprodukcji oznaczenia standardową czcionką i w normalnym układzie, bez elementów graficznych i kolorów;
- b) w przypadku znaku towarowego, w którym użyto niestandardowych znaków, stylizacji lub układu lub też użyto elementów graficznych lub kolorów (znak graficzny), w tym znaków, które składają się wyłącznie z elementów graficznych lub z zestawienia elementów graficznych i słownych, znak przedstawia się poprzez złożenie reprodukcji oznaczenia przedstawiającej wszystkie jego elementy oraz, w stosownych przypadkach, kolory;

⁽¹⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2017/1430 z dnia 18 maja 2017 r. uzupełniające rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej oraz uchylające rozporządzenia Komisji (WE) nr 2868/95 i (WE) nr 216/96 (zob. s. 1 niniejszego Dziennika Urzędowego).

- c) w przypadku znaku towarowego składającego się z kształtu trójwymiarowego lub obejmującego taki kształt, w tym pojemników, opakowań, samego produktu lub ich podobizny (znak przestrzenny), znak przedstawia się poprzez złożenie reprodukcji graficznej kształtu, w tym obrazów wygenerowanych komputerowo, albo fotografii. Reprodukacja graficzna lub fotograficzna może obejmować różne widoki. Jeżeli przedstawienie nie jest przekazywane drogą elektroniczną, może ono zawierać co najwyżej sześć różnych widoków;
- d) w przypadku znaku towarowego, który polega na specyficznym sposobie nałożenia lub umieszczenia znaku na produkcie (znak pozycyjny), znak przedstawia się poprzez złożenie reprodukcji, która odpowiednio określa pozycję znaku i jego rozmiar lub proporcje w odniesieniu do danych towarów. Elementy, które nie są częścią przedmiotu rejestracji, należy w miarę możliwości graficznie wydzielić linią przerywaną lub kropkowaną. Do przedstawienia można dołączyć opis zawierający wyjaśnienie sposobu umieszczenia oznaczenia na towarach;
- e) w przypadku znaku towarowego składającego się wyłącznie z regularnie powtarzających się elementów (znak stanowiący wzór), znak przedstawia się poprzez złożenie reprodukcji pokazującej wzór powtórzenia. Do przedstawienia można dołączyć opis zawierający wyjaśnienie, w jaki sposób elementy powtarzają się regularnie;
- f) w przypadku znaku będącego kolorem,
- (i) jeżeli znak towarowy składa się wyłącznie z jednego koloru bez konturów, znak przedstawia się poprzez złożenie reprodukcji koloru wraz ze wskazaniem tego koloru poprzez odniesienie do powszechnie uznanego kodu koloru;
 - (ii) jeżeli znak towarowy składa się wyłącznie z zestawienia kolorów bez konturów, znak przedstawia się poprzez złożenie reprodukcji pokazującej systematyczne ułożenie zestawienia kolorów w jednorodny i z góry ustalony sposób wraz ze wskazaniem tych kolorów poprzez odniesienie do powszechnie uznanego kodu koloru. Można również dodać opis systematycznego ułożenia kolorów;
- g) w przypadku znaku towarowego składającego się wyłącznie z dźwięku lub zestawienia dźwięków (znak dźwiękowy), znak przedstawia się poprzez złożenie pliku dźwiękowego odtwarzającego dany dźwięk lub przez dokładne przedstawienie dźwięku w formie zapisu nutowego;
- h) w przypadku znaku towarowego składającego się z ruchu lub zmiany pozycji elementów znaku lub obejmującego taki ruch lub zmianę pozycji (znak ruchomy), znak przedstawia się poprzez złożenie pliku wideo lub poprzez szereg sekwencyjnych obrazów nieruchomych ilustrujących ruch lub zmianę pozycji. Jeżeli używane są obrazy nieruchome, mogą one być ponumerowane lub można do nich dołączyć opis wyjaśniający sekwencję;
- i) w przypadku znaku towarowego składającego się z zestawienia obrazu i dźwięku lub obejmującego takie zestawienie (znak multimedialny), znak przedstawia się poprzez złożenie pliku audiowizualnego zawierającego zestawienie obrazu i dźwięku;
- j) w przypadku znaku towarowego składającego się z elementów holograficznych (znak holograficzny), znak przedstawia się poprzez złożenie pliku wideo lub reprodukcji graficznej lub fotograficznej obejmujących widoki niezbędne do wystarczającego zidentyfikowania efektu holograficznego w całości.
4. Jeżeli znak towarowy nie należy do żadnej z kategorii wymienionych w ust. 3, jego przedstawienie musi być zgodne z normami określonymi w ust. 1 i można do niego dołączyć opis.
5. Jeżeli przedstawienie przedkłada się drogą elektroniczną, dyrektor wykonawczy Urzędu określa formaty i rozmiar pliku elektronicznego, jak również wszelkie inne istotne specyfikacje techniczne.
6. Jeżeli przedstawienie nie przedkłada się drogą elektroniczną, reprodukcje znaku towarowego umieszcza się na oddzielnym pojedynczym arkuszu niebędącym arkuszem, na którym znajduje się tekst zgłoszenia. Pojedynczy arkusz, na którym umieszcza się reprodukcję znaku, musi zawierać wszystkie istotne widoki i obrazy i nie może przekraczać formatu DIN A4 (29,7 cm długości, 21 cm szerokości). Margines z lewej strony musi mieć co najmniej 2,5 cm.
7. Jeżeli właściwe ułożenie znaku nie jest oczywiste, należy je wskazać, dodając słowo „góra” do każdej reprodukcji.
8. Reprodukacja znaku musi być takiej jakości, aby możliwe było:
- a) zmniejszenie go do rozmiaru co najmniej 8 cm szerokości i 8 cm wysokości; lub
 - b) powiększenie go do rozmiaru nieprzekraczającego 8 cm szerokości i 8 cm wysokości.
9. Złożenie próbki lub egzemplarza nie stanowi właściwego przedstawienia znaku towarowego.

Artykuł 4

Zastrzeżenie pierwszeństwa

1. Jeżeli w zgłoszeniu zastrzega się pierwszeństwo jednego lub kilku wcześniejszych zgłoszeń zgodnie z art. 30 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, zgłaszający w terminie trzech miesięcy od daty złożenia zgłoszenia wskazuje numer akt wcześniejszego zgłoszenia i składa jego kopię. Na kopii takiej podaje się datę złożenia poprzedniego zgłoszenia.
2. Jeżeli język wcześniejszego zgłoszenia, względem którego zastrzega się pierwszeństwo, nie jest jednym z języków Urzędu, zgłaszający na żądanie Urzędu dostarcza Urzędowi w terminie określonym przez Urząd tłumaczenie wcześniejszego zgłoszenia na język Urzędu używany jako pierwszy lub drugi język w zgłoszeniu.
3. Ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio, jeżeli zastrzeżenie pierwszeństwa odnosi się do jednej lub większej liczby wcześniejszych rejestracji.

Artykuł 5

Pierwszeństwo z wystawienia

Jeżeli wraz ze zgłoszeniem zastrzega się pierwszeństwo z wystawienia zgodnie z art. 33 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, zgłaszający musi złożyć, w terminie trzech miesięcy od daty złożenia zgłoszenia, zaświadczenie wydane podczas wystawy przez organ odpowiedzialny za ochronę własności przemysłowej na tej wystawie. Zaświadczenie musi potwierdzać, że znak był używany w odniesieniu do towarów lub usług objętych zgłoszeniem. Musi również określać datę otwarcia wystawy oraz datę pierwszego publicznego użycia, jeżeli różni się ona od daty otwarcia wystawy. Zaświadczeniu towarzyszy opis faktycznego używania znaku, należycie poświadczony przez powyższy organ.

Artykuł 6

Zastrzeżenie starszeństwa krajowego znaku towarowego przed rejestracją unijnego znaku towarowego

Jeżeli zgodnie z art. 34 ust. 1a rozporządzenia (WE) nr 207/2009 zastrzega się starszeństwo wcześniej zarejestrowanego znaku towarowego, o którym mowa w art. 34 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, zgłaszający przedkłada kopię odnośnej rejestracji w terminie trzech miesięcy od daty otrzymania zastrzeżenia starszeństwa przez Urząd.

Artykuł 7

Treść publikacji zgłoszenia

Opublikowane zgłoszenie zawiera:

- a) nazwę (imię i nazwisko) i adres zgłaszającego;
- b) w stosownych przypadkach, nazwę (imię i nazwisko) i adres prowadzenia działalności gospodarczej pełnomocnika wyznaczonego przez zgłaszającego, o ile nie jest to pełnomocnik w rozumieniu art. 92 ust. 3 zdanie pierwsze rozporządzenia (WE) nr 207/2009. Jeżeli wyznaczono więcej niż jednego pełnomocnika i jeżeli ich adres prowadzenia działalności jest taki sam, publikuje się tylko nazwę (imię i nazwisko) i adres prowadzenia działalności pierwszego wskazanego pełnomocnika, po czym dodaje się słowa „i inni”. Jeżeli wyznaczonych jest dwóch lub więcej pełnomocników o różnych adresach prowadzenia działalności, publikuje się jedynie adres dla doręczeń ustalony zgodnie z art. 2 ust. 1 lit. e) niniejszego rozporządzenia. Jeżeli zgodnie z art. 74 ust. 8 rozporządzenia delegowanego (UE) 2017/1430 wyznaczone zostaje stowarzyszenie pełnomocników, publikuje się tylko nazwę i adres prowadzenia działalności stowarzyszenia;
- c) przedstawienie znaku oraz w stosownych przypadkach elementy i opisy, o których mowa w art. 3. Jeżeli przedstawienie zostało przedłożone w formie pliku elektronicznego, musi być ono dostępne poprzez odnośnik do tego pliku;

- d) wykaz towarów lub usług zgrupowanych według klas klasyfikacji nicejskiej, w którym każdą grupę poprzedza numer klasy tej klasyfikacji, do której należy dana grupa towarów lub usług, przy czym grupy przedstawiane są w porządku klas tej klasyfikacji;
- e) datę dokonania zgłoszenia oraz numer akt;
- f) w stosownych przypadkach dane dotyczące zastrzeżenia pierwszeństwa zgłoszonego przez zgłaszającego zgodnie z art. 30 rozporządzenia (WE) nr 207/2009;
- g) w stosownych przypadkach dane dotyczące zastrzeżenia pierwszeństwa z wystawienia zgłoszonego przez zgłaszającego zgodnie z art. 33 rozporządzenia (WE) nr 207/2009;
- h) w stosownych przypadkach dane dotyczące zastrzeżenia starszeństwa zgłoszonego przez zgłaszającego zgodnie z art. 34 rozporządzenia (WE) nr 207/2009;
- i) w stosownych przypadkach oświadczenie zgodnie z art. 7 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, że w następstwie używania znak towarowy uzyskał charakter odróżniający w odniesieniu do towarów lub usług, dla których występuje się o rejestrację;
- j) w stosownych przypadkach oświadczenie, że zgłoszenie dotyczy unijnego znaku wspólnego lub unijnego znaku certyfikującego;
- k) wskazanie języka, w którym zgłoszenie zostało dokonane, oraz drugiego języka wskazanego przez zgłaszającego zgodnie z art. 119 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 207/2009;
- l) w stosownych przypadkach oświadczenie, że zgłoszenie jest następstwem przekształcenia międzynarodowej rejestracji wskazującej Unię zgodnie z art. 161 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, wraz z datą międzynarodowej rejestracji zgodnie z art. 3 ust. 4 protokołu madryckiego lub z datą, z którą zostało wpisane do rejestru międzynarodowego rozszerzenie terytorialne na Unię, dokonane po międzynarodowej rejestracji zgodnie z art. 3ter ust. 2 protokołu madryckiego, i w stosownych przypadkach, z datą pierwszeństwa międzynarodowej rejestracji.

Artykuł 8

Podział zgłoszenia

1. Oświadczenie o podziale zgłoszenia zgodnie z art. 44 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 zawiera:
 - a) numer akt zgłoszenia;
 - b) nazwę (imię i nazwisko) i adres zgłaszającego zgodnie z art. 2 ust. 1 lit. b) niniejszego rozporządzenia;
 - c) wykaz towarów lub usług, objętych wydzielonym zgłoszeniem lub, w przypadku gdy następuje podział na kilka zgłoszeń wydzielonych, wykaz towarów lub usług dla każdego wydzielonego zgłoszenia;
 - d) wykaz towarów lub usług, które mają pozostać w zgłoszeniu pierwotnym.
2. Urząd sporządza osobne akta dla każdego zgłoszenia wydzielonego, w których umieszcza kompletną kopię akt pierwotnego zgłoszenia, wraz z oświadczeniem o podziale i towarzyszącą mu korespondencją. Urząd nadaje każdemu zgłoszeniu wydzielonemu nowy numer zgłoszenia.
3. Publikacja każdego zgłoszenia wydzielonego zawiera odniesienia i elementy określone w art. 7.

TYTUŁ III

PROCEDURA REJESTRACJI

Artykuł 9

Świadectwo rejestracji

Świadectwo rejestracji wydane zgodnie z art. 45 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 zawiera wpisy do rejestru wymienione w art. 87 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 oraz oświadczenie o wpisaniu tychże wpisów do rejestru. Jeżeli przedstawienie znaku zostało przedłożone w formie pliku elektronicznego, odpowiedni wpis musi być

dostępny poprzez odnośnik do tego pliku. W stosownych przypadkach świadectwo uzupełnia się wyciągiem wykazującym wszystkie wpisy w rejestrze zgodnie z art. 87 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 oraz oświadczeniem o wpisaniu tychże wpisów do rejestru.

Artykuł 10

Treść wniosku o zmianę rejestracji

Wniosek o zmianę rejestracji zgodnie z art. 48 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 zawiera:

- a) numer rejestracji unijnego znaku towarowego;
- b) nazwę (imię i nazwisko) i adres właściciela unijnego znaku towarowego zgodnie z art. 2 ust. 1 lit. b) niniejszego rozporządzenia;
- c) wskazanie elementu przedstawienia unijnego znaku towarowego, który ma zostać zmieniony, oraz tenże element w wersji zmienionej zgodnie z art. 48 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 207/2009;
- d) sposób przedstawienia unijnego znaku towarowego po zmianie zgodnie z art. 3 niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 11

Oświadczenie o podziale rejestracji

1. Oświadczenie o podziale rejestracji zgodnie z art. 49 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 zawiera:

- a) numer rejestracji unijnego znaku towarowego;
- b) nazwę (imię i nazwisko) i adres właściciela unijnego znaku towarowego zgodnie z art. 2 ust. 1 lit. b) niniejszego rozporządzenia;
- c) wykaz towarów lub usług, które mają być objęte wydzieloną rejestracją lub, w przypadku gdy następuje podział na kilka rejestracji wydzielonych, wykaz towarów lub usług dla każdej wydzielonej rejestracji;
- d) wykaz towarów lub usług, które mają pozostać w rejestracji pierwotnej.

2. Urząd sporządza osobne akta dla rejestracji wydzielonych, w których umieszcza kompletną kopię akt pierwotnej rejestracji, wraz z oświadczeniem o podziale i towarzyszącą mu korespondencją. Urząd nadaje rejestracji wydzielonej nowy numer rejestracji.

Artykuł 12

Treść wniosku o zmianę imienia i nazwiska lub nazwy lub adresu właściciela unijnego znaku towarowego lub zgłaszającego unijny znak towarowy

Wniosek o zmianę nazwy (imienia i nazwiska) lub adresu właściciela zarejestrowanego unijnego znaku towarowego zgodnie z art. 48a ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 zawiera:

- a) numer rejestracji unijnego znaku towarowego;
- b) nazwę (imię i nazwisko) i adres właściciela unijnego znaku towarowego zarejestrowanego w rejestrze, chyba że Urząd nadał już właścicielowi numer identyfikacyjny, w którym to przypadku wystarczające jest wskazanie przez zgłaszającego tego numeru i nazwy (imienia i nazwiska) właściciela;
- c) wskazanie nowej nazwy (imienia i nazwiska) lub adresu właściciela unijnego znaku towarowego zgodnie z art. 2 ust. 1 lit. b) niniejszego rozporządzenia.

Lit. b) i c) pierwszego akapitu stosuje się odpowiednio do celów wniosku o zmianę imienia i nazwiska lub nazwy lub adresu zgłaszającego unijny znak towarowy. Wniosek taki musi również zawierać numer zgłoszenia.

TYTUŁ IV

PRZENIESIENIE*Artykuł 13***Wniosek o rejestrację przeniesienia**

1. Wniosek o rejestrację przeniesienia na podstawie art. 17 ust. 5a rozporządzenia (WE) nr 207/2009 zawiera:
 - a) numer rejestracji unijnego znaku towarowego;
 - b) dane nowego właściciela zgodnie z art. 2 ust. 1 lit. b) niniejszego rozporządzenia;
 - c) dane wszystkich zarejestrowanych towarów lub usług, do których odnosi się przeniesienie, w przypadku gdy przeniesienie nie dotyczy wszystkich zarejestrowanych towarów lub usług;
 - d) dowód należyte ustanawiający przeniesienie zgodnie z art. 17 ust. 2 i 3 rozporządzenia (WE) nr 207/2009;
 - e) w stosownych przypadkach nazwę (imię i nazwisko) i adres prowadzenia działalności pełnomocnika nowego właściciela, określone zgodnie z art. 2 ust. 1 lit. e) niniejszego rozporządzenia;
2. Ust. 1 lit. b)–e) stosuje się odpowiednio do celów wniosku o rejestrację przeniesienia zgłoszenia unijnego znaku towarowego.
3. Do celów ust. 1 lit. d) wystarczającym dowodem przeniesienia jest jedno z następujących:
 - a) podpisanie wniosku o rejestrację przeniesienia przez zarejestrowanego właściciela lub jego pełnomocnika oraz przez następcę prawnego lub jego pełnomocnika;
 - b) jeżeli wniosek jest składany przez zarejestrowanego właściciela lub jego pełnomocnika, oświadczenie podpisane przez następcę prawnego lub jego pełnomocnika, że wyraża on swoją zgodę na rejestrację przeniesienia;
 - c) jeżeli wniosek o rejestrację składa następca prawny, oświadczenie podpisane przez zarejestrowanego właściciela lub jego pełnomocnika, że zarejestrowany właściciel wyraża zgodę na rejestrację następcy prawnego;
 - d) podpisanie wypełnionego formularza lub dokumentu przeniesienia, jak określono w art. 65 ust. 1 lit. e) rozporządzenia delegowanego (UE) 2017/1430, przez zarejestrowanego właściciela lub jego pełnomocnika oraz przez następcę prawnego lub jego pełnomocnika.

*Artykuł 14***Rozpatrywanie wniosków o częściowe przeniesienie**

1. Jeżeli wniosek o rejestrację przeniesienia odnosi się tylko do niektórych towarów lub usług, dla których znak jest zarejestrowany, zgłaszający rozdziela towary lub usługi z pierwotnej rejestracji pomiędzy pozostającą w mocy rejestracją a wnioskiem o częściowe przeniesienie w taki sposób, aby towary lub usługi objęte pozostającą w mocy rejestracją i nową rejestracją nie pokrywały się.
2. Urząd sporządza osobne akta dla nowej rejestracji, w których umieszcza kompletną kopię akt pierwotnej rejestracji, wraz z wnioskiem o rejestrację przeniesienia częściowego i towarzyszącą mu korespondencją. Urząd nadaje nowej rejestracji nowy numer rejestracji.
3. Ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio do celów wniosku o rejestrację przeniesienia zgłoszenia unijnego znaku towarowego. Urząd nadaje nowemu zgłoszeniu unijnego znaku towarowego nowy numer zgłoszeniowy.

TYTUŁ V

ZRZECZENIE SIĘ*Artykuł 15***Zrzeczenie się**

1. Oświadczenie o zrzeczeniu się zgodnie z art. 50 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 zawiera:
 - a) numer rejestracji unijnego znaku towarowego;
 - b) nazwę (imię i nazwisko) i adres właściciela zgodnie z art. 2 ust. 1 lit. b) niniejszego rozporządzenia;
 - c) jeżeli zrzeczenie się dotyczy tylko niektórych towarów lub usług, dla których znak jest zarejestrowany, wskazanie towarów lub usług, dla których znak ma pozostać zarejestrowany.
2. Jeżeli prawo osoby trzeciej odnoszące się do unijnego znaku towarowego zostało wpisane do rejestru, wystarczającym dowodem wyrażenia przez osobę trzecią zgody na zrzeczenie się jest oświadczenie o zgodzie na zrzeczenie się podpisane przez właściciela tego prawa lub jego pełnomocnika.

TYTUŁ VI

UNIJNE ZNAKI WSPÓLNE I ZNAKI CERTYFIKUJĄCE*Artykuł 16***Treść regulaminów używania unijnych znaków wspólnych**

Regulaminy używania unijnych znaków wspólnych, o których mowa w art. 67 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, określają:

- a) nazwę (imię i nazwisko) zgłaszającego;
- b) cel stowarzyszenia lub cel, dla którego osoba prawna prawa publicznego została stworzona;
- c) organy uprawnione do reprezentowania stowarzyszenia lub osoby prawnej prawa publicznego;
- d) w przypadku stowarzyszenia – warunki członkostwa;
- e) przedstawienie unijnego znaku wspólnego;
- f) osoby uprawnione do używania unijnego znaku wspólnego;
- g) w stosownych przypadkach zasady regulujące używanie unijnego znaku wspólnego, włącznie z sankcjami;
- h) towary lub usługi objęte unijnym znakiem wspólnym, w tym w stosownych przypadkach wszelkie ograniczenia wprowadzone w wyniku zastosowania art. 7 ust. 1 lit. j), k) lub l) rozporządzenia (WE) nr 207/2009;
- i) w stosownych przypadkach upoważnienie, o którym mowa w art. 67 ust. 2 zdanie drugie rozporządzenia (WE) nr 207/2009.

*Artykuł 17***Treść regulaminów używania unijnych znaków certyfikujących**

Regulaminy używania unijnych znaków certyfikujących, o których mowa w art. 74b rozporządzenia (WE) nr 207/2009, określają:

- a) nazwę (imię i nazwisko) zgłaszającego;
- b) oświadczenie, że zgłaszający spełnia wymogi określone w art. 74a ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009;

- c) przedstawienie unijnego znaku certyfikującego;
- d) towary lub usługi objęte unijnym znakiem certyfikującym;
- e) cechy charakterystyczne towarów lub usług, które mają być certyfikowane unijnym znakiem certyfikującym, takie jak materiał, sposób produkcji towarów lub świadczenia usług, jakość lub dokładność;
- f) warunki dotyczące używania unijnego znaku certyfikującego, łącznie z sankcjami;
- g) osoby uprawnione do używania unijnego znaku certyfikującego;
- h) w jaki sposób organ certyfikujący ma badać te cechy charakterystyczne oraz nadzorować używanie unijnego znaku certyfikującego.

TYTUŁ VII

KOSZTY

Artykuł 18

Maksymalne stawki kosztów

1. Koszty, o których mowa w art. 85 ust. 1a akapit pierwszy rozporządzenia (WE) nr 207/2009, ponosi strona przegrywająca według następujących stawek maksymalnych:
 - a) jeżeli strona wygrywająca nie jest reprezentowana, koszty pobytu i podróży tej strony za podróż jednej osoby tam i z powrotem między miejscem zamieszkania lub miejscem prowadzenia działalności a miejscem, gdzie odbywa się postępowanie ustne zgodnie z art. 49 rozporządzenia delegowanego (UE) nr 2017/1430, jak następuje:
 - (i) koszt transportu kolejowego w pierwszej klasie, łącznie ze zwyczajowymi opłatami dodatkowymi, jeżeli łączny dystans drogą kolejową nie przekracza 800 km, lub koszt biletu lotniczego w klasie turystycznej, jeżeli łączny dystans drogą kolejową przekracza 800 kilometrów lub jeżeli trasa obejmuje odcinek pokonywany drogą morską;
 - (ii) diety obliczone zgodnie z art. 13 załącznika VII do Regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej i warunków zatrudnienia innych pracowników Unii Europejskiej, określonych rozporządzeniem Rady (EWG, Euratom, EWWiS) nr 259/68 ⁽¹⁾;
 - b) koszty podróży pełnomocników zgodnie z art. 93 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 według stawek przewidzianych w lit. a) ppkt (i) niniejszego ustępu;
 - c) koszty pełnomocnictwa w rozumieniu art. 93 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 poniesione przez stronę wygrywającą, jak następuje:
 - (i) w postępowaniach sprzecznych: 300 EUR;
 - (ii) w postępowaniach w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia lub unieważnienia unijnego znaku towarowego: 450 EUR;
 - (iii) w postępowaniach odwoławczych: 550 EUR;
 - (iv) jeżeli odbyło się postępowanie ustne, na które strony postępowania wezwano zgodnie z art. 49 rozporządzenia delegowanego (UE) 2017/1430, kwota, o której mowa w ppkt (i), (ii) lub (iii), powiększona o 400 EUR.
2. Jeżeli istnieje kilku zgłaszających lub właścicieli zgłoszenia lub rejestracji unijnego znaku towarowego lub gdy istnieje kilka sprzeciwiających się stron lub kilku zgłaszających składających wnioski w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia lub unieważnienia, którzy wspólnie wnieśli sprzeciw lub wniosek o stwierdzenie wygaśnięcia lub unieważnienia, strona przegrywająca ponosi koszty określone w ust. 1 lit. a) tylko w odniesieniu do jednej takiej osoby.
3. Jeżeli strona wygrywająca jest reprezentowana przez więcej niż jednego pełnomocnika w rozumieniu art. 93 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, strona przegrywająca ponosi koszty określone w ust. 1 lit. b) i c) niniejszego artykułu tylko w odniesieniu do jednej takiej osoby.

⁽¹⁾ Dz.U. L 56 z 4.3.1968, s. 1.

4. Strona przegrywająca nie jest zobowiązana do zwrócenia stronie wygrywającej kosztów, wydatków oraz wynagrodzeń związanych z postępowaniem przed Urzędem, innych niż te określone w ust. 1, 2 i 3.

TYTUŁ VIII

PUBLIKACJE OKRESOWE

Artykuł 19

Publikacje okresowe

1. Jeżeli w Biuletynie Znaków Towarowych Unii Europejskiej publikowane są dane zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 207/2009, rozporządzeniem delegowanym (UE) 2017/1430 lub niniejszym rozporządzeniem, datę wydania widniejącą na biuletynie uznaje się za datę publikacji tych danych.
2. W zakresie, w jakim wpisy dotyczące rejestracji znaku towarowego nie zawierają żadnej zmiany w stosunku do opublikowanego zgłoszenia, publikacji takich wpisów dokonuje się poprzez odniesienie do danych szczegółowych wskazanych w opublikowanym zgłoszeniu.
3. Urząd może udostępniać publicznie wydania Dziennika Urzędowego Urzędu w formie elektronicznej.

TYTUŁ IX

WSPÓŁPRACA ADMINISTRACYJNA

Artykuł 20

Wymiana informacji między Urzędem a organami państw członkowskich

1. Nie naruszając przepisów art. 123c rozporządzenia (WE) nr 207/2009, Urząd oraz centralne urzędy zajmujące się ochroną własności przemysłowej w państwach członkowskich, w tym Urząd Własności Intelektualnej Państw Beneluksu, przekazują sobie, na wniosek, istotne informacje dotyczące zgłoszeń unijnego znaku towarowego lub znaków krajowych oraz postępowań odnoszących się do tych zgłoszeń i znaków zarejestrowanych w ich wyniku.
2. Urząd i sądy lub organy państw członkowskich wymieniają się informacjami do celów rozporządzenia (WE) nr 207/2009 bezpośrednio lub za pośrednictwem centralnych urzędów zajmujących się ochroną własności przemysłowej w państwach członkowskich.
3. Wydatkami poniesionymi z tytułu przekazania informacji określonych w ust. 1 i 2 obciąża się organ przekazujący informacje. Tego rodzaju informacje są zwolnione z opłat.

Artykuł 21

Otwarcie akt do wglądu

1. Wgląd do akt zgłoszeń unijnych znaków towarowych oraz akt zarejestrowanych unijnych znaków towarowych dla sądów i organów państw członkowskich dotyczy dokumentów oryginalnych lub kopii tych dokumentów lub środków technicznych przechowywania tych danych, jeżeli akta są w ten sposób przechowywane.
2. W momencie przekazania sądom lub prokuraturom państw członkowskich dokumentów odnoszących się do zgłoszonych lub zarejestrowanych unijnych znaków towarowych lub kopii tych dokumentów Urząd wskazuje ograniczenia, którym podlega wgląd do akt zgodnie z art. 88 rozporządzenia (WE) nr 207/2009.
3. Sądy lub prokuratury państw członkowskich w czasie postępowania przed nimi mogą udostępniać przekazane im przez Urząd akta lub ich kopie do wglądu osobom trzecim. Wgląd do akt podlega warunkom art. 88 rozporządzenia (WE) nr 207/2009.

TYTUŁ X

KONWERSJA*Artykuł 22***Treść wniosku o konwersję**

Wniosek o konwersję zgłoszenia unijnego znaku towarowego lub zarejestrowanego unijnego znaku towarowego na zgłoszenie krajowego znaku towarowego zgodnie z art. 112 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 zawiera:

- a) nazwę (imię i nazwisko) i adres zgłaszającego konwersję zgodnie z art. 2 ust. 1 lit. b) niniejszego rozporządzenia;
- b) numer akt zgłoszenia unijnego znaku towarowego lub numer rejestracji unijnego znaku towarowego;
- c) wskazanie podstaw konwersji zgodnie z art. 112 ust. 1 lit. a) lub b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009;
- d) wskazanie państwa członkowskiego lub państw członkowskich, w odniesieniu do których wnosi się o konwersję;
- e) jeżeli wniosek nie dotyczy wszystkich towarów lub usług, dla których dokonano zgłoszenia lub dla których unijny znak towarowy jest zarejestrowany, wskazanie towarów lub usług, dla których wnioskuje się o konwersję, oraz, jeżeli konwersja dotyczy więcej niż jednego państwa członkowskiego i wykaz towarów lub usług nie jest jednakowy dla wszystkich państw członkowskich, wskazanie stosownych towarów lub usług dla każdego państwa członkowskiego;
- f) jeżeli wnioskuje się zgodnie z art. 112 ust. 6 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 o konwersję w związku z tym, że unijny znak towarowy przestał wywoływać skutki w wyniku decyzji sądu orzekającego w sprawach unijnych znaków towarowych, datę, z którą decyzja ta stała się prawomocna, oraz kopię tej decyzji, którą można złożyć w języku wydania decyzji.

*Artykuł 23***Treść publikacji wniosku o konwersję**

Publikacja wniosku o konwersję zgodnie z art. 113 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 zawiera:

- a) numer akt lub numer rejestracji unijnego znaku towarowego, w odniesieniu do którego wnioskuje się o konwersję;
- b) odniesienie do wcześniejszej publikacji wniosku lub rejestracji w Biuletynie Znaków Towarowych Unii Europejskiej;
- c) wskazanie państwa członkowskiego lub państw członkowskich, w odniesieniu do których wnioskuje się o konwersję;
- d) jeżeli wniosek nie odnosi się do wszystkich towarów lub usług, dla których dokonano zgłoszenia lub dla których unijny znak towarowy jest zarejestrowany, wskazanie towarów lub usług, dla których wnioskuje się o konwersję;
- e) jeżeli wnioskuje się o konwersję w odniesieniu do więcej niż jednego państwa członkowskiego, a wykaz towarów lub usług nie jest taki sam dla wszystkich państw członkowskich, wskazanie stosownych towarów lub usług w odniesieniu do każdego państwa członkowskiego;
- f) datę wniosku o konwersję.

TYTUŁ XI

JĘZYKI*Artykuł 24***Składanie dokumentów potwierdzających w postępowaniach pisemnych**

O ile w niniejszym rozporządzeniu lub w rozporządzeniu delegowanym (UE) 2017/1430 nie postanowiono inaczej, dokumenty potwierdzające, które mają być wykorzystane w postępowaniu pisemnym przed Urzędem, można składać w dowolnym języku urzędowym Unii. Jeżeli język takich dokumentów nie jest językiem postępowania ustalonym zgodnie z art. 119 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, Urząd może, z urzędu lub na uzasadniony wniosek drugiej strony, wymagać przedłożenia tłumaczenia na ten język w terminie wyznaczonym przez Urząd.

*Artykuł 25***Standard tłumaczeń**

1. Jeżeli w Urzędzie ma być złożone tłumaczenie dokumentu, w tłumaczeniu wskazuje się dokument, którego ono dotyczy, i odtwarza się strukturę i treść oryginału. Jeżeli strona wskazała, że jedynie części dokumentu są istotne, tłumaczenie może być ograniczone do tych części.
2. O ile w rozporządzeniu (WE) nr 207/2009, w rozporządzeniu delegowanym (UE) 2017/1430 lub w niniejszym rozporządzeniu nie postanowiono inaczej, dokument, dla którego przedłożone ma być tłumaczenie, uznaje się za niedoręczony do Urzędu w następujących przypadkach:
 - a) jeżeli tłumaczenie zostaje dostarczone do Urzędu po upływie terminu wyznaczonego na złożenie oryginału lub tłumaczenia;
 - b) jeżeli poświadczenie, o którym mowa w art. 26 niniejszego rozporządzenia, nie zostało złożone w terminie określonym przez Urząd.

*Artykuł 26***Autentyczność tłumaczeń**

Wobec braku dowodu lub odmiennych wskazań Urząd przyjmuje, że tłumaczenie jest wierne odpowiedniemu tekstowi oryginału. W razie wątpliwości Urząd może wymagać przedłożenia w określonym terminie poświadczenia, że tłumaczenie odpowiada tekstowi oryginału.

TYTUŁ XII

ORGANIZACJA URZĘDU*Artykuł 27***Decyzje Wydziału Sprzeciwów lub Wydziału Unieważnień podejmowane przez jednego członka**

Zgodnie z art. 132 ust. 2 lub art. 134 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, jeden członek Wydziału Sprzeciwów lub Wydziału Unieważnień podejmuje samodzielnie następujące rodzaje decyzji:

- a) decyzje w sprawie podziału kosztów;
- b) decyzje w sprawie ustalenia kwoty należnych kosztów zgodnie z art. 85 ust. 6 zdanie pierwsze rozporządzenia (WE) nr 207/2009;
- c) decyzje o umorzeniu postępowania lub decyzje potwierdzające brak potrzeby podejmowania decyzji merytorycznej;
- d) decyzje w sprawie odrzucenia sprzeciwu w związku z jego niedopuszczalnością przed upływem terminu, o którym mowa w art. 6 ust. 1 rozporządzenia delegowanego (UE) 2017/1430;
- e) decyzje w sprawie zawieszenia postępowania;
- f) decyzje w sprawie połączenia lub rozdzielenia szeregu sprzeciwów zgodnie z art. 9 ust. 1 rozporządzenia delegowanego (UE) 2017/1430.

TYTUŁ XIII

PROCEDURY DOTYCZĄCE MIĘDZYNARODOWEJ REJESTRACJI ZNAKÓW*Artykuł 28***Formularz, który ma być stosowany do dokonywania zgłoszeń międzynarodowych**

Formularz udostępniany przez Urząd do dokonywania zgłoszeń międzynarodowych, o którym to formularzu mowa w art. 147 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, obejmuje wszystkie elementy urzędowego formularza udostępnianego przez Biuro Międzynarodowe Światowej Organizacji Własności Intelektualnej („Biuro Międzynarodowe”). Zgłaszający mogą również korzystać z urzędowego formularza udostępnianego przez Biuro Międzynarodowe.

Artykuł 29

Okoliczności i decyzje dotyczące nieważności zgłaszane Biuru Międzynarodowemu

1. Urząd powiadamia Biuro Międzynarodowe w terminie pięciu lat od daty międzynarodowej rejestracji o następujących przypadkach:
 - a) zgłoszenie unijnego znaku towarowego, na podstawie którego dokonana została międzynarodowa rejestracja, zostało wycofane, uważane jest za wycofane lub zostało odrzucone na mocy ostatecznej decyzji, w odniesieniu do wszystkich lub niektórych towarów lub usług wymienionych w międzynarodowej rejestracji;
 - b) unijny znak towarowy, na podstawie którego dokonana została międzynarodowa rejestracja, przestał wywoływać skutki, ponieważ zrzeczono się go, nie przedłużono go, wygasł lub został uznany za nieważny przez Urząd na mocy jego ostatecznej decyzji albo przez sąd orzekający w sprawach unijnych znaków towarowych na podstawie roszczenia wzajemnego w ramach postępowania w sprawie naruszenia, w odniesieniu do wszystkich lub niektórych towarów lub usług wymienionych w międzynarodowej rejestracji;
 - c) zgłoszenie unijnego znaku towarowego lub unijny znak towarowy, na podstawie których dokonana została międzynarodowa rejestracja, zostały podzielone na dwa zgłoszenia lub dwie rejestracje.
2. Powiadomienie, o którym mowa w ust. 1, zawiera:
 - a) numer międzynarodowej rejestracji;
 - b) imię i nazwisko lub nazwę posiadacza międzynarodowej rejestracji;
 - c) okoliczności i decyzje mające wpływ na podstawowe zgłoszenie lub podstawową rejestrację, jak również datę faktyczną wystąpienia tych okoliczności i wydania tych decyzji;
 - d) w przypadku, o którym mowa w ust. 1 lit. a) lub b), wniosek o unieważnienie międzynarodowej rejestracji;
 - e) jeżeli akt, o którym mowa w ust. 1 lit. a) lub b), ma wpływ na podstawowe zgłoszenie lub podstawową rejestrację jedynie w odniesieniu do niektórych towarów lub usług, wskazanie tych towarów lub usług, na które ma on wpływ, lub tych towarów lub usług, na które nie ma on wpływu;
 - f) w przypadku, o którym mowa w ust. 1 lit. c), numer każdego odnośnego zgłoszenia unijnego znaku towarowego lub każdej odnośnej rejestracji.
3. Urząd powiadamia Biuro Międzynarodowe na koniec upływu okresu pięciu lat od daty międzynarodowej rejestracji o następujących przypadkach:
 - a) toczące się postępowanie w sprawie o uchylenie decyzji eksperta dotyczącej odmowy przyjęcia zgłoszenia unijnego znaku towarowego, na podstawie którego dokonana została międzynarodowa rejestracja zgodnie z art. 37 rozporządzenia (WE) nr 207/2009;
 - b) toczące się postępowanie w sprawie sprzeciwu wobec zgłoszenia unijnego znaku towarowego, na podstawie którego dokonana została międzynarodowa rejestracja;
 - c) toczące się postępowanie w sprawie o wygaśnięcie lub unieważnienie unijnego znaku towarowego, na podstawie którego dokonana została międzynarodowa rejestracja;
 - d) w rejestrze unijnych znaków towarowych dokonano wpisu stwierdzającego, że przed sądem orzekającym w sprawach unijnych znaków towarowych wysunięte zostało roszczenie wzajemne w sprawie o wygaśnięcie lub unieważnienie unijnego znaku towarowego, na podstawie którego dokonana została międzynarodowa rejestracja, ale w rejestrze nie dokonano jeszcze wpisu dotyczącego decyzji wydanej przez ten sąd w sprawie tego roszczenia wzajemnego.
4. Po zakończeniu postępowań, o których mowa w ust. 3, drogą wydania ostatecznej decyzji lub dokonania wpisu w rejestrze, Urząd zawiadamia Biuro Międzynarodowe zgodnie z ust. 2.
5. Do celów ust. 1 i 3 unijny znak towarowy, na podstawie którego dokonana została międzynarodowa rejestracja, obejmuje rejestrację unijnego znaku towarowego w następstwie zgłoszenia unijnego znaku towarowego, na podstawie którego dokonane zostało międzynarodowe zgłoszenie.

Artykuł 30

Wniosek o rozszerzenie terytorialne po dokonaniu międzynarodowej rejestracji

1. Składany w Urzędzie wniosek o rozszerzenie terytorialne zgodnie z art. 149 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 spełnia następujące kryteria:
 - a) został złożony przy użyciu jednego z formularzy, o których mowa w art. 31 niniejszego rozporządzenia, oraz zawiera wszystkie dane i informacje wymagane w użytym formularzu;

- b) wskazuje numer międzynarodowej rejestracji, do której się odnosi;
 - c) wykaz towarów lub usług jest objęty wykazem towarów lub usług zawartym w międzynarodowej rejestracji;
 - d) zgłaszający ma prawo na podstawie danych podanych w międzynarodowym formularzu do dokonania wskazania po międzynarodowej rejestracji za pośrednictwem Urzędu zgodnie z art. 2 ust. 1 ppkt (ii) i art. 3ter ust. 2 protokołu madryckiego.
2. Jeżeli wniosek o rozszerzenie terytorialne nie spełnia wszystkich wymogów określonych w ust. 1, Urząd wzywa zgłaszającego do usunięcia braków w określonym przez Urząd terminie.

Artykuł 31

Formularz wniosku o rozszerzenie terytorialne

Formularz udostępniany przez Urząd do celów wniosku o rozszerzenie terytorialne po dokonaniu międzynarodowej rejestracji, o którym to wniosku mowa w art. 149 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, obejmuje wszystkie elementy urzędowego formularza udostępnianego przez Biuro Międzynarodowe. Zgłaszający mogą również korzystać z urzędowego formularza udostępnianego przez Biuro Międzynarodowe.

Artykuł 32

Zastrzeżenie starszeństwa przed Urzędem

1. Nie naruszając przepisów art. 34 ust. 6 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, zastrzeżenia starszeństwa zgodnie z art. 153a ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 muszą zawierać:
- a) numer rejestracyjny międzynarodowej rejestracji;
 - b) nazwę (imię i nazwisko) i adres posiadacza międzynarodowej rejestracji zgodnie z art. 2 ust. 1 lit. b) niniejszego rozporządzenia;
 - c) wskazanie państwa członkowskiego lub państw członkowskich, w którym(-ych) lub dla którego(-ych) zarejestrowany został wcześniejszy znak towarowy;
 - d) numer i datę złożenia odnośnej rejestracji;
 - e) wskazanie towarów lub usług, dla których wcześniejszy znak towarowy jest zarejestrowany, oraz tych, dla których zastrzega się starszeństwo;
 - f) kopię odnośnego świadectwa rejestracji.
2. Jeżeli posiadacz międzynarodowej rejestracji zobowiązany jest być reprezentowanym w postępowaniu przed Urzędem zgodnie z art. 92 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, w zastrzeżeniu starszeństwa wyznacza się pełnomocnika w rozumieniu art. 93 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 207/2009.
3. Jeżeli Urząd przyjmuje zastrzeżenie starszeństwa, zawiadamia o tym odpowiednio Biuro Międzynarodowe, podając mu do wiadomości:
- a) numer odnośnej międzynarodowej rejestracji;
 - b) nazwę państwa członkowskiego lub państw członkowskich, w którym(-ych) lub dla którego(-ych) zarejestrowany został wcześniejszy znak towarowy;
 - c) numer odnośnej rejestracji;
 - d) datę, z którą odnośna rejestracja stała się skuteczna.

Artykuł 33

Powiadomienie Biura Międzynarodowego o tymczasowej odmowie z urzędu

1. Powiadomienie o tymczasowej odmowie z urzędu ochrony międzynarodowej rejestracji, w całości lub w części, skierowane do Biura Międzynarodowego zgodnie z art. 154 ust. 2 i 5 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, zawiera następujące elementy bez uszczerbku dla wymagań określonych w art. 154 ust. 3 i 4 tego rozporządzenia:
- a) numer międzynarodowej rejestracji;

- b) odesłanie do przepisów rozporządzenia (WE) nr 207/2009 istotnych dla tymczasowej odmowy;
- c) wskazanie, że tymczasowa odmowa ochrony zostanie potwierdzona decyzją Urzędu, jeżeli posiadacz międzynarodowej rejestracji nie usunie podstaw udzielenia odmowy poprzez przedłożenie Urzędowi swoich uwag w terminie dwóch miesięcy od daty wydania przez Urząd tymczasowej odmowy;
- d) jeżeli tymczasowa odmowa dotyczy jedynie niektórych towarów lub usług, wskazanie tych towarów lub usług.

2. W odniesieniu do każdego powiadomienia o tymczasowej odmowie z urzędu skierowanego do Biura Międzynarodowego i pod warunkiem że termin na wniesienie sprzeciwu upłynął i nie wydano powiadomienia o tymczasowej odmowie na podstawie sprzeciwu zgodnie z art. 78 ust. 1 rozporządzenia delegowanego (UE) 2017/1430, Urząd podaje do wiadomości Biura Międzynarodowego, co następuje:

- a) jeżeli w wyniku postępowania przed Urzędem nastąpiło wycofanie tymczasowej odmowy, potwierdzenie faktu ochrony znaku w Unii;
- b) jeżeli decyzja o odmowie ochrony znaku stała się prawomocna, w stosownym przypadku po odwołaniu na podstawie art. 58 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 lub po skardze na podstawie art. 65 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, potwierdzenie faktu odmowy ochrony znaku w Unii;
- c) jeżeli odmowa zgodnie z lit. b) dotyczy jedynie części towarów lub usług, towary lub usługi, w odniesieniu do których znak jest chroniony w Unii.

Artykuł 34

Powiadomienie Biura Międzynarodowego o unieważnieniu skutków międzynarodowej rejestracji

Powiadomienie, o którym mowa w art. 158 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, jest opatrzone datą i zawiera:

- a) wskazanie, że Urząd zdecydował o unieważnieniu, lub wskazanie sądu orzekającego w sprawach unijnych znaków towarowych, który zdecydował o unieważnieniu;
- b) wskazanie, czy unieważnienie miało formę stwierdzenia wygaśnięcia praw posiadacza międzynarodowej rejestracji, uznania nieważności znaku towarowego ze względu na istnienie bezwzględnych podstaw unieważnienia czy też uznania nieważności znaku towarowego ze względu na istnienie względnych podstaw unieważnienia;
- c) potwierdzenie, że od unieważnienia nie przysługuje już odwołanie;
- d) numer międzynarodowej rejestracji;
- e) imię i nazwisko lub nazwę posiadacza międzynarodowej rejestracji;
- f) jeżeli unieważnienie nie dotyczy wszystkich towarów lub usług, wskazanie tych towarów lub usług, w odniesieniu do których stwierdzono unieważnienie, lub tych, w odniesieniu do których nie stwierdzono unieważnienia;
- g) datę decyzji o unieważnieniu wraz ze wskazaniem daty, z którą unieważnienie staje się skuteczne.

Artykuł 35

Wniosek o konwersję międzynarodowej rejestracji na zgłoszenie krajowego znaku towarowego lub na wskazanie państw członkowskich

1. Wniosek o konwersję międzynarodowej rejestracji wskazującej Unię na zgłoszenie krajowego znaku towarowego lub na wskazanie państw członkowskich zgodnie z art. 112 i 159 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, bez uszczerbku dla wymogów określonych w art. 159 ust. 4–7 tego rozporządzenia, zawiera:

- a) numer rejestracyjny międzynarodowej rejestracji;
- b) datę międzynarodowej rejestracji lub datę wskazania Unii dokonanego po międzynarodowej rejestracji zgodnie z art. 3ter ust. 2 protokołu madryckiego oraz, w stosownych przypadkach, szczegółowe dane dotyczące zastrzeżenia pierwszeństwa międzynarodowej rejestracji zgodnie z art. 159 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 oraz szczegółowe dane dotyczące zastrzeżenia starszeństwa zgodnie z art. 34, 35 lub 153 rozporządzenia (WE) nr 207/2009;

- c) wskazania i elementy, o których mowa w art. 113 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 oraz w art. 22 lit. a), c) i d) niniejszego rozporządzenia.
2. Publikacja wniosku o konwersję, o którym mowa w ust. 1, zawiera szczegółowe dane określone w art. 23.

Artykuł 36

Przekształcenie międzynarodowej rejestracji wskazującej Unię na zgłoszenie unijnego znaku towarowego

Wniosek o przekształcenie zgodnie z art. 161 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 oprócz wskazań i elementów, o których mowa w art. 2 niniejszego rozporządzenia, zawiera:

- a) numer międzynarodowej rejestracji, która została unieważniona;
- b) datę, w której Biuro Międzynarodowe unieważniło międzynarodową rejestrację;
- c) odpowiednio, datę międzynarodowej rejestracji zgodnie z art. 3 ust. 4 protokołu madryckiego lub datę wpisu rozszerzenia terytorialnego na Unię dokonanego po międzynarodowej rejestracji zgodnie z art. 3ter ust. 2 protokołu madryckiego;
- d) w stosownych przypadkach datę pierwszeństwa zastrzeżonego w zgłoszeniu międzynarodowym, wpisaną w rejestrze międzynarodowym prowadzonym przez Biuro Międzynarodowe.

TYTUŁ XIV

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 37

Środki przejściowe

Niezależnie od przepisów art. 80 rozporządzenia delegowanego (UE) 2017/1430, przepisy rozporządzenia (WE) nr 2868/95 stosuje się nadal do postępowań w toku, jeżeli niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania zgodnie z jego art. 38, do czasu zakończenia takich postępowań.

Artykuł 38

Wejście w życie i stosowanie

1. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.
2. Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 października 2017 r., z zastrzeżeniem następujących odstępstw:
 - a) tytułu II nie stosuje się do zgłoszeń unijnego znaku towarowego złożonych przed powyższą datą ani do międzynarodowych rejestracji, dla których wskazania Unii dokonano przed tą datą;
 - b) art. 9 nie stosuje się do unijnych znaków towarowych zarejestrowanych przed powyższą datą;
 - c) art. 10 nie stosuje się do wniosków o zmianę złożonych przed powyższą datą;
 - d) art. 11 nie stosuje się do oświadczeń o podziale złożonych przed powyższą datą;
 - e) art. 12 nie stosuje się do wniosków o zmianę imienia i nazwiska lub nazwy lub adresu złożonych przed powyższą datą;
 - f) tytułu IV nie stosuje się do wniosków o rejestrację przeniesienia złożonych przed powyższą datą;

- g) tytułu V nie stosuje się do oświadczeń o zrzeczeniu się złożonych przed powyższą datą;
- h) tytułu VI nie stosuje się do zgłoszeń unijnych znaków wspólnych lub unijnych znaków certyfikujących złożonych przed powyższą datą ani do międzynarodowych rejestracji, dla których wskazania Unii dokonano przed tą datą;
- i) tytułu VII nie stosuje się do kosztów poniesionych w postępowaniach wszczętych przed powyższą datą;
- j) tytułu VIII nie stosuje się do publikacji dokonanych przed powyższą datą;
- k) tytułu IX nie stosuje się do wniosków o informację lub wgląd do akt złożonych przed powyższą datą;
- l) tytułu X nie stosuje się do wniosków o konwersję złożonych przed powyższą datą;
- m) tytułu XI nie stosuje się do dokumentów potwierdzających lub tłumaczeń złożonych przed powyższą datą;
- n) tytułu XII nie stosuje się do decyzji podjętych przed powyższą datą;
- o) tytułu XIII nie stosuje się do zgłoszeń międzynarodowych, powiadomień o okolicznościach i decyzjach dotyczących unieważnienia zgłoszenia unijnego znaku towarowego lub rejestracji, na podstawie której dokonana została międzynarodowa rejestracja, wniosków o rozszerzenie terytorialne, zastrzeżeń starszeństwa, powiadomień o tymczasowej odmowie z urzędu, powiadomień o unieważnieniu skutków międzynarodowej rejestracji, wniosków o konwersję międzynarodowej rejestracji na zgłoszenie krajowego znaku towarowego oraz wniosków o przekształcenie międzynarodowej rejestracji wskazującej Unię na zgłoszenie unijnego znaku towarowego, złożonych lub dokonanych przed powyższą datą, w zależności od przypadku.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 18 maja 2017 r.

W imieniu Komisji
Jean-Claude JUNCKER
Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (UE) 2017/1432**z dnia 7 sierpnia 2017 r.****zmieniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 dotyczące wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin w odniesieniu do kryteriów zatwierdzania substancji czynnych niskiego ryzyka****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 z dnia 21 października 2009 r. dotyczące wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin i uchylające dyrektywy Rady 79/117/EWG i 91/414/EWG⁽¹⁾, w szczególności jego art. 22 ust. 3 w powiązaniu z art. 78 ust. 1 lit. a)

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie (WE) nr 1107/2009 ma na celu ułatwienie wprowadzania na rynek środków ochrony roślin zawierających substancje czynne niskiego ryzyka dzięki wprowadzeniu kryteriów identyfikacji substancji czynnych niskiego ryzyka oraz przyspieszeniu procedury udzielania zezwoleń na środki ochrony roślin niskiego ryzyka.
- (2) W dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/128/WE⁽²⁾ promuje się zintegrowaną ochronę roślin, w której pierwszeństwo ma stosowanie środków ochrony roślin i innych metod niechemicznych mających jak najmniej skutków ubocznych dla zdrowia ludzi, organizmów innych niż zwalczane i dla środowiska. W szczególności jej art. 12 stanowi o stosowaniu środków ochrony roślin niskiego ryzyka, które należy uwzględniać w pierwszej kolejności w przypadku stosowania środków ochrony roślin na pewnych określonych obszarach, takich jak obszary użytkowane przez ogół społeczeństwa.
- (3) Zgodnie z art. 22 rozporządzenia (WE) nr 1107/2009 do identyfikacji substancji czynnych niskiego ryzyka spełniających kryteria określone w art. 4 tego rozporządzenia ma zastosowanie pkt 5 załącznika II do tego rozporządzenia.
- (4) Pkt 5 załącznika II odnosi się do niektórych kategorii zagrożeń określonych w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1272/2008⁽³⁾. Dla zapewnienia jasności oraz w celu uwzględnienia równoczesnego stosowania tego rozporządzenia należy podać więcej informacji dotyczących tych kategorii zagrożeń.
- (5) Zgodnie z art. 16 dyrektywy 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁽⁴⁾ substancje stanowiące znaczne ryzyko dla środowiska wodnego lub za jego pośrednictwem są określone na poziomie Unii jako substancje priorytetowe i wymienione w załączniku X do wspomnianej dyrektywy. Wymienionych tam substancji priorytetowych nie należy zatem uznawać za substancje czynne niskiego ryzyka.
- (6) Uwzględniając obecny stan wiedzy naukowej i technicznej, kryteria dotyczące trwałości i biokoncentracji mogłyby uniemożliwić zatwierdzanie jako substancji niskiego ryzyka niektórych naturalnie występujących substancji, takich jak niektóre składniki roślinne lub mineralne, stanowiących znacznie mniejsze zagrożenie niż inne substancje czynne. Należy zatem zezwolić na zatwierdzanie takich substancji jako substancji niskiego ryzyka, w przypadkach gdy są one zgodne z art. 22 rozporządzenia (WE) nr 1107/2009.
- (7) Substancje semiochemiczne, czyli substancje wydzielane przez rośliny, zwierzęta i inne organizmy, wykorzystywane do komunikacji wewnątrz- i międzygatunkowej, mają ukierunkowany i nietoksyczny sposób działania i występują naturalnie. Są one zazwyczaj skuteczne w bardzo niskich dawkach, często porównywalnych do poziomów, które występują naturalnie⁽⁵⁾. Zgodnie z obecnym stanem wiedzy naukowej i technicznej należy również wprowadzić przepis przewidujący uznawanie substancji semiochemicznych za substancje niskiego ryzyka.

⁽¹⁾ Dz.U. L 309 z 24.11.2009, s. 1.

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/128/WE z dnia 21 października 2009 r. ustanawiająca ramy wspólnotowego działania na rzecz zrównoważonego stosowania pestycydów (Dz.U. L 309 z 24.11.2009, s. 71).

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1272/2008 z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie klasyfikacji, oznakowania i pakowania substancji i mieszanin, zmieniające i uchylające dyrektywy 67/548/EWG i 1999/45/WE oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 (Dz.U. L 353 z 31.12.2008, s. 1).

⁽⁴⁾ Dyrektywa 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiająca ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej (Dz.U. L 327 z 22.12.2000, s. 1).

⁽⁵⁾ Sprawozdanie OECD z 5. seminarium grupy sterującej ds. biologicznych środków kontroli dotyczące technik stosowania mikrobiologicznych środków ochrony roślin i substancji semiochemicznych: scenariusze stosowania i powiązane zagrożenia ENV/JM/MONO(2015)38.

- (8) Substancje czynne w rozumieniu art. 2 rozporządzenia (WE) nr 1107/2009 obejmują mikroorganizmy, których właściwości różnią się od właściwości substancji chemicznych. Należy wprowadzić kryteria niskiego ryzyka mające zastosowanie do mikroorganizmów na podstawie obecnego stanu wiedzy naukowej i technicznej.
- (9) Mikroorganizmy, które mają wchodzić w skład środków ochrony roślin, są oceniane w kategorii szczepu zgodnie z określonymi wymogami dotyczącymi danych ustanowionymi w części B załącznika do rozporządzenia Komisji (UE) nr 283/2013⁽¹⁾. W związku z tym mikroorganizmy powinny być identyfikowane i charakteryzowane w kategorii szczepu również przy ocenie zgodności z kryteriami dotyczącymi substancji niskiego ryzyka, ponieważ właściwości toksykologiczne różnych szczepów należących do tego samego gatunku mogą się znacznie różnić. Dany mikroorganizm można uznać za stwarzający niskie ryzyko, o ile na poziomie szczepu nie wykazuje wielooporności na środki przeciwdrobnoustrojowe stosowane w medycynie lub weterynarii.
- (10) Należy wyraźnie wskazać, że bakulowirusy, które są specyficzną pod względem gospodarza rodziną wirusów atakujących wyłącznie stawonogi i występujących głównie w owadach z rzędu Lepidoptera, należy uznać za substancje niskiego ryzyka, ponieważ nie ma naukowych dowodów na to, że bakulowirusy mają niepożądane skutki dla zdrowia zwierząt i ludzi⁽²⁾. Dany bakulowirus należy uznać za substancję niskiego ryzyka, o ile na poziomie szczepu nie wykazał niepożądanych skutków dla zdrowia owadów niebędących przedmiotem zwalczania.
- (11) Należy zatem odpowiednio zmienić pkt 5 w załączniku II do rozporządzenia (WE) nr 1107/2009.
- (12) Zmienione kryteria odzwierciedlają obecny stan wiedzy naukowej i technicznej i służą sprecyzowaniu obecnych kryteriów określonych w pkt 5. Nowe kryteria powinny zatem zostać zastosowane jak najszybciej, z wyjątkiem przypadków, gdy stosowny komitet poddał pod głosowanie przedstawiony mu projekt rozporządzenia, który nie został przyjęty przez Komisję do dnia 28 sierpnia 2017 r.
- (13) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Roślin, Zwierząt, Żywności i Pasz,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W załączniku II do rozporządzenia (WE) nr 1107/2009 wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Pkt 5 załącznika II do rozporządzenia (WE) nr 1107/2009 zmienionego niniejszym rozporządzeniem, stosuje się od dnia 28 sierpnia 2017 r., z wyjątkiem procedur, w których komitet poddał pod głosowanie przedstawiony mu projekt rozporządzenia, który nie został przyjęty przez Komisję do dnia 28 sierpnia 2017 r.

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 283/2013 z dnia 1 marca 2013 r. ustanawiające wymogi dotyczące danych dla substancji czynnych, zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 dotyczącym wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin (Dz.U. L 93 z 3.4.2013, s. 1).

⁽²⁾ Panel EFSA BIOHAZ (Panel EFSA ds. zagrożeń biologicznych), 2013 r. „Scientific Opinion on the maintenance of the list of QPS biological agents intentionally added to food and feed” (Opinia naukowa dotycząca utrzymania wykazu czynników biologicznych ze statusem kwalifikowanego domniemania bezpieczeństwa celowo dodawanych do żywności i pasz) (wersja zaktualizowana w 2013 r.). Dziennik EFSA 2013;11(11):3449,107 s. doi:10.2903/j.efsa.2013.3449.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 7 sierpnia 2017 r.

W imieniu Komisji
Jean-Claude JUNCKER
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

Punkt 5 w załączniku II do rozporządzenia (WE) nr 1107/2009 otrzymuje brzmienie:

- „5. Substancje czynne niskiego ryzyka
- 5.1. Substancje czynne inne niż mikroorganizmy
- 5.1.1. Substancji czynnej innej niż mikroorganizm nie uznaje się za substancję niskiego ryzyka, w przypadku gdy należy do którejkolwiek z następujących kategorii:
- a) jest lub musi zostać zaklasyfikowana zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1272/2008 jako jedna z poniższych substancji:
- rakotwórcza kategorii 1 A, 1B lub 2,
 - mutagen kategorii 1 A, 1B lub 2,
 - działająca toksycznie na rozrodczość kategorii 1 A, 1B lub 2,
 - działająca uczulająco na skórę kategorii 1,
 - powodująca poważne uszkodzenie oczu kategorii 1,
 - działająca uczulająco na drogi oddechowe kategorii 1,
 - wykazująca ostrą toksyczność kategorii 1, 2 lub 3,
 - działająca toksycznie na narządy docelowe kategorii 1 lub 2,
 - działająca toksycznie na organizmy wodne, kategorii ostrej lub przewlekłej 1 na podstawie odpowiednich standardowych testów,
 - wybuchowa,
 - działająca żrąco na skórę kategorii 1 A, 1B lub 1C;
- b) została określona jako substancja priorytetowa na podstawie dyrektywy 2000/60/WE;
- c) uznaje się, że zaburza funkcjonowanie układu hormonalnego;
- d) ma działanie neurotoksyczne lub immunotoksyczne.
- 5.1.2. Substancji czynnej innej niż mikroorganizm nie uznaje się za substancję niskiego ryzyka, jeżeli jest trwała (okres półtrwania w glebie jest dłuższy niż 60 dni) lub jej współczynnik biokoncentracji jest wyższy niż 100.
- Naturalnie występująca substancja czynna, która nie odpowiada żadnej z kategorii wymienionych w pkt 5.1.1 lit. a)–d), może jednak zostać uznana za substancję niskiego ryzyka, nawet jeżeli jest trwała (okres półtrwania w glebie jest dłuższy niż 60 dni) lub jej współczynnik biokoncentracji jest wyższy niż 100.
- 5.1.3. Substancję czynną inną niż mikroorganizm wydzielaną i wykorzystywaną przez rośliny, zwierzęta i inne organizmy do komunikacji uznaje się za substancję niskiego ryzyka, jeżeli nie odpowiada ona żadnej z kategorii wymienionych w pkt 5.1.1 lit. a)–d).
- 5.2. Mikroorganizmy
- 5.2.1. Substancję czynną, która jest mikroorganizmem, można uznać za substancję niskiego ryzyka, o ile na poziomie szczepu nie wykazuje ona wielooporności na środki przeciwdrobnoustrojowe stosowane w medycynie lub weterynarii.
- 5.2.2. Bakulowirusy uznaje się za substancje niskiego ryzyka, o ile nie wykazały niepożądanych skutków dla zdrowia owadów niebędących przedmiotem zwalczania.”
-

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) 2017/1433**z dnia 7 sierpnia 2017 r.****rejestrujące w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych nazwę [Štajerski hmelj (ChOG)]**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 z dnia 21 listopada 2012 r. w sprawie systemów jakości produktów rolnych i środków spożywczych ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 52 ust. 3 lit. a),

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 50 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 1151/2012 wniosek Słowenii o rejestrację nazwy „Štajerski hmelj” jako chronione oznaczenie geograficzne (ChOG) został opublikowany w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* ⁽²⁾.
- (2) „Štajerski hmelj” to chmiel. Jego nazwa oznacza „chmiel ze Styrii”. Styria jest nazwą regionu historycznego związanego z terytoriami Austrii i Słowenii.
- (3) W dniu 26 sierpnia 2016 r. Komisja otrzymała powiadomienie o sprzeciwie oraz uzasadnione oświadczenie o sprzeciwie od Austrii. W dniu 12 września 2016 r. Komisja przekazała Słowenii powiadomienie o sprzeciwie oraz uzasadnione oświadczenie o sprzeciwie przesłane przez Austrię. W dniu 20 października 2016 r. Komisja otrzymała dodatkowe dokumenty uzupełniające uzasadnione oświadczenie o sprzeciwie.
- (4) Austria sprzeciwiła się rejestracji nazwy „Štajerski hmelj”, ponieważ mogłoby to zagrozić istnieniu austriacko-styryjskiego chmielu. „Chmiel ze Styrii” („Steirischer Hopfen”) jest wykorzystywany do produkcji piwa, a oznaczenie „styryjskie piwo ze styryjskiego chmielu” („Steirisches Bier aus steirischem Hopfen”) jest także marką, którą od dziesięcioleci tworzy Brau Union Österreich AG, zarówno w kraju, jak i za granicą. W związku z powyższym rejestracja nazwy „Štajerski hmelj” zaszkodziłaby interesom gospodarczym członków stowarzyszenia producentów chmielu oraz austriackich browarów.
- (5) Uznając ten sprzeciw za dopuszczalny, pismem z dnia 13 grudnia 2016 r. wraz z dodatkowymi dokumentami przesłanymi przez Austrię w celu uzupełnienia uzasadnionego oświadczenia o sprzeciwie, Komisja wezwała Słowenię i Austrię do przeprowadzenia w okresie trzech miesięcy odpowiednich konsultacji w celu osiągnięcia porozumienia, zgodnie z ich procedurami wewnętrznymi.
- (6) Strony osiągnęły porozumienie. Słowenia przekazała Komisji wyniki porozumienia w dniu 6 marca 2017 r.
- (7) Słowenia i Austria uznały, że stosowanie określeń „Hopfen aus der Steiermark” (chmiel ze Styrii) i „Hopfen aus der Südsteiermark” (chmiel ze Styrii południowej) odnoszących się do produktów wyprodukowanych w tych dwóch austriackich regionach powinno być nadal dozwolone na rynku nawet po rejestracji określenia „Štajerski hmelj” jako ChOG. Państwa te przyznały, że określenia „Hopfen aus der Steiermark” i „Hopfen aus der Südsteiermark” są wyraźnie związane z Austrią, nie oznaczają same w sobie niewłaściwego stosowania, imitowania bądź przywoływania nazwy „Štajerski hmelj” oraz nie wprowadzają konsumentów w błąd co do prawdziwego pochodzenia danego produktu.
- (8) Aby uniknąć jednak wprowadzenia konsumentów w błąd, Słowenia i Austria uzgodniły, że przy używaniu na rynku określeń „Hopfen aus der Steiermark” lub „Hopfen aus der Südsteiermark” na etykietach lub w prezentacji produktu, w tym samym polu widzenia, co jego nazwa – w postaci sformułowania, symbolu lub prezentacji – powinna zostać umieszczona wyraźna dodatkowa informacja dotycząca austriackiego pochodzenia tego produktu. Austriaccy producenci nie powinni umieszczać na opakowaniu elementów odnoszących się do Słowenii. W przypadku wywozu za granicę produktów noszących nazwę „Hopfen aus der Steiermark” lub „Hopfen aus der Südsteiermark” mogłaby ona zostać przetłumaczona wówczas wyłącznie jako „austriacki chmiel”. Jeśli konieczne jest przetłumaczenie nazwy „Štajerski hmelj” na język niemiecki, określenie „Štajerski” powinno

⁽¹⁾ Dz.U. L 343 z 14.12.2012, s. 1.⁽²⁾ Dz.U. C 194 z 1.6.2016, s. 6.

zachować swoją oryginalną formę, a w tłumaczeniu nie powinno zamieszczać się żadnych odniesień do nazw „Steiermark” i „Südsteiermark”.

- (9) Komisja zauważa, że w porozumieniu uznano, iż „Štajerski hmelj” spełnia wymogi dotyczące rejestracji jako ChOG, a także określono pewne warunki prawne w celu zapewnienia sprawiedliwego korzystania z praw pokrewnych.
- (10) W związku z powyższym należy wpisać nazwę „Štajerski hmelj” do rejestru chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Nazwa „Štajerski hmelj” (ChOG) zostaje zarejestrowana.

Nazwa podana w akapicie pierwszym określa produkt należący do klasy 1.8. Inne produkty wymienione w załączniku I do Traktatu (przyprawy itd.), określone w załączniku XI do rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 668/2014 ⁽¹⁾.

Artykuł 2

Określenie „Hopfen aus der Steiermark” lub „Hopfen aus der Südsteiermark” odnoszące się do chmielu wyprodukowanego w austriackich regionach „Styrii” i „Styrii południowej” może być nadal wykorzystywane na rynku pod warunkiem że na etykietach lub w prezentacji produktu, w tym samym polu widzenia, co jego nazwa, zostanie wyraźnie umieszczona – w postaci sformułowania, symbolu lub prezentacji – dodatkowa informacja dotycząca austriackiego pochodzenia tego produktu. Austriaccy producenci nie umieszczają na opakowaniu elementów odnoszących się do Słowenii.

Artykuł 3

Określenie „Hopfen aus der Steiermark” lub „Hopfen aus der Südsteiermark” wykorzystywane w obrocie chmielom produkowanym w austriackich regionach „Styrii” oraz „Styrii południowej” może być przetłumaczone wyłącznie jako „austriacki chmiel”. Jeśli nazwa „Štajerski hmelj” jest tłumaczona na język niemiecki, określenie „Štajerski” zachowuje swoją oryginalną formę, a w tłumaczeniu nie zamieszcza się żadnych odniesień do nazw „Steiermark” i „Südsteiermark”.

Artykuł 4

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 7 sierpnia 2017 r.

W imieniu Komisji
Jean-Claude JUNCKER
Przewodniczący

⁽¹⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 668/2014 z dnia 13 czerwca 2014 r. ustanawiające zasady stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 w sprawie systemów jakości produktów rolnych i środków spożywczych (Dz.U. L 179 z 19.6.2014, s. 36).

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) 2017/1434**z dnia 7 sierpnia 2017 r.****ustalające należności celne przywozowe w sektorze zbóż mające zastosowanie od dnia 8 sierpnia 2017 r.**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólną organizację rynków produktów rolnych oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 922/72, (EWG) nr 234/79, (WE) nr 1037/2001 i (WE) nr 1234/2007 ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 183,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Artykuł 1 ust. 1 rozporządzenia Komisji (UE) nr 642/2010 ⁽²⁾ przewiduje, że należności celne przywozowe na produkty objęte kodami CN 1001 11 00, 1001 19 00, ex 1001 91 20 [pszenica zwyczajna wysokiej jakości do siewu], ex 1001 99 00 [pszenica zwyczajna wysokiej jakości, inna niż do siewu], 1002 10 00, 1002 90 00, 1005 10 90, 1005 90 00, 1007 10 90 i 1007 90 00 są równe cenie interwencyjnej obowiązującej w odniesieniu do takich produktów przy przywozie, powiększonej o 55 % i zmniejszonej o cenę importową CIF mającą zastosowanie dla danej przesyłki. Należności te nie mogą jednak przekroczyć stawki określonej we wspólnej taryfie celnej.
- (2) Artykuł 1 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 642/2010 przewiduje, że do celów obliczenia należności celnych przywozowych, o których mowa w ust. 1 wymienionego artykułu, dla produktów określonych w tym ustępie regularnie ustanawia się reprezentatywne ceny importowe CIF.
- (3) Zgodnie z art. 2 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 642/2010 ceną używaną do obliczania należności celnej przywozowej produktów, o których mowa w art. 1 ust. 1 wymienionego rozporządzenia, jest dzienna reprezentatywna cena importowa CIF, ustalona w sposób określony w art. 5 wymienionego rozporządzenia.
- (4) Należy ustalić należności celne przywozowe na okres od dnia 8 sierpnia 2017 r., mające zastosowanie do czasu wejścia w życie nowych ustaleń.
- (5) Zgodnie z art. 2 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 642/2010 niniejsze rozporządzenie powinno wejść w życie z dniem jego opublikowania,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Od dnia 8 sierpnia 2017 r. w załączniku I do niniejszego rozporządzenia, na podstawie elementów znajdujących się w załączniku II, ustala się należności celne przywozowe w sektorze zbóż, o których mowa w art. 1 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 642/2010.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 7 sierpnia 2017 r.

W imieniu Komisji,

za Przewodniczącego,

Jerzy PLEWA

Dyrektor Generalny

Dyrekcja Generalna ds. Rolnictwa i Rozwoju Obszarów
Wiejskich

⁽¹⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 671.

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 642/2010 z dnia 20 lipca 2010 r. w sprawie zasad stosowania (należności celne przywozowe w sektorze zbóż) rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 (Dz.U. L 187 z 21.7.2010, s. 5).

ZAŁĄCZNIK I

Należności celne przywozowe na produkty, o których mowa w art. 1 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 642/2010, mające zastosowanie od dnia 8 sierpnia 2017 r

Kod CN	Wyszczególnienie towarów	Należność celna przywozowa ⁽¹⁾ (EUR/tonę)
1001 11 00	PSZENICA durum, do siewu	0,00
1001 19 00	PSZENICA durum wysokiej jakości, inna niż do siewu	0,00
	średniej jakości, inna niż do siewu	0,00
	niskiej jakości, inna niż do siewu	0,00
ex 1001 91 20	PSZENICA zwyczajna, do siewu	0,00
ex 1001 99 00	PSZENICA zwyczajna wysokiej jakości, inna niż do siewu	0,00
1002 10 00	ŻYTO, do siewu	5,16
1002 90 00	ŻYTO, inne niż do siewu	5,16
1005 10 90	KUKURYDZA do siewu, inna niż hybrydy	5,16
1005 90 00	KUKURYDZA inna niż do siewu ⁽²⁾	5,16
1007 10 90	Ziarno SORGO, inne niż hybrydy, do siewu	5,16
1007 90 00	Ziarno SORGO, inne niż do siewu	5,16

⁽¹⁾ Zgodnie z art. 2 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 642/2010 importer może skorzystać z obniżki należności celnych o:

- 3 EUR na tonę, jeśli port wyładunku znajduje się na Morzu Śródziemnym (poza cieśniną Gibraltaru) lub na Morzu Czarnym, jeśli towary przywożone są do Unii przez Ocean Atlantycki lub przez Kanał Sueski,
- 2 EUR na tonę, jeśli port wyładunku znajduje się w Danii, Estonii, Irlandii, na Łotwie, Litwie, w Polsce, Finlandii, Szwecji, Zjednoczonym Królestwie lub na atlantyckim wybrzeżu Półwyspu Iberyjskiego i jeśli towary przywożone są do Unii przez Ocean Atlantycki.

⁽²⁾ Importer może korzystać z obniżki o stałą stawkę zryczałtowaną w wysokości 24 EUR na tonę, jeśli spełnione są warunki ustanowione w art. 3 rozporządzenia (UE) nr 642/2010.

ZAŁĄCZNIK II

Czynniki uwzględnione przy obliczeniu należności ustalonych w załączniku I

1. Średnie z okresu referencyjnego, o którym mowa w art. 2 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 642/2010:

	(EUR/tonę)	
	Pszenica zwyczajna ⁽¹⁾	Kukurydza
Giełda	Minneapolis	Chicago
Notowanie	241,54	123,83
Premia za Zatokę	—	11,46
Premia za Wielkie Jeziora	31,54	—

⁽¹⁾ Premia dodatnia w wysokości 14 EUR/t włączona [art. 5 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 642/2010].

2. Średnie z okresu referencyjnego, o którym mowa w art. 2 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 642/2010:

Koszt frachtu: Zatoka Meksykańska–Rotterdam	16,58 EUR/tonę
Koszt frachtu: Wielkie Jeziora–Rotterdam	39,83 EUR/tonę

DECYZJE

DECYZJA RADY (UE) 2017/1435

z dnia 17 lipca 2017 r.

w sprawie stanowiska, jakie ma być zajęte w imieniu Unii Europejskiej w ramach Rady Stowarzyszenia ustanowionej na mocy Układu o stowarzyszeniu między Unią Europejską i Europejską Wspólnotą Energii Atomowej oraz ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Mołdawii, z drugiej strony, w odniesieniu do przyjęcia programu stowarzyszeniowego UE–Republika Mołdawii

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 217, w związku z art. 218 ust. 9, uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej i Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Układ o stowarzyszeniu między Unią Europejską i Europejską Wspólnotą Energii Atomowej oraz ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Mołdawii, z drugiej strony⁽¹⁾ (zwany dalej „Układem”), został podpisany w dniu 27 czerwca 2014 r. i wszedł w życie w dniu 1 lipca 2016 r.
- (2) Zgodnie z art. 436 ust. 1 Układu Rada Stowarzyszenia jest uprawniona do wydawania zaleceń dla osiągnięcia celów Układu.
- (3) Aby ułatwić stosowanie Układu, Strony zgodnie postanowiły opracować program stowarzyszeniowy w celu ustanowienia wykazu priorytetów współpracy w poszczególnych sektorach.
- (4) Strony uzgodniły program stowarzyszeniowy w celu ułatwienia realizacji Układu. Program stowarzyszeniowy zostanie przyjęty przez Radę Stowarzyszenia ustanowioną na mocy Układu.
- (5) Stanowisko Unii w ramach Rady Stowarzyszenia w odniesieniu do przyjęcia programu stowarzyszeniowego UE–Republika Mołdawii na lata 2017–2019 ma zostać przyjęte przez Radę,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Stanowisko, jakie ma być zajęte w imieniu Unii w ramach Rady Stowarzyszenia ustanowionej na mocy Układu o stowarzyszeniu między Unią Europejską i Europejską Wspólnotą Energii Atomowej oraz ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Mołdawii, z drugiej strony, w odniesieniu do przyjęcia programu stowarzyszeniowego UE–Republika Mołdawii na lata 2017–2019, oparte jest na projekcie zalecenia Rady Stowarzyszenia dołączonego do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Brukseli dnia 17 lipca 2017 r.

W imieniu Rady
F. MOGHERINI
Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 260 z 30.8.2014, s. 4.

PROJEKT

ZALECENIE RADY STOWARZYSZENIA UE–REPUBLIKA MOŁDAWII NR 1/2017**z dnia****w sprawie programu stowarzyszeniowego UE–Republika Mołdawii**

RADA STOWARZYSZENIA UE–REPUBLIKA MOŁDAWII,

uwzględniając Układ o stowarzyszeniu między Unią Europejską i Europejską Wspólnotą Energii Atomowej oraz ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Mołdawii, z drugiej strony,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Układ o stowarzyszeniu między Unią Europejską i Europejską Wspólnotą Energii Atomowej oraz ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Mołdawii, z drugiej strony⁽¹⁾ (zwany dalej „Układem”), został podpisany w dniu 27 czerwca 2014 r. i wszedł w życie w dniu 1 lipca 2016 r.
- (2) Zgodnie z art. 436 ust. 1 Układu Rada Stowarzyszenia jest uprawniona do wydawania zaleceń dla osiągnięcia celów Układu.
- (3) Zgodnie z art. 453 ust. 1 Układu Strony podejmują wszelkie ogólne lub szczególne środki wymagane w celu wypełnienia swoich zobowiązań w ramach Układu i zapewniają osiągnięcie celów określonych w Układzie.
- (4) W ramach przeglądu europejskiej polityki sąsiedztwa zaproponowano nowy etap współpracy z partnerami, przewidujący większe poczucie odpowiedzialności po obydwu stronach.
- (5) Unia i Republika Mołdawii postanowiły umocnić swoje partnerstwo, uzgadniając zestaw priorytetów na okres 2017–2019 w celu wsparcia i wzmocnienia odporności i stabilności Republiki Mołdawii przy jednoczesnym dążeniu do bliższego stowarzyszenia politycznego i głębszej integracji gospodarczej.
- (6) Strony uzgodniły treść programu stowarzyszeniowego UE–Republika Mołdawii, który będzie wspierał realizację Układu, ze szczególnym naciskiem na współpracę w ustalonych wspólnych obszarach zainteresowania,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ZALECENIE:

*Artykuł 1*Rada Stowarzyszenia zaleca, aby Strony realizowały program stowarzyszeniowy UE–Republika Mołdawii określony w załączniku⁽¹⁾.*Artykuł 2*

Program stowarzyszeniowy UE–Republika Mołdawii określony w załączniku zastępuje program stowarzyszeniowy UE–Republika Mołdawii przyjęty dnia 26 czerwca 2014 r.

Artykuł 3

Niniejsze zalecenie staje się skuteczne z dniem jego przyjęcia.

Sporządzono w ... [dzień miesiąc 2017 r.].

W imieniu Rady Stowarzyszenia
Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 260 z 30.8.2014, s. 4.

DECYZJA KOMISJI (UE) 2017/1436**z dnia 1 grudnia 2015 r.****w sprawie pomocy państwa na rzecz przekształcenia elektrowni w Lynemouth w elektrownię na biomasę SA.38762 (2015/C), którą Zjednoczone Królestwo planuje wdrożyć***(notyfikowana jako dokument nr C(2015) 8441)***(Jedynie tekst w języku angielskim jest autentyczny)****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), w szczególności jego art. 108 ust. 2 akapit pierwszy,

uwzględniając Porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym, w szczególności jego art. 62 ust. 1 lit. a),

po wezwaniu zainteresowanych stron do przedstawienia uwag ⁽¹⁾ zgodnie z przywołanymi artykułami i uwzględniając otrzymane odpowiedzi,

a także mając na uwadze, co następuje:

1. PROCEDURA

- (1) W następstwie kontaktów przedzgłoszeniowych w dniu 17 grudnia 2014 r. Zjednoczone Królestwo zgłosiło, zgodnie z art. 108 ust. 3 TFUE, wsparcie dla projektu przekształcenia elektrowni w Lynemouth w elektrownię na biomasę. W dniu 5 lutego 2015 r. przedstawiło ono Komisji dalsze dowody.
- (2) Pismem z dnia 19 lutego 2015 r. Komisja powiadomiła Zjednoczone Królestwo o swojej decyzji o wszczęciu postępowania określonego w art. 108 ust. 2 Traktatu w odniesieniu do wspomnianej pomocy („decyzja o wszczęciu postępowania”).
- (3) W dniu 23 marca 2015 r. Zjednoczone Królestwo przedstawiło Komisji swoje uwagi.
- (4) W dniu 10 kwietnia 2015 r. decyzja Komisji o wszczęciu postępowania została opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* (zob. przypis 1). Komisja wezwała zainteresowane strony do przedstawienia uwag.
- (5) Komisja otrzymała uwagi od 30 zainteresowanych stron. W dniu 20 maja 2015 r. uwagi te przekazano Zjednoczonemu Królestwu, które miało możliwość ustosunkowania się do nich. Zjednoczone Królestwo udzieliło odpowiedzi na te uwagi w dniu 12 czerwca 2015 r.
- (6) W dniu 23 lipca 2015 r. Komisja zwróciła się o przedstawienie dalszych informacji, które Zjednoczone Królestwo przekazało dnia 29 lipca 2015 r. W dniu 7 października 2015 r. Zjednoczone Królestwo przekazało dodatkowe informacje.

2. SZCZEGÓŁOWY OPIS ŚRODKA POMOCY**2.1. Projekt przekształcenia elektrowni w Lynemouth w elektrownię na biomasę i jego beneficjent**

- (7) W ramach procedury ostatecznej decyzji inwestycyjnej umożliwiającej wprowadzenie odnawialnych źródeł energii Zjednoczone Królestwo wybrało osiem projektów dotyczących energii ze źródeł odnawialnych ⁽²⁾. Wybrane projekty zostaną objęte wsparciem na podstawie umów inwestycyjnych. Zgłoszony projekt jest jednym z ośmiu projektów wybranych w ramach ostatecznej decyzji inwestycyjnej umożliwiającej wprowadzenie odnawialnych źródeł energii.

⁽¹⁾ Dz.U. C 116 z 10.4.2015, s. 52.

⁽²⁾ Komisja przyjęła decyzję w sprawie sześciu z wymienionych ośmiu projektów. W dniu 23 lipca 2014 r. przyjęto decyzję o niewnoszeniu zastrzeżeń w odniesieniu do pięciu projektów dotyczących morskiej energii wiatrowej (sprawy SA.38758, SA.38759, SA.38761, SA.38763 i SA.38812; (Dz.U. C 393 z 7.11.2014, s. 7), a w dniu 22 stycznia 2015 r. przyjęto decyzję o niewnoszeniu zastrzeżeń w odniesieniu do projektu dotyczącego elektrociepłowni Teesside wykorzystującej biomasę (SA.38796), decyzja dotychczas nieopublikowana).

- (8) Zgłoszony środek pomocy dotyczy przekształcenia elektrowni w Lynemouth zasilanej węglem w elektrownię zasilaną w całości biomasą. Elektrownia znajduje się w hrabstwie Northumberland na północno-wschodnim wybrzeżu Anglii. Właścicielem i operatorem elektrowni jest spółka Lynemouth Power Limited należąca w całości do RWE Supply & Trading GmbH.
- (9) Elektrownia w Lynemouth jest elektrownią węglową o mocy 420 MW, która rozpoczęła działalność komercyjną w 1972 r. Zgodnie z przedmiotowym wnioskiem elektrownia zostanie doposażona, aby umożliwić zasilanie jej wyłącznie biomasą. Ze względu na cechy charakterystyczne procesu spalania elektrownia będzie w stanie spalać wyłącznie granulaty drzewny jakości przemysłowej. Elektrownia zapewni dostawy energii elektrycznej do północnej sieci elektroenergetycznej zaopatrującej północno-wschodnią część Anglii. Zjednoczone Królestwo szacuje, że w przyszłości projekt ten przyczyni się do wytworzenia 0,7 % ostatecznej wielkości zużycia energii elektrycznej Zjednoczonego Królestwa.
- (10) Według szacunków Zjednoczonego Królestwa projekt pozwoli ograniczyć emisję CO₂ o około 17,7 mln ton w całym okresie jego realizacji wynoszącym 12 lat oraz dostarczyć około 2,3 TWh energii elektrycznej rocznie. Elektrownia będzie działała przy obciążeniu podstawowym, zapewniając w ten sposób możliwą do umieszczenia w harmonogramie dostarczania energii niskoemisyjną energię elektryczną.
- (11) Według władz Zjednoczonego Królestwa zakład jest zaprojektowany do działania przy nominalnej mocy 420 MW i współczynniku średniego obciążenia na poziomie 77 %⁽³⁾. Będzie on wykorzystywał rocznie około 1,44–1,56 mln ton suchego granulatu drzewnego, który w większości importowany będzie z południowo-wschodniej części Stanów Zjednoczonych ([60–80 %] całkowitego potrzebnego paliwa). Około [5–20 %] paliwa będzie pochodziło z Europy, a reszta z Kanady. Zakład nie zostanie przekształcony zgodnie z przepisami dotyczącymi spalania odpadów, dlatego nie będzie możliwe spalanie w nim odpadów drzewnych.
- (12) W tabeli przedstawiono prognozowane parametry operacyjne elektrowni w Lynemouth. Według władz Zjednoczonego Królestwa współczynnik obciążenia jest wypadkową ilości czasu, w którym elektrownia ma techniczną możliwość wytwarzania energii elektrycznej (po odliczeniu na przykład czasu potrzebnego na konserwację lub naprawę), i czasu, w którym zgodnie z grafikiem elektrownia ma faktycznie wytwarzać energię elektryczną (po odliczeniu na przykład czasu, w którym operator systemu dystrybucyjnego ogranicza produkcję energii przez elektrownię ze względu na ograniczenia sieci; wartość tę czasami nazywa się współczynnikiem obciążenia brutto). Przedstawiony w tabeli współczynnik obciążenia netto otrzymuje się, mnożąc średnią dyspozycyjność techniczną wynoszącą 80,77 % przez współczynnik obciążenia brutto wynoszący 95,51 %.

Parametry operacyjne elektrowni w Lynemouth

Koszty paliwa (GBP/G)	Sprawność cieplna (%)	Średni współczynnik obciążenia netto (%)
7,17	36,9	77

2.2. Krajowa podstawa prawna, finansowanie i budżet

- (13) Krajową podstawą prawną jest ustawa o energii z 2013 r. (ang. Energy Act 2013).
- (14) Szacuje się, że całkowity budżet projektu wynosi 0,8 mld GBP. Zjednoczone Królestwo potwierdziło, że beneficjent nie otrzyma żadnej pomocy przed terminem uruchomienia.
- (15) Pomoc wypłaci kontrahent będący podmiotem państwowym finansowanym z ustawowych opłat nałożonych na wszystkich licencjonowanych dostawców energii elektrycznej, bazując na udziale tych dostawców w rynku określonym na podstawie zużycia energii elektrycznej rozliczanego na podstawie pomiarów licznika. Dostawcy będą musieli pokryć swoje zobowiązania z zasobów własnych, ale będą mogli przerzucić koszty na konsumentów w ramach swoich ogólnych strategii cenowych.

⁽³⁾ W pierwotnym zgłoszeniu oszacowano, że współczynnik obciążenia wynosi 75,3 %; w późniejszym czasie Zjednoczone Królestwo dokonało jego aktualizacji.

2.3. Forma pomocy, czas trwania i koszty produkcji

- (16) Pomoc na rzecz projektu zostałaaby przyznana w postaci zmiennej premii (tzw. kontrakt na transakcje różnicowe) obliczanej jako różnica płatności pomiędzy wcześniej ustaloną ceną (kurs wykonania) a stwierdzoną rynkową ceną energii elektrycznej (cena referencyjna). Cena referencyjna to cena określona na podstawie ceny energii elektrycznej na hurtowym rynku terminowym w danym okresie. Beneficjent będzie uzyskiwać dochód ze sprzedaży energii elektrycznej na rynku, jednak w przypadku gdy średnia hurtowa cena energii elektrycznej jest niższa niż kurs wykonania, beneficjent otrzyma z tytułu tej różnicy dopłatę wyrównawczą od kontrahenta będącego spółką państwową ze Zjednoczonego Królestwa (Low Carbon Contracts Company Ltd – „kontrahent kontraktów na transakcje różnicowe”). Beneficjent poniesie jednak ryzyko nieosiągnięcia ceny referencyjnej oraz związane z wielkością obrotu ryzyko nieosiągnięcia przewidzianej wielkości sprzedaży ⁽⁴⁾.
- (17) Wysokość wsparcia na rzecz projektu dotyczącego biomasy określa się odpowiednio na podstawie administracyjnie ustalonego kursu wykonania. Kursy wykonania ustalono na takim poziomie, aby wsparcie w ramach ostatecznej decyzji inwestycyjnej umożliwiającej wprowadzanie odnawialnych źródeł energii zasadniczo odpowiadało wsparciu udzielanemu w ramach obecnego programu zobowiązania dotyczącego odnawialnych źródeł energii ⁽⁵⁾, tak by ułatwić przejście między systemami wsparcia.
- (18) Aby obliczyć kurs wykonania dla elektrowni przekształcanych w celu zasilania ich biomasą (mający zastosowanie do elektrowni w Lynemouth), Zjednoczone Królestwo uwzględniło w szczególności uśrednione koszty energii elektrycznej mieszczące się w przedziale 105–115 GBP/MWh. Zjednoczone Królestwo wyjaśniło, że poziom kursu wykonania dla projektów dotyczących przekształcenia elektrowni w celu zasilania ich biomasą obliczono, przyjmując stopy progowe ⁽⁶⁾ w przedziale 8,8–12,7 %.
- (19) Kurs wykonania mający zastosowanie do tego projektu wynosi 105 GBP/MWh (ceny z 2012 r. – corocznie indeksowane wskaźnikiem cen towarów konsumpcyjnych). Ta sama kwota w przeliczeniu na MWh będzie stanowiła maksymalny kurs wykonania oferowany elektrowniom przekształcanym w celu zasilania ich biomasą w ramach systemu kontraktów na transakcje różnicowe. Uśrednione koszty obejmują koszty finansowania nowych elektrowni w oparciu o wynoszącą 10 % stopę dyskontową w odniesieniu do wszystkich technologii. Zjednoczone Królestwo szczegółowo przedstawiło sposób obliczania tych kosztów, źródła wykorzystanych danych i uwzględnione stopy progowe ⁽⁷⁾.
- (20) Główne założenia przyjęte do obliczenia kursu wykonania, w tym dotyczące uśrednionych kosztów, cen paliw kopalnych, efektywnych stawek podatkowych, rabatów wynikających z umów zakupu energii oraz założenia dotyczące maksymalnego potencjału wymieniono w sprawozdaniu rządu Zjednoczonego Królestwa dotyczącym uśrednionych kosztów ⁽⁸⁾ oraz w sprawozdaniach Departamentu Energetyki i Zmiany Klimatu (ang. Department of Energy and Climate Change, DECC) ⁽⁹⁾. Do tego celu przyjmuje się, że hurtowa cena energii elektrycznej wynosi około 55 GBP/MWh w ujęciu realnym i wzrośnie do poziomu 65 GBP/MWh w 2020 r.
- (21) Na podstawie tego kursu wykonania wewnętrzną stopę zwrotu dla projektu oszacowano na poziomie 9,7 % w ujęciu realnym, przed opodatkowaniem. Proponowana umowa inwestycyjna wygaśnie z dniem 31 marca 2027 r. niezależnie od daty rozpoczęcia jej obowiązywania.

2.4. Kumulacja

- (22) Zjednoczone Królestwo wyjaśniło, że projekty, na których rzecz przyznano umowy inwestycyjne, w ramach nowego systemu wsparcia nie będą kwalifikowały się do otrzymania kontraktu na transakcje różnicowe w odniesieniu do tego samego wytwarzania energii elektrycznej. Ponadto żaden projekt, który otrzymuje płatności w ramach umów inwestycyjnych, nie będzie mógł otrzymać świadectwa spełnienia obowiązku stosowania energii odnawialnej w odniesieniu do tego samego wytwarzania energii elektrycznej. Ponadto energii ze źródeł odnawialnych wytworzonej dzięki wsparciu w ramach umowy inwestycyjnej nie będzie można wprowadzić do obrotu na rynku zdolności wytwórczych, a w okresie obowiązywania umowy inwestycyjnej na wytwarzanie tej energii nie zostanie przeznaczona pomoc inwestycyjna.

⁽⁴⁾ Szczegółowe informacje na temat mechanizmu wynagradzania opartego na kontrakcie na transakcje różnicowe można znaleźć w motywach 17–31 decyzji Komisji w sprawie SA.36196 Reforma rynku energii elektrycznej – kontrakt na transakcje różnicowe w zakresie odnawialnych źródeł energii (C(2014) 5079 final).

⁽⁵⁾ Program ten pierwotnie zatwierdzono decyzją Komisji z dnia 28 lutego 2001 r. w sprawie N504/2000, a następnie kilkakrotnie wprowadzono do niego zmiany. Komisja zatwierdziła obecną formę tego programu decyzją z dnia 2 kwietnia 2013 r. w sprawie SA.35565 (Dz.U. C 167 z 13.6.2013, s. 5). Pewne konkretne elementy zostały później zatwierdzone w odniesieniu do Irlandii Północnej (sprawa SA.36084) i Szkocji (sprawa SA.37453).

⁽⁶⁾ Stopę progową definiuje się jako minimalną stopę zwrotu konieczną do realizacji tego typu projektu.

⁽⁷⁾ Władze Zjednoczonego Królestwa opublikowały wszystkie powyższe elementy w dokumencie pt. „Electricity Generation Costs” („Koszty wytwarzania energii elektrycznej”), dostępnym na stronie <https://www.gov.uk/government/publications/electricity-generation-costs>

⁽⁸⁾ „Electricity Generation Costs December 2013” DECC (2013), dokument dostępny pod adresem: <https://www.gov.uk/government/publications/electricity-generation-costs>

⁽⁹⁾ Dokument dostępny pod adresem: <https://www.gov.uk/government/publications/electricity-market-reform-delivery-plan>

- (23) W oparciu o zasady opisane w motywie 22 Zjednoczone Królestwo potwierdziło, że ani wytwórca, ani żadna z jego bezpośrednich lub pośrednich zainteresowanych stron nie otrzymali żadnego innego wsparcia ze strony Zjednoczonego Królestwa ani któregośkolwiek innego państwa członkowskiego, nie przyznano im takiego wsparcia ani nie wystąpili oni o takie wsparcie.

2.5. Wykorzystanie i dostępność biomasy

- (24) Jak wyjaśniono w motywie 9 powyżej, elektrownia w Lynemouth będzie mogła spalać jedynie granulaty drzewny. Granulat drzewny wykorzystywany w elektrowni w Lynemouth będzie musiał spełniać kryteria Zjednoczonego Królestwa w zakresie zrównoważonego rozwoju, w tym kryterium ograniczenia o co najmniej 60 % emisji gazów cieplarnianych w porównaniu ze średnią intensywnością w unijnej sieci zasilanej paliwami kopalnymi (a mianowicie w porównaniu z unijną średnią dla węgla i gazu, mierzoną zgodnie z metodyką określoną w dyrektywie w sprawie odnawialnych źródeł energii). Wspomniane wartości docelowe zostaną podwyższone, tak aby osiągnąć zmniejszenie o co najmniej 72 % emisji gazów cieplarnianych od kwietnia 2020 r., a następnie o co najmniej 75 % od kwietnia 2025 r. Kryteria zrównoważonego rozwoju stosowane przez Zjednoczone Królestwo zawierają również przepisy mające na celu ochronę różnorodności biologicznej i unikanie nie zrównoważonych praktyk ⁽¹⁰⁾.
- (25) Oszacowano, że w 2011 r. światowy handel zrębkami wyniósł 22 mln ton w ujęciu rocznym. Popyt w Unii jest wyższy od produkcji, co oznacza, że granulaty drzewny jest importowany do Unii. W tym samym roku wielkość przywozu netto granulatu drzewnego do Unii była szacowana na 3,2 mln ton rocznie, a w 2012 r. zwiększyła się ona do około 4 mln ton rocznie.
- (26) Światowe zużycie granulatu drzewnego w 2012 r. szacowano na 22,4–24,5 mln ton ⁽¹¹⁾, z czego około 15,1 mln ton spożytkowano na terytorium Unii. Państwa członkowskie zużywające najwięcej granulatu drzewnego w elektrowniach to Zjednoczone Królestwo (1,3 mln ton w 2013 r.) ⁽¹²⁾, Belgia (1,3 mln ton), Niderlandy (1,2 mln ton), Dania (1 mln ton) i Szwecja (1 mln ton).

2.6. Przejrzystość

- (27) Odnośnie do sprawozdawczości i przejrzystości Zjednoczone Królestwo wskazało, że wszystkie umowy inwestycyjne przyznane w ramach procedury ostatecznej decyzji inwestycyjnej umożliwiającej wprowadzenie odnawialnych źródeł energii zostały opublikowane w internecie w takiej formie, w jakiej je podpisano ⁽¹³⁾.

2.7. Decyzja o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego

- (28) W dniu 19 lutego 2015 r. Komisja zadecydowała o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego dotyczącego zgodności pomocy z rynkiem wewnętrznym, w szczególności pod względem proporcjonalności pomocy i ryzyka zakłócenia na rynku.
- (29) Dokładniej rzecz ujmując, Komisja stwierdziła, że nie można wykluczyć ryzyka nadmiernej rekompensaty. Komisja zauważyła, że na wewnętrzną stopę zwrotu znaczący wpływ mają pierwotne założenia przyjęte w kalkulacjach finansowych oraz że wartości parametrów operacyjnych pierwotnie oszacowanych przez Zjednoczone Królestwo nie są w pełni zgodne z dostępnymi informacjami rynkowymi.
- (30) Komisja przeprowadziła obliczenie wrażliwości w celu oszacowania wpływu zmian średniej sprawności cieplnej elektrowni, współczynnika obciążenia i kosztów paliwa na wewnętrzną stopę zwrotu. Z obliczeń tych wynika, że gdyby sprawność cieplna i współczynnik obciążenia zwiększyły się o 5 %, a koszty paliwa zmniejszyły się o 5 %, wewnętrzną stopę zwrotu (w ujęciu realnym, przed opodatkowaniem) wzrosłyby z 9,7 % do 23,1 %. Analogiczne zwiększenie tych trzech parametrów o 10 % spowodowałoby wzrost wewnętrznej stopy zwrotu do 31,7 %. Komisja uznała zatem, że wątpliwości co do założeń przyjętych do kalkulacji kosztów mogą potencjalnie skutkować nadmierną rekompensatą.
- (31) Ponadto Komisja wyraziła obawę, że ilość surowców niezbędna do zasilania elektrowni w Lynemouth wyłącznie biomasą jest znacząca w porównaniu z rynkiem Unii Europejskiej i rynkiem światowym. Z danych z 2012 r. wynika, że elektrownia w Lynemouth odpowiadałaby za około 7,4 % światowego zużycia granulatu drzewnego, 11,2 % zużycia w Europie i 88,2 % zużycia w Zjednoczonym Królestwie przy zwiększonym przywozie.

⁽¹⁰⁾ Więcej informacji można znaleźć pod adresem: www.gov.uk/government/consultations/ensuring-biomass-affordability-and-value-for-money-under-the-renewables-obligation

⁽¹¹⁾ AEBIOM European Bioenergy Outlook 2013.

⁽¹²⁾ AEBIOM European Bioenergy Outlook 2013.

⁽¹³⁾ Umowy te są dostępne pod adresem: <https://www.gov.uk/government/publications/final-investment-decision-fid-enabling-for-renewables-investment-contracts>.

- (32) Komisja wyraziła wątpliwości co do tego, czy taki wzrost popytu w krótkim czasie mógłby zostać zaspokojony przez rynek granulatu drzewnego bez powodowania znacznych zakłóceń na rynku. Komisja zauważyła ponadto, że biomasa drzewna jest wykorzystywana jako surowiec w wielu gałęziach przemysłu (takich jak produkcja masy celulozowej oraz papieru lub tektury), i nie mogła wykluczyć zakłóceń na rynku.

3. UWAGI ZAINTERESOWANYCH STRON

- (33) Komisja otrzymała 30 uwag od zainteresowanych stron. W uwagach organizacji handlowych⁽¹⁴⁾ i parlamentarnych Zjednoczonego Królestwa podkreślano gospodarcze i społeczne znaczenie projektu. Lynemouth Power LTD i Spencer Group przedłożyły również pisma z wyrazami poparcia od różnych zainteresowanych stron.
- (34) Cztery organizacje pozarządowe podkreśliły ryzyko środowiskowe związane z projektem⁽¹⁵⁾. W przedstawionych uwagach w szczególności zakwestionowano wielkość ograniczenia emisji CO₂ uzyskanego poprzez wytwarzanie energii elektrycznej z przywożonej biomasy oraz wyrażono obawy odnośnie do potencjalnego negatywnego wpływu na zanieczyszczenie powietrza i różnorodność biologiczną.
- (35) Sześć organizacji wysunęło argument przemawiający za opinią, że elektrownia w Lynemouth może zakłócać konkurencję na rynku surowcowym włókien drzewnych. Otrzymane uwagi dotyczyły: wpływu wzrostu wykorzystania biomasy do wytwarzania energii elektrycznej na światowy rynek włókien drzewnych (federacja producentów płyt drewnianych ze Zjednoczonego Królestwa – ang. Wood Panel Industries Federation, WPF) oraz na europejską cenę surowców (europejska federacja producentów płyt drewnopochodnych – ang. European Panel Federation, EPF); wpływu na rynek papierówki w południowo-wschodniej części Stanów Zjednoczonych (amerykańskie stowarzyszenie przemysłu leśnego i papierniczego – ang. American Forest & Paper Association – oraz Steptoe & Johnson w imieniu zainteresowanego podmiotu z południowo-wschodniej części Stanów Zjednoczonych oraz użytkownika papierówki mającego siedzibę w Stanach Zjednoczonych) oraz wpływu na północnoamerykański rynek odpadów drzewnych (rada ds. ściółki i gleby, ang. Mulch & Soil Council).
- (36) Użytkownik papierówki mający siedzibę w Stanach Zjednoczonych oraz firma Steptoe & Johnson twierdzą, że chociaż przedmiotowe zakłady produkcyjne mają siedzibę w Stanach Zjednoczonych, półprodukty są wywożone do Unii. W związku z tym potencjalne zakłócenia na rynku mogą wpływać na działalność w Unii. WPF i EPF twierdzą w przedstawionych uwagach, że projekt przekształcenia elektrowni w Lynemouth może zakłócać konkurencję na rynku włókien drzewnych w Zjednoczonym Królestwie i Unii Europejskiej. Na poparcie tego twierdzenia federacja WPF przedstawiła dane wskazujące na wzrost cen trocin, zrębków i drewna okrągłego na rynku Zjednoczonego Królestwa uzyskane na podstawie badania. Z danych (wykres) wynika, że ceny wzrosły o około 80 % (dane nieskorygowane o stopę inflacji). Federacja EPF przedstawiła wykres dotyczący cen drewna okrągłego, trocin i zrębków w Europie pochodzący z badania przeprowadzonego przez firmę doradczą Ecofys⁽¹⁶⁾. Z danych tych wynika, że od 2009 r. miał miejsce wzrost o ok. 40 %. Z danych wynika jednak, że wzrost cen jest ograniczony do niektórych państw (Francja, Włochy, Austria, Szwecja, Zjednoczone Królestwo), podczas gdy w innych krajach ceny były stosunkowo stałe (Belgia, Hiszpania, Litwa, Słowacja).
- (37) W uwagach przedstawionych przez użytkownika papierówki mającego siedzibę w Stanach Zjednoczonych, amerykańskie stowarzyszenie przemysłu leśnego i papierniczego (ang. American Forest & Paper Association, AFPA) oraz Steptoe & Johnson twierdzi się, że ponieważ większość granulatu drzewnego będzie przywożona z południowo-wschodniej części Stanów Zjednoczonych, proponowany środek może zakłócać konkurencję na rynku amerykańskim.
- (38) Użytkownik papierówki mający siedzibę w Stanach Zjednoczonych oraz AFPA twierdzili, że całkowita produkcja drewna w południowo-wschodniej części Stanów Zjednoczonych w 2011 r. wyniosła 230 mln ton drewna świeżego (co odpowiada 107 mln ton drewna suchego, ponieważ ze względu na wilgotność potrzeba 2,15 tony drewna świeżego, aby uzyskać 1 tonę drewna suchego⁽¹⁷⁾). Z tej wartości łącznej ok. 115 mln ton drewna świeżego stanowiła papierówka (głównie papierówka z drewna iglastego). Na wykresie 1 pokazano masę całego drewna pozyskanego w południowo-wschodniej części Stanów Zjednoczonych w podziale na rodzaj produktu⁽¹⁸⁾.

⁽¹⁴⁾ lokalne partnerstwo na rzecz przedsiębiorczości w regionie North East, ang. North East Local Enterprise Partnership; izba handlowa regionu North East, ang. North East Chamber of Commerce; departament handlu i inwestycji Zjednoczonego Królestwa, ang. UK Trade & Investment.

⁽¹⁵⁾ Przyjaciele ziemi, ang. Friends of the Earth; rada ochrony zasobów naturalnych, ang. Natural Resources Defense Council; Fern oraz Biofuelwatch.

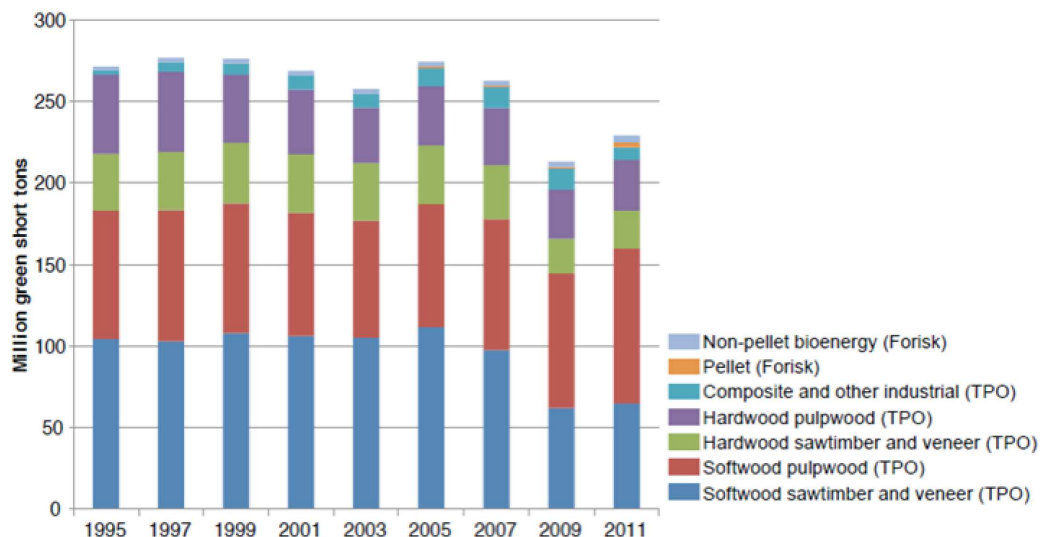
⁽¹⁶⁾ ECOFYS (2014), Carbon Leakage assessment for the European Panel Federation – Wood panel industry and the carbon leakage list 2015–2019 criteria.

⁽¹⁷⁾ Ze względu na spójność wszystkie dane dotyczące rynku papierówki i rynku południowo-wschodniej części Stanów Zjednoczonych przedstawiono w tonach drewna świeżego. Konsekwentnie stosuje się wskaźnik przeliczenia wynoszący 2,15 tony drewna świeżego na 1 tonę drewna suchego.

⁽¹⁸⁾ Karen Lee Abt, Robert C. Abt, Christopher S. Galik i Kenneth E. Skogn. 2014. „Effect of Policies on Pellet Production and Forests in the U.S. South”. Dostępne pod adresem: <http://www.srs.fs.usda.gov/pubs/47281>. Sprawozdanie to zostało przedłożone przez kilka stron w kontekście etapu otwarcia postępowania wyjaśniającego.

Wykres 1

Ścinka drewna na potrzeby wytwarzania produktów z drewna w południowej części Stanów Zjednoczonych w latach 1995–2011 (Abt i in., 2014)

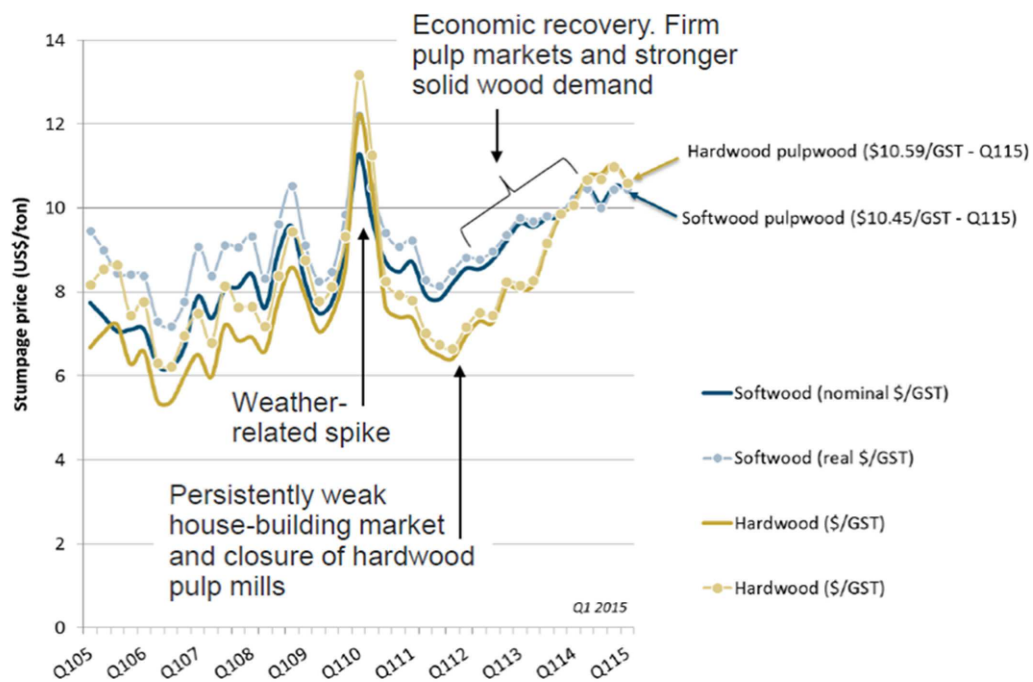
- (39) Z danych przedstawionych w tym sprawozdaniu wynika, że w ostatnich latach miały miejsce wzrost produkcji granulatu w południowo-wschodniej części Stanów Zjednoczonych oraz wzrost wywozu granulatu z tego samego obszaru w tym samym okresie. Z tego samego sprawozdania wynika, że zdolność produkcji granulatu drzewnego w południowo-wschodniej części Stanów Zjednoczonych wzrosła z 2 mln ton drewna świeżego w 2010 r. do 6 mln ton drewna świeżego w 2011 r. Niemal cała ta nowa zdolność służyła produkowaniu granulatu na potrzeby wywozu do państw członkowskich UE.
- (40) Według danych przedstawionych przez Steptoe & Johnson cena papierówki z drewna sosnowego w południowo-wschodniej części Stanów Zjednoczonych wzrosła o 25 % w latach 2011–2014, a cena papierówki z drewna liściastego – o 60 %. Według AFPA ceny zapasu na pniu papierówki z drewna sosnowego w południowej części Stanów Zjednoczonych wzrosły o 11 % w 2013 r. i o 10 % w 2014 r. Strony te twierdzą, że wzrost ten spowodowany jest zwiększeniem produkcji granulatu drzewnego. Użytkownik papierówki, o którym mowa w motywie 36 powyżej, nie przedstawił danych dotyczących kosztów, ale wysuwa podobne argumenty dotyczące ryzyka wzrostu ceny surowców wskutek stosowania subsydiowanego granulatu drzewnego.
- (41) Według danych przedstawionych przez Steptoe & Johnson cena papierówki z drewna sosnowego w południowo-wschodniej części Stanów Zjednoczonych wzrosła o 25 % w latach 2011–2014, a cena papierówki z drewna liściastego – o 60 %. Wspomniane strony twierdziły, że wzrost ten spowodowany jest zwiększeniem produkcji granulatu drzewnego.
- (42) Na poparcie tego twierdzenia użytkownik papierówki mający siedzibę w Stanach Zjednoczonych oraz AFPA przedłożyli badanie teoretyczne, w którym przeanalizowano wpływ gospodarczy dużego wzrostu produkcji granulatu na rynek włókien drzewnych w południowo-wschodniej części Stanów Zjednoczonych⁽¹⁹⁾. W badaniu tym przedstawiono scenariusze o wysokim wskaźniku rozpowszechnienia biomasy. Autorzy oszacowali przyszły popyt na granulaty drzewne z uwzględnieniem dużego rozpowszechnienia bioenergii (w tym tendencji w polityce krajowej i międzynarodowej oraz prognoz zawartych w unijnych krajowych planach działania w zakresie energii ze źródeł odnawialnych). W modelu wykorzystanym w badaniu zakłada się, że do 2020 r. w południowo-wschodniej części Stanów Zjednoczonych będzie produkowane nawet 44 mln ton drewna świeżego w postaci granulatu i zrębków. Zgodnie z wykorzystanym modelem ten duży dodatkowy popyt powoduje znaczny wzrost cen surowców w krótkim okresie (rzędu średnio 70 % dla całego rynku). W dłuższej perspektywie jednak zasoby leśne wzrosłyby w celu zaspokojenia popytu, a ceny by spadły.
- (43) Firma Steptoe & Johnson zwróciła uwagę, że liczba drzew sadzonych w celach komercyjnych w południowo-wschodniej części Stanów Zjednoczonych maleje od 30 lat. W połączeniu z wzrostem produkcji granulatu może to doprowadzić do ujemnych stóp wzrostu w tym regionie, prowadzących do stosowania niezrównoważonych praktyk środowiskowych i utraty różnorodności biologicznej.

⁽¹⁹⁾ Abt i in., 2014.

- (44) Użytkownik papierówki mający siedzibę w Stanach Zjednoczonych, EPF oraz Steptoe & Johnson wyrazili obawy odnośnie do skumulowanego wpływu innych dużych projektów (w szczególności projektów realizowanych przez elektrownię Drax w Zjednoczonym Królestwie) oraz ogólnej polityki europejskiej w zakresie biomasy.
- (45) Rada ds. ściółki i gleby wyraziła zaniepokojenie możliwymi zakłóceniami na północnoamerykańskim rynku odpadów drzewnych.
- (46) WPF, Steptoe & Johnson oraz rada ds. ściółki i gleby zakwestionowały wielkość redukcji emisji CO₂, którą osiągnięto by poprzez wytwarzanie energii elektrycznej z biomasy przywożonej z Ameryki Północnej. Firma Steptoe & Johnson wyraziła również wątpliwości co do proporcjonalności pomocy oraz przekazała dalsze dane dotyczące źródła drewna wykorzystywanego do produkcji granulatów oraz na temat potrzeb surowcowych przemysłu opakowaniowego.
- (47) Dwanaście ⁽²⁰⁾ przedsiębiorstw i stowarzyszeń branżowych przedstawiło argumenty techniczne podkreślające solidność i pozytywny wpływ projektu. Uwagi obejmowały m.in. następujące zagadnienia: wewnętrzną stopę zwrotu projektu; dostępność i zrównoważoność biomasy; rolę energii z biomasy w osiągnięciu przez Zjednoczone Królestwo celów w zakresie energii ze źródeł odnawialnych; oczekiwane parametry operacyjne elektrowni oraz logistykę dostaw paliwa.
- (48) Amerykańskie stowarzyszenie producentów granulatów przemysłowych w szczególności podkreśliło redukcję emisji związaną z bioenergią i zrównoważonym charakterem granulatów produkowanych w Stanach Zjednoczonych. Przekazało również dane dotyczące ceny surowców w południowo-wschodniej części Stanów Zjednoczonych (zob. wykres 2 poniżej).
- (49) Kanadyjskie stowarzyszenie producentów granulatów drzewnych przekazało dane dotyczące dostępności takich granulatów. W szczególności w przedstawionych uwagach zacytowano badanie przeprowadzone przez firmę doradczą Pöyry ⁽²¹⁾, zgodnie z którym regiony dostaw – południowo-wschodnia część Stanów Zjednoczonych, Kanada Zachodnia i Rosja – łącznie mają nadwyżkę surowca w wysokości 50 mln ton biomasy wysuszonej w piecu suszarniczym.

Wykres 2

Ceny zapasu na pniu w południowo-wschodniej części Stanów Zjednoczonych

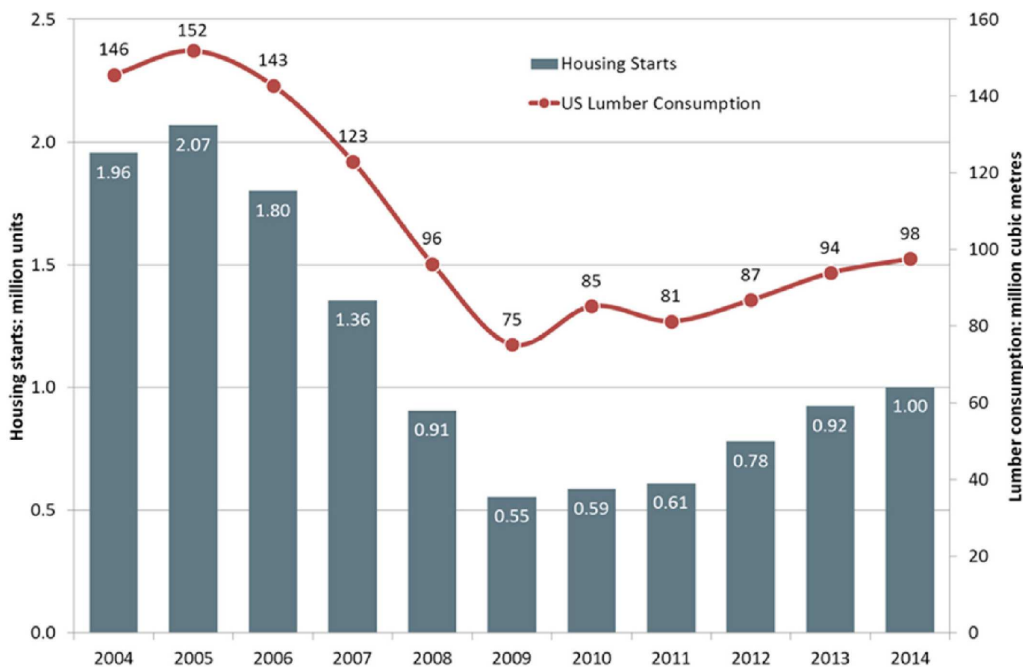
⁽²⁰⁾ RWE Group; EDF; Lynemouth Power LTD; stowarzyszenie energii odnawialnej, ang. Renewable Energy Association; Port na rzece Tyne; Dong Energy; Energy UK; amerykańskie stowarzyszenie producentów granulatów, ang. U.S. Industrial Pellet Association; kanadyjskie stowarzyszenie producentów granulatów, ang. Wood Pellet Association of Canada; Enviva; Doosan; europejska rada ds. granulatów, ang. European Pellet Council.

⁽²¹⁾ Pöyry. The Risk of Indirect Wood Use Change (Ryzyko pośredniej zmiany użytkowania drewna), sprawozdanie końcowe przygotowane dla Energie Nederland, lipiec 2014 r.

- (50) Enviva przedstawiła dane dotyczące prognoz popytu i podaży dla granulatu drzewnego. Według firmy Enviva w pierwszym kwartale 2015 r. realizowane były projekty dotyczące granulatu drzewnego, które po ukończeniu zwiększą światową zdolność produkcyjną łącznie o 18,1 mln ton suchego granulatu drzewnego. W uwagach przekazano również dane dotyczące produkcji drewna w Stanach Zjednoczonych (zob. wykres 3).

Wykres 3

Rozpoczęcie budów domów i zużycie drewna w Stanach Zjednoczonych, lata 2004–2014

- (51) Europejska rada ds. granulatów przedstawiła dane dotyczące ceny i dostępności granulatu drzewnego oraz cen surowców w Unii i w Stanach Zjednoczonych. Według europejskiej rady ds. granulatów silny wzrost popytu na granulaty w latach 2012–2014 nie doprowadził do znaczącego wzrostu cen granulatu. Na poparcie tego argumentu europejska rada ds. granulatów przekazała dane dotyczące ceny granulatu drzewnego w Stanach Zjednoczonych w okresie od grudnia 2013 r. do kwietnia 2015 r. oraz w Unii od stycznia 2011 r. do marca 2015 r. W obu przypadkach nie zaobserwowano wzrostu cen.
- (52) Zgodnie z tymi danymi silny wzrost popytu na granulaty w latach 2012–2014 nie doprowadził do znaczącego wzrostu cen granulatu.
- (53) Ponadto jeden podmiot (Société Générale) przekazał dane dotyczące rentowności projektu.

4. UWAGI ZJEDNOCZONEGO KRÓLESTWA

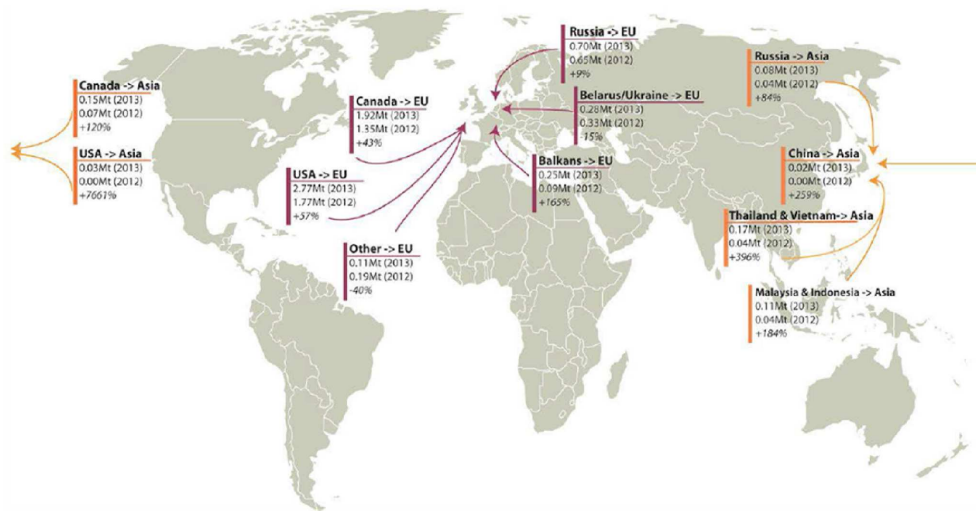
- (54) Zjednoczone Królestwo przekazało dodatkowe informacje na temat parametrów operacyjnych elektrowni w Lynemouth. W następstwie przeglądu danych dotyczących innych elektrowni wykorzystujących biomasę współczynnik obciążenia elektrowni w Lynemouth zwiększono z 75,3 % do 77 % (jak podano w tabeli, zob. także przypis 3). Ponadto Zjednoczone Królestwo wykazało, że w przypadku elektrowni węglowych w Zjednoczonym Królestwie w latach 2009–2013 sprawność cieplna elektrowni zasilanych pyłem węglowym wynosiła około 36 %. Zjednoczone Królestwo przedstawiło zestawienie kosztów paliwa i wyjaśniło, że wszystkie parametry operacyjne są wiarygodne, ponieważ zostały porównane z innymi elektrowniami i podane przeglądowi przez niezależnych ekspertów ⁽²²⁾.
- (55) Zjednoczone Królestwo twierdzi, że warunki ekonomiczne projektu dotyczącego elektrowni w Lynemouth znacznie się zmieniły od czasu zgłoszenia. W szczególności przewidywano, że realizacja projektu zostanie zlecona w trzecim kwartale 2016 r., ale Zjednoczone Królestwo szacuje, że nastąpi to obecnie przed drugą połową 2017 r. Ponieważ wsparcie na rzecz przekształcenia elektrowni w celu zasilania jej biomasą zakończy się w marcu 2027 r. niezależnie od daty jego rozpoczęcia, projekt stracił środki z dotacji w takiej wysokości, jaka zostałaby przyznana w okresie około jednego roku. Wzrosły również koszty inwestycji w ramach projektu. Co więcej, wskutek zmiany polityki od sierpnia 2015 r. odnawialne źródła energii elektrycznej nie będą zwolnione z podatku klimatycznego (podatku od emisji dwutlenku węgla). Ponadto deprecjacja funta w stosunku do dolara amerykańskiego dodatkowo zmniejszyła rentowność projektu.

⁽²²⁾ Oxera, Parsons, Brinckerhoff i Ramboll.

- (56) Zdaniem władz Zjednoczonego Królestwa zmiany te znacząco zmniejszyły rentowność projektu. Szacowana wewnętrzna stopa zwrotu wynosi obecnie około [3–8 %] w ujęciu realnym, przed opodatkowaniem.
- (57) W 2014 r. nastąpił wzrost światowego rynku granulatu drzewnego, osiągając poziom, w którym przedmiotem obrotu było 27 mln ton suchego granulatu. Zjednoczone Królestwo przekazało również dane dotyczące handlu na światowym rynku granulatu drzewnego (zob. wykres 4). Zużycie granulatu drzewnego w Unii wzrosło niemal dwukrotnie – z około 8 mln ton suchego granulatu w 2009 r. do około 16 mln ton suchego granulatu w 2013 r. ⁽²³⁾.

Wykres 4

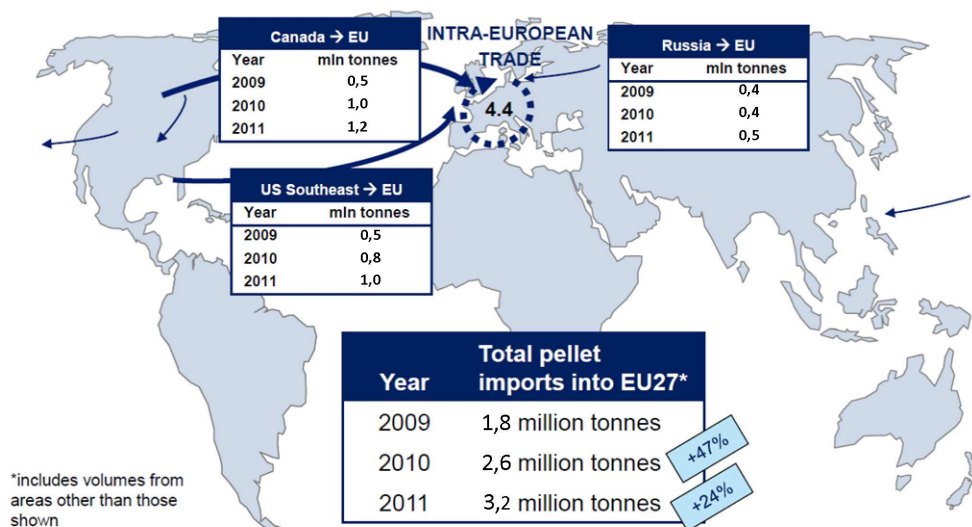
Handel przywożonym suchym granulatem drzewnym w UE, w tonach

- (58) Jak wynika z wykresu 5, przywóz suchego granulatu do Unii wzrósł z 1,8 mln ton w 2009 r. do 3,2 mln ton w 2011 r. W 2012 r. wielkość przywozu suchego granulatu do Unii wynosiła w przybliżeniu 4 mln ton, a oczekuje się, że w nadchodzących latach przywóz wzrośnie. W 2014 r. wielkość przywozu suchego granulatu drzewnego z południowo-wschodniej części Stanów Zjednoczonych do Unii wynosiła w przybliżeniu 7,3 mln ton ⁽²⁴⁾.

Wykres 5

Przywóz suchego granulatu drzewnego do UE, w tonach

Źródło: Dane Zjednoczonego Królestwa.

⁽²³⁾ AEBIOM, 2013.

⁽²⁴⁾ Dane Zjednoczonego Królestwa.

- (59) Zjednoczone Królestwo wyjaśniło również, że ogromna większość dostępnej podaży granulatu jest obecnie nabywana na podstawie indywidualnie negocjowanych umów (o okresie obowiązywania wynoszącym zazwyczaj 5–10 lat). Rynek kasowy granulatu drzewnego stanowi bardzo ograniczoną część ogólnej podaży granulatu drzewnego. Zakłady produkujące granulaty drzewne można zbudować w 18–30 miesięcy i mogą one mieć zabezpieczenie w postaci długoterminowej umowy na dostawy. Ze względu na niskie bariery dla nowych podmiotów wchodzących na rynek władze Zjednoczonego Królestwa twierdzą, że rynek granulatu drzewnego może sprostać wzrostowi popytu na granulaty niezbędny do zaopatrywania elektrowni w Lynemouth.
- (60) Na potwierdzenie tego argumentu Zjednoczone Królestwo porównało zużycie granulatu w Unii z ceną kasową w południowo-wschodniej części Stanów Zjednoczonych. Jak przedstawiono na wykresie 5, w latach 2009–2011 przywóz do Unii z południowo-wschodniej części Stanów Zjednoczonych podwoił się. W tym okresie ceny na rynku kasowym nie uległy znacznym zmianom mimo większego przywozu do Unii, jak pokazano na wykresie 6.

Wykres 6

Zużycie granulatu drzewnego i ceny kasowe FOB granulatu drzewnego w południowo-wschodniej części Stanów Zjednoczonych (lata 2009–2013)

[...] (*)

- (61) Zjednoczone Królestwo przekazało również dane dotyczące proponowanego łańcucha dostaw. Planuje się, że elektrownia w Lynemouth będzie pozyskiwać około [60–80 %] potrzebnego granulatu z południowo-wschodniej części Stanów Zjednoczonych. Około [5–20 %] będzie dostarczane z innych państw członkowskich, a reszta z Kanady Zachodniej. Elektrownia w Lynemouth zidentyfikowała [...] potencjalnych dostawców, z czego [...] w [...] różnych stanach południowo-wschodniej części Stanów Zjednoczonych, a [...] w Europie. Elektrownia w Lynemouth ma nie pozyskiwać biomasy ze Zjednoczonego Królestwa.
- (62) Zdaniem Zjednoczonego Królestwa wzrost cen surowców można wyjaśnić brakiem odpadów tartacznych. Zjednoczone Królestwo wyjaśniło, że odpady tartaczne powstają w dużych ilościach podczas obróbki tarcicy i mogą być wykorzystywane do produkcji granulatu drzewnego, jak również do innych zastosowań. Dostępność odpadów tartacznych jest jednak ograniczona i powiązana z produkcją tarcicy. Według Zjednoczonego Królestwa amerykański sektor budowlany nie odzyskał w pełni kondycji po kryzysie finansowym. Mniejsza liczba rozpoczętych nowych budów domów i mniejsza produkcja tarcicy ograniczają dostępną podaż odpadów tartacznych, które można byłoby wykorzystać do produkcji pulpy drzewnej i granulatu drzewnego. Zdaniem Zjednoczonego Królestwa niedobór odpadów tartacznych istotnie przyczynia się do wzrostu cen surowców.
- (63) Na poparcie tego argumentu władze Zjednoczonego Królestwa twierdzą, że wzrost cen surowców na rynkach lokalnych nie koreluje ze wzrostem produkcji granulatu. Na wykresie 7 przedstawiono wzrost ceny na lokalnych rynkach Stanów Zjednoczonych od drugiego kwartału 2013 r. do pierwszego kwartału 2015 r., wskazując rynki, na których dostrzeżono istotny wzrost produkcji granulatu.

Wykres 7

Wzrost ceny zapasu sosny na pniu na lokalnych rynkach Stanów Zjednoczonych między drugim kwartałem 2013 r. a pierwszym kwartałem 2015 r.

[...] (*)

- (64) Ponadto Zjednoczone Królestwo potwierdziło, że poprzez zmianę postanowień umowy elektrownia w Lynemouth może być zobowiązana do zmiany kryteriów zrównoważoności opisanych w motywie 24, na przykład w przypadku jakichkolwiek przyszłych europejskich obowiązkowych kryteriów zrównoważoności w odniesieniu do biomasy stałej.

5. OCENA ŚRODKA

- (65) Środek stanowi pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE, jeśli jest pomoc jest „przyznawana przez państwo członkowskie lub przy użyciu zasobów państwowych w jakiegokolwiek formie, która zakłóca lub grozi zakłóceniem konkurencji poprzez sprzyjanie niektórym przedsiębiorstwom lub produkcji niektórych towarów [...] w zakresie, w jakim wpływa na wymianę handlową między państwami członkowskimi”.

(*) Informacje poufne.

- (66) Jak stwierdzono w decyzji o wszczęciu postępowania z dnia 19 lutego 2015 r., beneficjent otrzyma pomoc operacyjną w postaci zmiennej premii (zob. motywy 16–19 powyżej) od kontrahenta będącego spółką państwową ze Zjednoczonego Królestwa, Low Carbon Contracts Company Ltd, w odniesieniu do wytwarzanej energii elektrycznej. W ramach środka promuje się wytwarzanie energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych (w tym przypadku z biomasy) przez wybranego beneficjenta. Państwa członkowskie prowadzą szeroko zakrojony handel energią elektryczną. Zgłoszony środek mógłby zatem zakłócać konkurencję na rynku energii elektrycznej oraz mieć wpływ na wymianę handlową między państwami członkowskimi. Elektrownia będzie ponadto konkurować na rynku surowcowym w zakresie biomasy wykorzystywanej jako paliwo. Dokładniej rzecz ujmując, ze względu na brak wystarczających lokalnych zasobów leśnych większość biomasy stałej potrzebnej jako paliwo w elektrowni będzie sprowadzana z zagranicy (zob. motyw 61).
- (67) Komisja stwierdza, że zgłoszony środek stanowi pomoc państwa w rozumieniu art. 107 Traktatu ⁽²⁵⁾.

5.1. Zgodność pomocy z prawem

- (68) Na podstawie informacji przekazanych przez Zjednoczone Królestwo Komisja zauważa, że nie podjęto ostatecznej decyzji inwestycyjnej. Żadne środki nie zostaną wypłacone przed uzyskaniem zatwierdzenia pomocy państwa. Komisja uznaje zatem, że Zjednoczone Królestwo wypełniło swoje zobowiązania wynikające z art. 108 ust. 3 TFUE.

5.2. Zgodność pomocy z rynkiem wewnętrznym

- (69) Komisja stwierdza, że zgłoszony środek ma na celu wspieranie wytwarzania energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii, a mianowicie biomasy stałej. Zgłoszony środek wchodzi w zakres wytycznych w sprawie pomocy państwa na ochronę środowiska i cele związane z energią w latach 2014–2020 (wytyczne dotyczące środowiska i energii) ⁽²⁶⁾. Komisja oceniła zatem zgłoszony środek na podstawie ogólnych zasad dotyczących zgodności ustanowionych w wytycznych dotyczących środowiska i energii (określonych w sekcji 3.2 tych wytycznych) oraz w oparciu o szczegółowe kryteria zgodności w odniesieniu do pomocy operacyjnej przyznanej na produkcję energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych (sekcja 3.3.2.1 wytycznych dotyczących środowiska i energii).

5.2.1. Cel stanowiący przedmiot wspólnego zainteresowania

- (70) Jak stwierdzono w decyzji o wszczęciu postępowania, Komisja zauważa, że celem zgłoszonego środka pomocy jest udzielenie Zjednoczonemu Królestwu pomocy w osiągnięciu celów w zakresie energii ze źródeł odnawialnych oraz celów w zakresie redukcji emisji CO₂ określonych przez UE w ramach jej strategii „Europa 2020” ⁽²⁷⁾. Jak opisano w motywie 10 powyżej, zgodnie z szacunkami Zjednoczonego Królestwa elektrownia ma wytwarzać około 2,3 TWh energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych, co pozwoli ograniczyć emisje CO₂ o 17,7 mln ton. Dlatego też zgodnie z pkt 30 i 31 oraz pkt 33 lit. a) wytycznych dotyczących środowiska i energii Zjednoczone Królestwo jednoznacznie przedstawiło oczekiwaną w wyniku projektu redukcję emisji CO₂ i oczekiwaną produkcję energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych. Komisja stwierdza, że zgłoszony środek pomocy służy osiągnięciu celu stanowiącego przedmiot wspólnego zainteresowania zgodnie z art. 107 ust. 3 lit. c) Traktatu.
- (71) Organizacje ekologiczne oraz firma Steptoe & Johnson zgłosiły obawy dotyczące wpływu projektu na środowisko. Zjednoczone Królestwo potwierdziło, że pomoc zostanie przyznana tylko na rzecz biomasy zgodnej z definicjami określonymi w wytycznych dotyczących środowiska i energii (zob. motyw 6 tych wytycznych). Komisja przypomina, że pomoc będzie służyć osiągnięciu celów środowiskowych określonych w motywie 69, a tym samym musi zostać poddana badaniu środowiskowemu przeprowadzanemu na potrzeby kontroli pomocy państwa. Oprócz pomyślnego przejścia tego badania dotyczącego pomocy państwa elektrownia będzie musiała osiągnąć zgodność ze wszystkimi mającymi zastosowanie przepisami ochrony środowiska, w szczególności w odniesieniu do wpływu na zanieczyszczenie powietrza. Elektrownia podlega dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE ⁽²⁸⁾, w której ustanowiono dopuszczalne wielkości emisji NO_x, SO₂ i cząstek stałych pochodzących z dużych obiektów energetycznego spalania, i musi jej przestrzegać. Ponadto Komisja zauważa, że granulaty drzewny wykorzystywane w elektrowni w Lynemouth będzie musiał spełniać kryteria zrównoważonego

⁽²⁵⁾ Zob. także decyzje w sprawach SA.38758, SA.38759, SA.38761, SA.38763 i SA.38812 oraz sprawa SA.38796 (decyzja dotychczas nieopublikowana), w której korzystano z podobnej pomocy w postaci kontraktu na transakcje różnicowe.

⁽²⁶⁾ Dz.U. C 200 z 28.6.2014, s. 1.

⁽²⁷⁾ Zob. dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniająca i w następstwie uchylająca dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE (Dz.U. L 140 z 5.6.2009, s. 16) i dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.U. L 275 z 25.10.2003, s. 32) oraz komunikat COM(2011) 0885 final.

⁽²⁸⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie emisji przemysłowych (zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola) (Dz.U. L 334 z 17.12.2010, s. 17).

rozwoju obowiązujące w Zjednoczonym Królestwie. Według władz Zjednoczonego Królestwa kryteria te, łącznie z minimalną wielkością ograniczenia emisji CO₂, oblicza się w kontekście cyklu życia. Kryteria zrównoważoności stosowane przez Zjednoczone Królestwo zawierają również przepisy mające na celu uniknięcie negatywnego wpływu na środowisko (takiego jak utrata różnorodności biologicznej).

5.2.2. Istnienie potrzeby interwencji państwa, efekt zachęty i adekwatność pomocy

- (72) W swojej decyzji o wszczęciu postępowania Komisja stwierdziła również, że przedmiotowa pomoc jest konieczna, ma efekt zachęty i jest adekwatna. W nawiązaniu do pkt 38, 107 i 115 wytycznych dotyczących środowiska i energii Komisja zauważa w szczególności, że niedoskonałości rynku (tj. nieuwzględnienie efektów zewnętrznych wykorzystywania paliw kopalnych w cenie energii) nie są w wystarczającym stopniu uwzględnione w obowiązujących ramach politycznych oraz że bez ocenianej pomocy operacyjnej projekt nie byłby opłacalny.
- (73) W odniesieniu do pkt 49 i 58 wytycznych dotyczących środowiska i energii Zjednoczone Królestwo wykazało, że uśrednione koszty energii elektrycznej są znacznie wyższe od oczekiwanej ceny rynkowej energii elektrycznej, a władze Zjednoczonego Królestwa przedstawiły analizę finansową wykazującą, że bez ocenianej pomocy wewnętrzna stopa zwrotu projektu byłaby ujemna. W takiej sytuacji uczestnicy rynku nie chcieliby inwestować w przedmiotowy projekt dotyczący biomasy. Pomoc zmienia zatem zachowanie beneficjenta. Zjednoczone Królestwo potwierdziło, że beneficjent był zobowiązany do złożenia wniosków oraz że wnioski te złożono przed rozpoczęciem prac nad projektem (pkt 51 wytycznych dotyczących środowiska i energii).
- (74) W odniesieniu do w szczególności do pkt 40 i 116 wytycznych dotyczących środowiska i energii Zjednoczone Królestwo wykazało, że pomoc jest adekwatnym instrumentem. Jak wyjaśniono w decyzji o wszczęciu postępowania, uśrednione koszty energii elektrycznej są wyższe od oczekiwanej ceny rynkowej energii elektrycznej, a bez pomocy państwa oczekiwana wewnętrzna stopa zwrotu byłaby ujemna. Aby zaradzić brakowi wystarczających przychodów w odniesieniu do konkretnego projektu, Zjednoczone Królestwo przyznaje pomoc państwa, która jest ukierunkowana w szczególności na konkretny projekt i uwzględnia potrzeby projektu, który należy zrealizować, nie przekraczając oczekiwanej wewnętrznej stopy zwrotu (np. mieści się w granicach stóp progowych opisanych w motywie 18 powyżej). W szczególności projekt dotyczący elektrowni w Lynemouth wybrano spośród kilku innych na potrzeby osiągnięcia unijnych celów w zakresie energii ze źródeł odnawialnych (zob. motyw 7 powyżej) i przyznano na ten projekt pomoc operacyjną w postaci kontraktu na transakcje różnicowe. W swojej decyzji w sprawie SA.36196⁽²⁹⁾ (Reforma rynku energii elektrycznej – kontrakt na transakcje różnicowe w zakresie odnawialnych źródeł energii) Komisja stwierdziła, że kontrakt na transakcje różnicowe jest adekwatnym instrumentem służącym osiągnięciu celu stanowiącego przedmiot wspólnego zainteresowania.
- (75) Komisja stwierdza zatem, że pomoc dla zgłoszonego projektu jest konieczna, posiada efekt zachęty oraz jest przyznana w postaci adekwatnego instrumentu.

5.2.3. Proporcjonalność

- (76) W swojej decyzji o wszczęciu postępowania Komisja wyraziła wątpliwości co do proporcjonalności pomocy (zob. motyw 28 powyżej). Komisja przypomina, że w odniesieniu do takiego projektu dotyczącego biomasy Zjednoczone Królestwo wyliczyło uśrednione koszty wytworzenia energii na podstawie wewnętrznej stopy zwrotu równej 10 % na co najmniej 105 GBP/MWh (zob. motyw 19). Komisja uważa te uśrednione koszty wytworzenia energii za odpowiednie, jak już potwierdzono we wcześniejszych decyzjach⁽³⁰⁾. Zjednoczone Królestwo wykazało, że pomoc na jednostkę energii nie przekracza różnicy między uśrednionymi kosztami wytworzenia energii a oczekiwaną ceną rynkową energii elektrycznej, ponieważ kurs wykonania (odzwierciedlający cenę rynkową powiększoną o opłatę) nie przekracza uśrednionych kosztów wytworzenia energii⁽³¹⁾. Ponadto Zjednoczone Królestwo potwierdziło, że pomoc zostanie przyznana do czasu pełnej amortyzacji inwestycji zgodnie z przyjętymi zasadami rachunkowości.
- (77) W przypadku zgłoszonego projektu stopa progowa wynosi 8,8–12,7 % w ujęciu realnym przed opodatkowaniem, jak opisano w motywie 18 powyżej, i została ona przyjęta przez Komisję w swojej decyzji o wszczęciu postępowania. Była ona zgodna ze stopami zatwierdzonymi wcześniej przez Komisję w odniesieniu do projektów dotyczących biomasy w Zjednoczonym Królestwie⁽³²⁾. Komisja oceni, czy wewnętrzna stopa zwrotu projektu jest zgodna ze stopą progową.

⁽²⁹⁾ Dz.U. C 393 z 7.11.2014, s. 2.

⁽³⁰⁾ Zob. np. decyzje w sprawach SA.38758, SA.38759, SA.38761, SA.38763 i SA.38812 oraz decyzja w sprawie SA.38796 (decyzja dotychczas nieopublikowana).

⁽³¹⁾ Więcej szczegółowych informacji na temat uśrednionych kosztów wytworzenia energii w ramach projektu można znaleźć w motywach 20–33 decyzji o wszczęciu postępowania.

⁽³²⁾ Zob. np. program zobowiązania dotyczącego odnawialnych źródeł energii – SA.35565 (Dz.U. C 167 z 13.6.2013, s. 5).

- (78) W następstwie decyzji o wszczęciu postępowania Zjednoczone Królestwo przedstawiło zaktualizowane informacje na temat projektu, wskazujące, że wewnętrzna stopa zwrotu dla projektu dotyczącego elektrowni w Lynemouth jest znacznie niższa w porównaniu z analogiczną stopą podaną w zgłoszeniu, głównie z powodu utraty środków z dotacji w takiej wysokości, jaka zostałaby przyznana w okresie około jednego roku, wyższych kosztów inwestycji, zniesienia zwolnienia z podatku klimatycznego oraz niekorzystnych zmian kursów walutowych. Ponadto władze Zjednoczonego Królestwa zaktualizowały jeden z parametrów operacyjnych, współczynnik obciążenia, który ma obecnie korzystniejszą wartość.
- (79) Zgodnie z przedłożonymi kalkulacjami finansowymi wewnętrzna stopa zwrotu dla projektu wynosi obecnie około [3–8 %] w ujęciu realnym przed opodatkowaniem, czyli jest znacznie niższa od stopy progowej, a zatem już wskazuje na brak nadmiernej rekompensaty. Niemniej jednak Komisja zauważa, że nadal mogą ulec zmianie parametry operacyjne, takie jak: średnia sprawność cieplna, współczynnik obciążenia i koszt paliwa.
- (80) W tym kontekście Zjednoczone Królestwo przekazało dane wykazujące, że sprawność cieplna elektrowni zasilanych pyłem węglowym wynosi około 36 %, informacje rynkowe wskazują zaś na to, że w przypadku tego rodzaju projektu przekształcenia elektrowni w celu zasilania jej biomasą można osiągnąć sprawność cieplną wynoszącą około 38–39 %. Wydaje się zatem, że wzrost sprawności cieplnej o 10 %, o którym mowa w decyzji o wszczęciu postępowania, nie jest realistyczny.
- (81) Jak wykazano powyżej, współczynnik obciążenia w ramach projektu (zob. motyw 12) został zwiększony do 77 % na podstawie analizy danych dotyczących innych elektrowni wykorzystujących biomasę, które Zjednoczone Królestwo poddało przeglądowi w następstwie decyzji o wszczęciu postępowania. Ponadto informacje przedłożone przez Zjednoczone Królestwo wskazują na to, że współczynnik obciążenia netto w przypadku tego typu elektrowni nie przekraczałby około 80 % ⁽³³⁾.
- (82) Jeśli chodzi o koszty paliwa, Zjednoczone Królestwo szczegółowo wyjaśniło koszt zapewnienia wystarczających dostaw granulatu drzewnego. Dostarczona dokumentacja została zweryfikowana przez niezależnych ekspertów i zawiera ona szczegółowy podział głównych elementów kosztów w łańcuchu dostaw do elektrowni w Lynemouth, w tym kosztów produkcji, transportu i logistyki (z uwzględnieniem kosztów związanych z modernizacją obiektów portowych konieczną ze względu na elektrownię w Lynemouth). Na podstawie przedstawionych wyjaśnień Komisja stwierdza, że koszt paliwa wynoszący 7,17 GBP/GJ stanowi racjonalny szacunek oczekiwanego kosztu paliwa.
- (83) Wewnętrzną stopę zwrotu oszacowano przy założeniu, że sprawność cieplna i współczynnik obciążenia zwiększyłyby się o 5 %, a koszty paliwa zmniejszyłyby się o 5 %. Zmiany tej wielkości uznaje się za zgodne z realistycznymi zakresami parametrów operacyjnych, o których mowa w motywach 79–81. Takie łączne zmiany spowodowałyby wzrost wewnętrznej stopy zwrotu (w ujęciu realnym przed opodatkowaniem) z około [3–8 %] do [...]. Wartość ta nadal mieści się w zakresie stóp progowych przewidzianych przez Zjednoczone Królestwo.
- (84) W świetle powyższych ustaleń Komisja stwierdza, że przedmiotowa pomoc nie prowadzi do nadmiernej rekompensaty. Zgłoszony środek jest zatem proporcjonalny pod względem osiągnięcia celu stanowiącego przedmiot wspólnego zainteresowania.

5.2.4. Unikanie nadmiernego negatywnego wpływu na konkurencję i handel

- (85) Oceniając zgodność środka pomocy państwa, Komisja musi ustalić, że „negatywny wpływ środka pomocy w postaci zakłóceń konkurencji i oddziaływania na handel między państwami członkowskimi był ograniczony i zrównoważony pozytywnymi efektami w postaci wkładu w osiągnięcie celu stanowiącego przedmiot wspólnego zainteresowania” (zob. pkt 88 wytycznych dotyczących środowiska i energii).
- (86) W odniesieniu do pkt 94–96 wytycznych dotyczących środowiska i energii Komisja stwierdza, że przedmiotowy środek nie wywiera wyraźnego negatywnego wpływu, ponieważ pomoc jest proporcjonalna i nie prowadzi wyłącznie do przeniesienia działalności bez wpływu na środowisko. Pomoc posłuży przekształceniu elektrowni węglowej w Lynemouth w elektrownię na biomasę, co spowoduje ograniczenie emisji CO₂ (zob. motyw 10 powyżej).
- (87) Przy ocenie negatywnych skutków środka pomocy Komisja skupia się na zakłóceniach wynikających z przewidywanego wpływu pomocy na konkurencję na właściwych rynkach produktowych i lokalizację działalności gospodarczej (zob. pkt 97 wytycznych dotyczących środowiska i energii). Ponieważ pomoc przyznawana jest na wytwarzanie energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych, właściwym rynkiem produktowym jest rynek energii elektrycznej.

⁽³³⁾ Założenia te są zgodne z danymi przekazanymi przez Société Générale w uwagach (zob. motyw 53 powyżej).

- (88) Po pierwsze, Komisja przypomina, że beneficjent ma ograniczony udział w rynku (0,7 % rynku wytwarzania energii elektrycznej w Zjednoczonym Królestwie). Po drugie, w odniesieniu do pkt 101 wytycznych dotyczących środowiska i energii Komisja zauważa ponadto, że projekt polega na modernizacji istniejącej elektrowni węglowej, a tym samym nie wyrzeze negatywnego wpływu, w szczególności takiego jak zwiększenie władzy rynkowej beneficjenta. W związku z powyższym Komisja stwierdza, że przedmiotowy środek nie miałby znacznego wpływu na konkurencję na rynku wytwarzania energii elektrycznej w Zjednoczonym Królestwie.
- (89) W swojej decyzji o wszczęciu postępowania Komisja wyraziła wątpliwości co do tego, czy projekt zakłóca konkurencję na rynku granulatu drzewnego oraz na rynku wyższego szczebla, tj. rynku surowców, w zakresie sprzecznym ze wspólnym interesem. Z uwagi na cechy szczególne tego indywidualnie zgłoszonego projektu Komisja poszerzyła analizę o wpływ pośredni na rynki wtórne.

5.2.5. Zakłócenia na rynku granulatu drzewnego

- (90) Komisja najpierw przypomina, że w elektrowni w Lynemouth będzie można używać wyłącznie przemysłowego granulatu drzewnego. Chociaż w niektórych elektrowniach można częściowo zastąpić granulatem drzewny innymi paliwami, z uwagi na konstrukcję elektrowni w Lynemouth nie należy oczekiwać, by w tym przypadku można było zastąpić granulatem drzewny innym produktem. Na potrzeby analizy skali zakłócenia konkurencji wskutek projektu właściwym rynkiem produktowym jest rynek przemysłowego granulatu drzewnego.
- (91) Z danych przekazanych przez Zjednoczone Królestwo (zob. wykres 4) wynika, że granulatem drzewny jest przedmiotem handlu między głównymi obszarami produkcji i konsumpcji. Ponadto w ciągu ostatnich kilku lat przepływy handlowe znacznie wzrosły (o ponad 40 % w ciągu jednego roku). Ponadto z danych przekazanych przez Zjednoczone Królestwo wynika, że przywóz granulatu drzewnego do UE z południowo-wschodniej części Stanów Zjednoczonych podwoił się w latach 2009–2011 (jak przedstawiono na wykresie 5).
- (92) W związku z tym na podstawie przepływów handlowych i wielkości przywozu do Unii Komisja stwierdza, że rynek granulatu drzewnego nie jest ograniczony do jednego państwa członkowskiego ani do Unii, lecz na potrzeby oceny zakłóceń na rynku granulatu drzewnego należy go uznać za rynek światowy.
- (93) W 2014 r. nastąpił wzrost światowego rynku granulatu drzewnego, osiągając poziom, w którym przedmiotem obrotu było 27 mln ton suchego granulatu. Zużycie granulatu drzewnego w Europie wzrosło dwukrotnie w latach 2009–2012 (jak pokazano na wykresie 5). Pomimo tego wzrostu z danych przedstawionych na wykresie 6 wynika, że ceny na rynku kasowym nie uległy znacznej zmianie.
- (94) Ponadto na podstawie informacji przedłożonych w odpowiedzi na decyzję o wszczęciu postępowania Komisja zauważa, że zakup większości granulatu obecnie odbywa się na podstawie indywidualnie negocjowanych umów. Zakłady produkujące granulatem drzewny można zbudować w ciągu dwóch lat od podpisania nowych umów i zabezpieczenia sprzedaży (lub wcześniej). Wydaje się zatem, że bariery rynkowe dla nowych zakładów produkcyjnych są niskie. Niedawny wzrost zdolności produkcji granulatu drzewnego zarówno w południowo-wschodniej części Stanów Zjednoczonych, jak i w Unii ⁽³⁴⁾ potwierdza to spostrzeżenie.
- (95) Ilość granulatu drzewnego, jakiej potrzebuje elektrownia w Lynemouth, stanowi około 5,5 % światowego rynku granulatu drzewnego w 2014 r. Jest to znacznie mniej niż 7,4 % oszacowane na podstawie danych z 2012 r. w decyzji o wszczęciu postępowania. Z uwagi na fakt, że nowe zakłady produkujące granulatem drzewny można budować mniej więcej równolegle – pod względem czasu trwania – z realizacją projektu przekształcenia elektrowni (zob. motywy 59 i 60), można oczekiwać, że dodatkowe zdolności produkcyjne staną się dostępne wraz z dodatkowym popytem, jak potwierdził przewidywany łańcuch dostaw na potrzeby projektu.
- (96) Również jeżeli wziąć pod uwagę przeszłość, poziomy przywóz i zużycia granulatu szybko wzrosły w Unii, co stanowi kolejny wskaźnik przemawiający za tym, że rynek granulatu drzewnego może pochłoniąć duży wzrost popytu na granulatem drzewny. Należy również zauważyć, że cena kasowa w południowo-wschodniej części Stanów Zjednoczonych – głównym obszarze, z którego ma być pozyskiwany granulatem drzewny na potrzeby projektu – nie zmieniła się znacznie (wykres 6), podczas gdy przywóz do Unii z tego regionu zwiększył się (wykres 5).
- (97) Z analizy wynika, że rynek granulatu drzewnego jest rynkiem globalnym i może dostosować się do wzrostu popytu na granulatem drzewny oczekiwanego w wyniku projektu. Komisja stwierdza zatem, że pomoc nie wywiera negatywnego wpływu na warunki wymiany handlowej na rynku granulatu drzewnego w zakresie sprzecznym ze wspólnym interesem (redukcja emisji CO₂ i zwiększenie produkcji energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych).

⁽³⁴⁾ Zob. np. wykres 2 w decyzji o wszczęciu postępowania (Dz.U. C 116 z 10.4.2015, s. 52).

5.2.6. Zakłócenia na rynku surowców

- (98) W decyzji o wszczęciu postępowania Komisja zauważyła (zob. motyw 75 decyzji o wszczęciu postępowania), że zwiększony popyt na granulaty drzewny może prowadzić do dalszych zakłóceń na rynku surowców (tj. na rynku włókna drzewnego). W związku z tym przypomina się, że pomoc przyznaje się w przeliczeniu na MWh energii elektrycznej wytworzonej przez elektrownię w Lynemouth. Potencjalne zakłócenia na rynku granulatu drzewnego i rynku surowców nie wynikają z dotacji bezpośrednich na granulaty drzewny lub surowiec, lecz ze zwiększonego zapotrzebowania na paliwo do celów produkcji energii elektrycznej. Ponadto wpływ na rynek surowców jest pośredni w porównaniu z zakłóceniami na rynku granulatu drzewnego.
- (99) Chociaż możliwe jest transportowanie granulatu za granicę, ze względów ekonomicznych surowce używane przez przemysł produkujący granulaty drzewny można zazwyczaj transportować tylko na ograniczone odległości. Zakłady produkujące półprodukty z papierówki pozyskują dostawy drewna z obszaru w promieniu średnio około 100–150 km (zwanego strefą zasięgu zakładu). Aby ocenić wpływ tych zakładów na konkurencję, należy zatem ustalić, z którego rynku lokalnego będzie lub prawdopodobnie będzie pozyskiwany granulaty drzewny.
- (100) Jak wyjaśniono w motywie 11 powyżej, elektrownia w Lynemouth ma pozyskiwać około [60–80 %] całego granulatu drzewnego potrzebnego jako paliwo z południowo-wschodniej części Stanów Zjednoczonych. Około [5–20]–15 % granulatu będzie pochodziło z innych państw członkowskich. Oznacza to, że około [...] mln ton suchego granulatu rocznie będzie pozyskiwane z innych państw członkowskich od około 16 różnych dostawców. Stanowiłoby to około [...] zużycia granulatu drzewnego w UE (zob. wykres 6). Poza tym elektrownia w Lynemouth ma nie pozyskiwać biomasy ze Zjednoczonego Królestwa. Jest więc mało prawdopodobne, żeby projekt doprowadził do wzrostu cen surowców na rynku Zjednoczonego Królestwa lub na rynku Unii Europejskiej, jak twierdzą odpowiednio EPF i WPF. Przedmiotowy środek nie powinien zatem prowadzić do wystąpienia nadmiernych zakłóceń konkurencji w Unii. Ponieważ większość granulatu drzewnego pozyskuje się spoza Unii, a rynek surowców jest rynkiem lokalnym, wpływ występuje poza obszarem Unii.
- (101) Około [10–30 %] potrzebnego granulatu drzewnego będzie pochodziło z Kanady. Uważa się, że potencjalne dostawy z Kanady będą znacznie większe niż z Europy. Z danych przedłożonych przez kanadyjskie stowarzyszenie producentów granulatu wynika, że szacowana nadwyżka biomasy suchej w Kanadzie Zachodniej wynosi 14 mln ton. Ilość granulatu pozyskiwana z Kanady stanowiłaby [...] tej szacowanej nadwyżki. Dlatego też projekt nie powinien mieć nadmiernego wpływu na kanadyjski rynek w odniesieniu do surowca do produkcji granulatu drzewnego.
- (102) Większość dostaw granulatu na potrzeby projektu będzie przywożona z południowo-wschodniej części Stanów Zjednoczonych. W badaniu potencjalnych zakłóceń na rynku surowców (rynku włókna drzewnego) skupiono się zatem na tym regionie.
- (103) Wielkość przywozu z południowo-wschodniej części Stanów Zjednoczonych do elektrowni w Lynemouth będzie wynosiła około 2 mln ton drewna świeżego (co odpowiada około 0,9 mln ton suchego granulatu). Stanowi to 1,7 % całkowitej podaży papierówki w 2011 r. w południowo-wschodniej części Stanów Zjednoczonych i odpowiada 0,9 % całkowitej ilości drewna ściętego w tym samym roku w tym regionie. Same takie niskie odsetki nie stanowią wyraźnych przesłanek świadczących o nadmiernych zakłóceniach na rynku surowców. Biorąc pod uwagę całkowitą ilość ściętego drewna, wpływ ten w szczególności nie doprowadziłby do nadmiernych zakłóceń na rynku. Ponadto w wartościach tych uwzględnia się wyłącznie papierówkę i nie uwzględnia się innych materiałów wsadowych, takich jak pozostałości leśne i odpady tartaczne, które również mogą być w pewnym stopniu wykorzystywane do produkcji granulatu drzewnego.
- (104) Niektóre osoby trzecie twierdziły jednak, że wzrost produkcji granulatu spowodował wzrost cen surowców (papierówki) w południowo-wschodniej części Stanów Zjednoczonych. W szczególności Steptoe & Johnson oraz AFPA przedłożyły dane wskazujące na wzrost cen w latach 2011–2014. Te same dane, ale dotyczące dłuższego okresu, przedłożyło amerykańskie stowarzyszenie producentów granulatu przemysłowych (wykres 3).
- (105) Komisja zauważa, że – jak pokazano na wykresie 2 – średnia cena surowca (cena zapasu na pniu) w południowo-wschodniej części Stanów Zjednoczonych nie wykracza poza zakres historyczny. Wydaje się zatem, że wzrost cen od 2011 r. nie jest niezwykły. W 2010 r. ceny były jeszcze wyższe, co miało być wynikiem zjawisk pogodowych.
- (106) Ponadto Zjednoczone Królestwo twierdziło, że rynek amerykański nadal boryka się ze spadkiem popytu w następstwie kryzysu finansowego. W szczególności produkcja tarcicy zmniejszyła się o około 57 mln ton drewna świeżego w porównaniu z 2005 r. Gdyby ilość ta była dostępna, dałoby to około 28–19 mln ton świeżych pozostałości, które mogłyby stanowić surowiec do produkcji granulatu drzewnego lub produktów konkurencyjnych. Ponadto Zjednoczone Królestwo twierdzi, że nie ma współzależności między obszarami o dużej produkcji granulatu a wzrostem cen papierówki na rynkach lokalnych (wykres 7).

- (107) Z danych przedstawionych na wykresie 1 rzeczywiście wynika, że większe ilości tarcicy, a zatem i pozostałości, były dostępne przed 2008 r. Bardziej ograniczona dostępność pozostałości mogła zatem negatywnie wpłynąć na cenę papierówki. Ponadto Zjednoczone Królestwo wykazało, że wysoki poziom produkcji granulatu niekoniecznie koreluje ze wzrostem cen surowców (zob. motyw 63 powyżej).
- (108) Jak stwierdzono powyżej (zob. motyw 62 powyżej), na ceny papierówki wpływają czynniki takie jak warunki pogodowe, a w przeszłości zaobserwowano również wahania dostępności pozostałości (związane z rynkiem tarcicy) i fluktuację cen. Ponadto do wzrostu i spadku cen dochodzi zarówno na obszarach o wysokim poziomie produkcji granulatu, jak i na obszarach o niskim poziomie tej produkcji. Pośredni popyt na surowce będący wynikiem projektu dotyczącego elektrowni w Lynemouth nie powinien zatem prowadzić do nadmiernych zakłóceń na rynku.
- (109) Zainteresowane strony przedłożyły również badanie teoretyczne, w którym przedstawiono możliwy wpływ przyszłych scenariuszy o wysokim wskaźniku rozpowszechnienia bioenergii. W badaniu tym nie ocenia się wpływu projektu dotyczącego elektrowni w Lynemouth na rynek, lecz szacuje się skutek oczekiwanego światowego popytu na biomasę, biorąc pod uwagę aktualną i przyszłą politykę. Nie ma jednak pewności co do tego, w jakim stopniu przyszłe plany związane z biomasą zostaną zrealizowane oraz na jakich warunkach i z jakich regionów faktycznie pozyskiwana byłaby biomasa w przypadku zrealizowania tych planów. Badanie to nie wpływa zatem na zmianę wniosków dotyczących potencjalnego wpływu projektu dotyczącego elektrowni w Lynemouth, ponieważ dotyczy ono w szczególności potencjalnego wpływu przyszłych wydarzeń.
- (110) Ponadto według danych przedłożonych przez Zjednoczone Królestwo elektrownia w Lynemouth ma pozyskiwać biomasę z około [...] zakładów produkujących granulaty drzewny z [...] stanów w południowo-wschodniej części Stanów Zjednoczonych. Dywersyfikacja łańcucha dostaw jeszcze bardziej zmniejszy ryzyko wystąpienia zakłóceń na rynkach lokalnych.
- (111) Komisja stwierdza zatem, że przedmiotowy środek nie powinien prowadzić do wystąpienia nadmiernych zakłóceń na rynku surowców. W związku z tym przypomina się, że pomoc przyznaje się na wytwarzanie energii elektrycznej z biomasy stałej, a wszelki wpływ pomocy byłby pośredni względem pozyskiwania surowca wykorzystywanego przez przemysł produkujący granulaty drzewny.

5.2.7. Test bilansujący

- (112) Jak określono w pkt 97 wytycznych dotyczących środowiska i energii, w przypadku środków pomocy państwa właściwie ukierunkowanych na niedoskonałość rynku, którą mają one skorygować, ryzyko, że pomoc nadmiernie zakłóci konkurencję, jest bardziej ograniczone. Komisja zauważa, że bezpośrednim celem pomocy jest osiągnięcie celów w zakresie energii ze źródeł odnawialnych oraz redukcji emisji CO₂ w sposób proporcjonalny i adekwatny. Zatem bardziej ograniczone jest również ryzyko nadmiernych zakłóceń konkurencji. Jak określono w motywie 110 powyżej, Komisja nie stwierdziła nadmiernych zakłóceń na właściwym rynku produktowym (rynku granulatu drzewnego). Nie stwierdzono również nadmiernych zakłóceń na rynkach wyższego szczebla (rynkach surowców).
- (113) Ponadto Komisja musi ocenić, czy środek zakłóca konkurencję lub grozi zakłóceniem konkurencji w zakresie, w jakim wpływa na wymianę handlową między państwami członkowskimi. Wpływ na rynek surowców ma charakter lokalny i występuje przeważnie poza Europą, ponieważ granulaty drzewny jest przywożony. Wpływ na wymianę handlową między państwami członkowskimi byłby zatem w każdym razie ograniczony.
- (114) Komisja uważa zatem, że negatywny wpływ pomocy na rzecz projektu dotyczącego elektrowni w Lynemouth w postaci zakłóceń konkurencji i oddziaływania na handel między państwami członkowskimi jest ograniczony i zrównoważony pozytywnymi efektami w postaci wkładu w osiągnięcie celu stanowiącego przedmiot wspólnego zainteresowania (wytwarzanie energii ze źródeł odnawialnych oraz ograniczenie emisji CO₂ z wytwarzania energii elektrycznej), dlatego ogólny bilans jest dodatni.

5.2.8. Inne aspekty – zgodność z art. 30 i 110 TFUE

- (115) W kontekście decyzji dotyczącej kontraktu na transakcje różnicowe w zakresie odnawialnych źródeł energii (SA.36196) oraz decyzji dotyczącej pomocy w ramach ostatecznej decyzji inwestycyjnej umożliwiającej wprowadzenie odnawialnych źródeł energii w odniesieniu do pięciu projektów dotyczących morskiej energii wiatrowej (SA.38758, SA.38759, SA.38761, SA.38763 i SA.38812) i projektu dotyczącego elektrociepłowni wykorzystującej biomasę (SA.38796) Zjednoczone Królestwo zobowiązało się dostosować sposób obliczania zobowiązań dostawców energii elektrycznej z tytułu płatności w ramach kontraktu na transakcje różnicowe, tak by udziały dostawców w rynku nie obejmowały kwalifikującej się energii ze źródeł odnawialnych wytwarzanej w państwach członkowskich UE poza Zjednoczonym Królestwem i dostarczanej klientom w Zjednoczonym Królestwie.

- (116) Zjednoczone Królestwo zapewni, aby żadne płatności w ramach kontraktu na transakcje różnicowe nie zostały dokonane przed ustanowieniem tego wyłączenia, lub jeśli nie jest to możliwe, Zjednoczone Królestwo wprowadzi mechanizm zwrotu dostawcom kosztów wszelkiej importowanej kwalifikującej się energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych dostarczonej przed wejściem w życie wspomnianego wyłączenia, ale po rozpoczęciu dokonywania płatności w ramach kontraktu na transakcje różnicowe.
- (117) Zobowiązanie, o którym mowa w motywie 114, będzie miało zastosowanie również do zgłoszonego środka.
- (118) W świetle zobowiązania, o którym mowa w motywie 114, Komisja uważa, że mechanizm finansowania zgłoszonych środków pomocy nie powinien wprowadzać żadnych ograniczeń sprzecznych z art. 30 lub art. 110 TFUE.

6. WNIOSEK

- (119) W świetle powyższego Komisja stwierdza, że zgłoszony środek pomocy służy osiągnięciu celu stanowiącego przedmiot wspólnego zainteresowania w sposób niezbędny i proporcjonalny zgodnie z wytycznymi dotyczącymi środowiska i energii, a zatem pomoc ta jest zgodna z rynkiem wewnętrznym na podstawie art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE.

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Środek pomocy zgłoszony przez Zjednoczone Królestwo jest zgodny z rynkiem wewnętrznym w rozumieniu art. 107 ust. 3 lit. c) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej.

Sporządzono w Brukseli dnia 1 grudnia 2015 r.

W imieniu Komisji
Margrethe VESTAGER
Członek Komisji

DECYZJA WYKONAWCZA KOMISJI (UE) 2017/1437**z dnia 4 sierpnia 2017 r.****dotycząca niektórych środków ochronnych w odniesieniu do afrykańskiego pomoru świń w Republice Czeskiej***(notyfikowana jako dokument nr C(2017) 5418)***(Jedynie tekst w języku czeskim jest autentyczny)****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając dyrektywę Rady 89/662/EWG z dnia 11 grudnia 1989 r. dotyczącą kontroli weterynaryjnych w handlu wewnątrzwspólnotowym w perspektywie wprowadzenia rynku wewnętrznego ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 9 ust. 4,uwzględniając dyrektywę Rady 90/425/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. dotyczącą kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych mających zastosowanie w handlu wewnątrzwspólnotowym niektórymi żywymi zwierzętami i produktami w perspektywie wprowadzenia rynku wewnętrznego ⁽²⁾, w szczególności jej art. 10 ust. 4,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Afrykański pomór świń jest zakaźną chorobą wirusową dotykającą populacje świń domowych i dziczyńskich, która może mieć duży wpływ na rentowność hodowli trzody chlewnej, powodując zakłócenia w handlu wewnątrz Unii i wywozie do państw trzecich.
- (2) W przypadku wystąpienia ogniska afrykańskiego pomoru świń istnieje ryzyko, że czynnik chorobotwórczy rozprzestrzeni się na inne gospodarstwa, w których chowa się trzodę chlewną, i na dziczyńskie świnię. W rezultacie, w wyniku handlu żywymi świniami lub pochodzącymi z nich produktami, może się on rozprzestrzenić z jednego państwa członkowskiego na inne państwa członkowskie i na państwa trzecie.
- (3) Dyrektywą Rady 2002/60/WE ⁽³⁾ wprowadzono minimalne środki, które mają być stosowane w Unii w celu zwalczania afrykańskiego pomoru świń. W art. 15 dyrektywy 2002/60/WE przewiduje się ustanowienie obszaru zakażonego w następstwie potwierdzenia przynajmniej jednego przypadku afrykańskiego pomoru świń u dziczyńskich świń.
- (4) Republika Czeska poinformowała Komisję o zaktualizowanej sytuacji w odniesieniu do afrykańskiego pomoru świń na swoim terytorium i zgodnie z art. 15 dyrektywy 2002/60/WE ustanowiła obszar zakażony, na którym stosowane są środki, o których mowa w art. 15 tej dyrektywy.
- (5) Aby zapobiec niepotrzebnym zakłóceniom w handlu wewnątrz Unii oraz uniknąć wprowadzenia nieuzasadnionych barier handlowych ze strony państw trzecich, konieczne jest wskazanie na poziomie Unii obszaru zakażonego w związku z afrykańskim pomorem świń w Republice Czeskiej we współpracy z tymże państwem członkowskim.
- (6) W związku z powyższym w załączniku do niniejszej decyzji należy określić obszar zakażony w Republice Czeskiej oraz ustalić czas trwania tej regionalizacji.
- (7) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Roślin, Zwierząt, Żywności i Pasz,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Republika Czeska zapewnia, aby obszar zakażony ustanowiony zgodnie z art. 15 dyrektywy 2002/60/WE obejmował co najmniej obszary wymienione jako obszar zakażony w załączniku do niniejszej decyzji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 395 z 30.12.1989, s. 13.⁽²⁾ Dz.U. L 224 z 18.8.1990, s. 29.⁽³⁾ Dyrektywa Rady 2002/60/WE z dnia 27 czerwca 2002 r. ustanawiająca przepisy szczególne w celu zwalczania afrykańskiego pomoru świń oraz zmieniająca dyrektywę 92/119/EWG w zakresie choroby cieszyńskiej i afrykańskiego pomoru świń (Dz.U. L 192 z 20.7.2002, s. 27).

Artykuł 2

Niniejszą decyzję stosuje się do dnia 30 września 2017 r.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja skierowana jest do Republiki Czeskiej.

Sporządzono w Brukseli dnia 4 sierpnia 2017 r.

W imieniu Komisji
Vytenis ANDRIUKAITIS
Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK

Obszar ustanowiony jako obszar zakażony w Republice Czeskiej, o którym mowa w art. 1	Data zakończenia stosowania środków
Powiat Zlin	30 września 2017 r.

DECYZJA WYKONAWCZA KOMISJI (UE) 2017/1438**z dnia 4 sierpnia 2017 r.****zmieniająca decyzję 2007/131/WE w sprawie udostępnienia w sposób zharmonizowany widma radiowego na potrzeby urzędów wykorzystujących technologię ultraszerokopasmową na terytorium Wspólnoty***(notyfikowana jako dokument nr C(2017) 5456)***(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając decyzję nr 676/2002/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie ram regulacyjnych dotyczących polityki spektrum radiowego we Wspólnocie Europejskiej (decyzja o spektrum radiowym) ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 4 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Decyzja Komisji 2007/131/WE ⁽²⁾ służy harmonizacji warunków technicznych dla urządzeń radiowych wykorzystujących technologię ultraszerokopasmową („UWB”) w Unii. Decyzja zapewnia dostępność widma radiowego na zharmonizowanych warunkach w całej Unii, eliminuje przeszkody w upowszechnianiu technologii UWB oraz tworzy faktyczny jednolity rynek systemów UWB, przynoszący znaczne korzyści skali, a także korzyści dla konsumentów.
- (2) Zgodnie z decyzją nr 676/2002/WE Komisja udzieliła Europejskiej Konferencji Administracji Pocztowych i Telekomunikacyjnych („CEPT”) stałego mandatu w odniesieniu do urzędów bliskiego zasięgu w zakresie aktualizacji załącznika do decyzji Komisji 2006/771/WE ⁽³⁾ w związku z rozwojem technologii i rynku w zakresie urzędów bliskiego zasięgu. W dniu 2 lipca 2014 r., w szóstych wytycznych ⁽⁴⁾ w ramach tego mandatu, Komisja wezwała CEPT do dokonania przeglądu również innych obowiązujących decyzji dotyczących urzędów bliskiego zasięgu, takich jak decyzja 2007/131/WE, w odniesieniu do urzędów bliskiego zasięgu wykorzystujących technologię UWB.
- (3) CEPT stwierdziła, że jeżeli chodzi o urzędnictwa bliskiego zasięgu wykorzystujące technologię UWB, należy zaktualizować niektóre odniesienia do norm zharmonizowanych w decyzji 2007/131/WE.
- (4) Należy zatem zmienić decyzję 2007/131/WE.
- (5) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Komitetu ds. Spektrum Radiowego,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Artykuł 2 pkt 11 decyzji 2007/131/WE otrzymuje brzmienie:

„11) »całkowita widmowa gęstość mocy« oznacza średnią średnich wartości gęstości widmowej mocy mierzonych na otaczającej sferze w scenariuszu pomiarów z rozdzielczością co najmniej 15 stopni. Szczegółowy układ pomiarowy zawiera norma ETSI EN 302 065-4;”.

W załączniku wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem do niniejszej decyzji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 108 z 24.4.2002, s. 1.⁽²⁾ Decyzja Komisji 2007/131/WE z dnia 21 lutego 2007 r. w sprawie udostępnienia w sposób zharmonizowany widma radiowego na potrzeby urzędów wykorzystujących technologię ultraszerokopasmową na terytorium Wspólnoty (Dz.U. L 55 z 23.2.2007, s. 33).⁽³⁾ Decyzja Komisji 2006/771/WE z dnia 9 listopada 2006 r. w sprawie harmonizacji widma radiowego na potrzeby urzędów bliskiego zasięgu (Dz.U. L 312 z 11.11.2006, s. 66).⁽⁴⁾ RSCOM 13-78rev2.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 4 sierpnia 2017 r.

W imieniu Komisji

Mariya GABRIEL

Członkini Komisji

ZAŁĄCZNIK

W załączniku do decyzji 2007/131/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) w pkt 5.1 wprowadza się następujące zmiany:

a) akapit pierwszy tiret pierwsze podtiret drugie otrzymuje brzmienie:

„— Nadajnik stosuje technikę osłabiania zakłóceń TPC z zakresem dynamicznym równym 10 dB, zgodnie z opisem w zharmonizowanej normie ETSI EN 302 065-4 dla czujników do wykrywania materiałów;”;

b) akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Emisje z czujników do wykrywania materiałów dozwolone na podstawie niniejszej decyzji są utrzymywane na minimalnym poziomie i w żadnym przypadku nie mogą przekroczyć wartości granicznych gęstości e.i.r.p. wskazanych w poniższej tabeli. W przypadku instalacji innych niż stałe (zastosowanie B) należy zapewnić przestrzeganie wartości granicznych wskazanych w poniższej tabeli za pomocą urządzenia na reprezentatywnej strukturze analizowanego materiału (np. reprezentatywnej ścianie zgodnie z definicją w ETSI EN 302 065-4).”;

c) przypis 1 do tabeli otrzymuje brzmienie:

„⁽¹⁾ Urządzenia wykorzystujące mechanizm »Listen Before Talk« (LBT) określone w zharmonizowanej normie ETSI EN 302 065-4 mogą być eksploatowane w zakresach częstotliwości od 2,5 do 2,69 i od 2,9 do 3,4 GHz przy maksymalnej średniej widmowej gęstości mocy wynoszącej – 50 dBm/MHz.”.

2) w pkt 5.2 wprowadza się następujące zmiany:

a) pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) Emisje z urządzeń BMA są utrzymywane na minimalnym poziomie i w żadnym przypadku nie mogą przekroczyć wartości granicznych maksymalnej mocy wskazanych w poniższej tabeli, przy urządzeniu BMA na reprezentatywnej ścianie zgodnie z definicją w normie ETSI EN 302 065-4.”;

b) przypis 1 do tabeli otrzymuje brzmienie:

„⁽¹⁾ Urządzenia wykorzystujące mechanizm »Listen Before Talk« (LBT) określony w zharmonizowanej normie ETSI EN 302 065-4 mogą być eksploatowane w zakresie częstotliwości od 1,215 do 1,73 GHz przy maksymalnej średniej widmowej gęstości mocy wynoszącej – 70 dBm/MHz i w zakresach częstotliwości od 2,5 do 2,69 i od 2,7 do 3,4 GHz przy maksymalnej średniej widmowej gęstości mocy wynoszącej – 50 dBm/MHz.”.

ISSN 1977-0766 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5139 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL